

Đích Nữ Nhà Nghèo

Contents

Đích Nữ Nhà Nghèo	1
1. Chương 1-1: Mất Đi	2
2. Chương 1-2: Mất Đi 2	2
3. Chương 2: Trở Về	4
4. Chương 3: Hiểm Cảnh	8
5. Chương 4: Phúc Thảm	13
6. Chương 5: Thử	15
7. Chương 6: Bẫy	18
8. Chương 7: Con Mồi Chết	21
9. Chương 8: Ba Người	23
10. Chương 9: Điểm Tâm	26
11. Chương 10: Giang Hoài	29
12. Chương 11: Nguyên Do	31
13. Chương 12: Nữ Quan	35
14. Chương 13: Phi Vân	38
15. Chương 14: Tử Hôn	42
16. Chương 15: Quán Gia	45
17. Chương 16: Hoa Lụa	48
18. Chương 17: Phòng Tội	52
19. Chương 18: Hôn	54
20. Chương 19: Phản Kích	59
21. Chương 20: Rơi Xuống Nước	62
22. Chương 21: Tẩu Thương (người Đi Buôn Bán)	65
23. Chương 22: Đại Hôn	67
24. Chương 23: Quán Gia	70
25. Chương 24: Nguy Cơ	72
26. Chương 25: Bị Âm Sát	75
27. Chương 26: Đứt Tay	77
28. Chương 27: Chạy Nạn	79
29. Chương 28: Hoàng Hậu	80

Đích Nữ Nhà Nghèo

Giới thiệu

Editor:MelodysoyaniThể loại: cổ đại, trùng sinh, sủng. HE. Số chương:28 chươngGiang Cảnh Nghiên vì muốn cứu phụ th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dich-nu-nha-ngheo>

1. Chương 1-1: Mất Đi

Editor: Melodysoyani.

Bầu trời cực kỳ âm u, hạt mưa “Đầm độp, đầm độp” đập vào trong nhà, vô tình dừng lại trên người Giang Cảnh Nghiên, cảm giác mát lạnh thấu xương làm cho người ta run run.

Giang Cảnh Nghiên quỳ gối dưới sân vắng vẻ, nâng một cái chén sứ bị nứt nẻ hứng nước mưa rơi xuống từ mái nhà, nằng ngửa đầu, cánh môi khô nứt hơi hé ra một khe nhỏ.

Không được bao lâu, đưa cái bát nhỏ tới cánh môi trơn bóng, trước mắt đập dờn hiện ra một người gầy trơ xương khiến người khác sợ hãi, làn da trắng bệch kề sát xương đầu, nhìn không ra một chút nhân khí.

Nhìn hình ảnh ngược của bản thân trong chén, Giang Cảnh Nghiên vô vị ngoéo khóe môi một cái, ngón tay mảnh khảnh chống xà nhà đứng dậy, lòng bàn chân mất lực, người ngã thật mạnh xuống đất.

Có lẽ do đại nạn của mình đã đến, ngón tay Giang Cảnh Nghiên như một loại xương cốt dính phải nước mưa, trước mặt từ từ choáng váng. Cứ giải thoát như vậy cũng có thể xem là một chuyện tốt, năm năm qua cuộc sống người không ra người quỷ không ra quỷ đã sớm chịu đủ. Chỉ là, không cam lòng, nằng lại không thể nhìn thấy được cái chết của người kia.

Giang Cảnh Nghiên có chút tiếc nuối khép mắt, đang định lẳng lặng rời đi, lại nghe một tiếng sắc nhọn, lúc trợn mắt, cái bát của nàng đã vỡ ra chia năm xẻ bảy. Ánh mắt nhẹ nhàng hướng lên trên, khi nhìn đến người khởi xương, Giang Cảnh Nghiên không tự chủ được nhú mày.

Lý Mộc là quản gia trông coi hoang viên, từ khi Giang Cảnh Nghiên bị nhốt vào đây, hắn đã ở đây rồi. Ngày hôm nay trời đổ mưa to, không phải điềm tốt. Thế nhưng bên trên lại dặn dò không thể để người chết, hắn lập tức cố ý đi đến đây xem một chút. Không nghĩ tới, người đã ngã xuống, nhìn khuôn mặt như ma quỷ kia, đặc biệt hai con mắt vừa đen lại nhỏ, Lý Mộc chán ghét nói: “Trùng gì mà trùng, còn trùng lão tử sẽ phê đi con mắt của ngươi, suốt ngày chỉ biết gây chuyện cho lão tử.”

Dứt lời, Lý Mộc cúi người, cũng không thể để người nọ ngấm mưa ở đây được. Nhưng hắn còn chưa kéo người nọ đi, bên tai truyền đến một tiếng cười trào phúng quỷ quái.

“Xí.”

Mặt Giang Cảnh Nghiên khô gầy như đồ tang, đột nhiên kéo Lý Mộc sát vào, Lý Mộc sợ tới mức chân móng đều mềm nhũn không đứng vững.

2. Chương 1-2: Mất Đi 2

Nàng đã biết mình là người giữa đất vàng, làm sao nguyện ý để kẻ dơ bẩn này chạm vào bản thân, lại “Xí” một tiếng, giọng nói thô ráp khàn khàn giống như ác ma đến từ vực sâu: “Lý Mộc, ngươi ở đây phá vườn trông coi ta năm năm, ngày hôm nay ta xin khuyên ngươi một câu, đừng mù quáng phí thời gian với ta, vẫn là nên sớm rời chủ tử của ngươi tới đây đi.”

Nghĩ đến thời gian năm năm, Lý Mộc cực hận Giang Cảnh Nghiên, nếu không phải nàng, sao mình lại bị Vương Gia phái đi ban sai đến nơi này chứ. Nghiêng mắt nhìn người nọ, nâng một chân lên, giày vải màu đen đè xuống bàn tay Giang Cảnh Nghiên, nghe được tiếng giòn của xương cốt, trong lòng hắn thầm sướng khoái, khẽ cười nói: “Giang trác phi đừng quá kiêu ngạo, hiện giờ ngươi đã làm mất lòng chủ tử, lại không thức thời như vậy, ngươi chỉ có thể ném mùi đau khổ.”

Trong nháy mắt nỗi đau thịt xương chia lìa sâu sắc đánh tới, nước mưa rửa sạch mảng máu chấm đất, liên tục chảy xuống bật thêm.

Giang Cảnh Nghiên lạnh lùng cười, khi nói chuyện, rõ ràng có thể thấy được yết hầu: “Lý Mộc, nếu hôm nay ta có chút may mắn xuống được hoàng tuyền, chắc chắn tại Vong Xuyên Hà, dưới điện Diêm La, sẽ nguyên rửa ngươi, để ngươi ngày ngày đêm đêm... Khụ khụ, không được an bình!”

Một ngum máu sẫm, thấm vào trong mưa.

Tiếng mắng u ám truyền vào trong tai Lý Mộc, nhìn lại dáng vẻ Giang Cảnh Nghiên, khuôn mặt dữ tợn cực kỳ giống như ma quỷ sẽ ăn thịt người, nơi nào còn là đệ nhất mỹ nhân tao nhã ngày xưa ở kinh đô. Vừa đánh giá như vậy, hần sợ tới mức co cẳng chạy, Vương Gia và nương nương đều dặn dò qua, Giang Cảnh Nghiên này không được chết.

Tiếng mưa rơi tí tách, rơi ở bên tai, thoảng như đầu xuân năm ấy, cũng là một ngày mưa như vậy, nàng mặc thêm giá y (áo cưới), bị đưa vào to Phủ Mộc Vương.

Năm ấy, nàng mới mười sáu. Tuy rằng phụ thân chính là Huyện lệnh Thất Phẩm, làm người nhân hậu lại thành thật, càng ngày càng yêu thương ba tỷ đệ nàng. Ai mà ngờ, phụ thân thanh liêm nửa đời lại bị chụp lên đầu tội danh tham ô mục nát. Cũng đúng lúc này, Lý Ung xuất hiện trong sinh mệnh của nàng.

Nam nhân này hứa hẹn với mình, chỉ cần bằng lòng đi theo hắn, nhất định sẽ bảo vệ cả nhà nàng không lo lắng.

Sau này, nàng tiến vào Phủ Mộc Vương, trở thành một trong rất nhiều phi tần của Mộc Vương, nhưng cũng là người được sủng ái nhất. Nhất thời nở mày nở mặt, phụ thân và tỷ đệ của nàng cũng được hưởng hào quang.

Nhưng cây to đón gió, chẳng biết lúc nào, kinh đô bắt đầu lưu truyền Giang trắc phi trong phủ Mộc Vương là mỹ nhân hiếm có, da trắng không tì vết như ngọc.

Lúc đầu mọi người chỉ nói cho vui, không có bằng chứng.

Thẳng đến đại thọ 50 của thánh thượng, Mộc Vương và chúng nữ quyến vào cung mừng thọ, mọi người mới có thể giúp đỡ mỗi ngày.

Mà nàng, quả nhiên không có khiến mọi người thất vọng.

Cũng vì phần mỹ mạo này, lúc đó mới khiến thái tử điện hạ không gần nữ sắc ngu ngốc chê cười một câu, hắn nói mặt mày Giang trắc phi dịu dàng hiếm thấy.

Ban đêm, nàng lập tức bị đưa vào Đông cung.

Vì thế, Giang Cảnh Nghiên một câu phản kháng cũng không nói qua. Nàng biết, từ khi vào phủ Mộc Vương, nàng đã không còn thuộc về chính mình, nàng là quân cờ của Mộc Vương, là vật hi sinh trong vòng quyền lực.

Giang Cảnh Nghiên cũng từng là thiếu nữ hoài xuân, nhưng đây đều là chuyện rất lâu rồi.

Ngày ở Đông cung, nàng bình thản ngoài dự kiến. Thân thể thái tử yếu, chưa từng triệu hạnh nàng, ngẫu nhiên còn vẽ tranh cho nàng.

Xem tranh của người nọ, cực kỳ chân thật, bút lơ lững như sóng, ba phần là một họa sĩ tận tâm.

Suy nghĩ đến tận đây, Giang Cảnh Nghiên vốn tưởng rằng bản thân cứ bình tĩnh đi như vậy, khi nghe được tiếng bước chân hai người, còn có một khắc hoảng hốt là ở trong mộng.

“Giang trắc phi thực không biết tự yêu quý tự mình, Điện hạ cho người nghỉ lại ở đây, người lại giày xéo dưới mưa không đứng lên. Chậc chậc, dáng vẻ này của người là muốn cho ai xem?” Sóng âm truyền tới từ đằng xa mù mịt, cùng với tiếng cười dịu dàng, cặp chân ngọc kia bước qua cánh cửa hoang viên, chân thành tới, làn váy màu vàng sáng lung lay sinh động.

Giang Cảnh Nghiên nỗ lực mở mắt ra, một đôi người ngọc này đã đứng ở trước mắt nàng, quần áo bách điều triều phượng rêu rao thân phận thái tử phi của ả ta, xứng với tám móng thuồng luồng của người nọ, rất có dáng vẻ của cầu nam nữ.

Lý Mộc dè dặt cản trọng đi sau lưng Hường Uyển, hoàn toàn không có kiêu ngạo như mới vừa rồi đối với Giang Cảnh Nghiên, cúi đầu kính cẩn nghe theo nói: “Điện hạ, nương nương các người xem, người này, hơn phân nửa là không xong rồi.”

Hường Uyển bắt đầu phủi khăn, cúi đầu cười yếu ớt, đi tới bên người Giang Cảnh Nghiên, nhìn thấy gương mặt xương khô này, cảm thấy sảng khoái vô cùng. Lúc trước ả ta và Giang Cảnh Nghiên cùng nhau tiến vào vương phủ, thế nhưng đối xử như trời và đất, sủng ái Vương Gia cho ả ta không bằng một phần vạn đối với Giang Cảnh Nghiên. Lại thấy người có tội kia vô lực trên đất, Hường Uyển càng đắc ý, nhưng trên mặt không dám biểu hiện ra ngoài, nói với Giang Cảnh Nghiên: “Muội muội làm gì bướng bỉnh như thế, thái tử trước kia đã bệnh chết, Điện hạ chúng ta cũng thương muội muội mới đón người trở về giảm bớt nỗi khổ chôn cùng. Người thì tốt rồi, bày đặt không cần vinh hoa phú quý trước mắt, cố tình cất giấu ngọc tỷ kia, chẳng phải là lấy oán trả ơn đối với Điện hạ sao?”

“A phi.” Giang Cảnh Nghiên ngẩng khuôn mặt tôi luyện lên, cười ha hả, quay đầu lạnh lùng chất vấn Lý Ung: “Tri ân đồ báo? Xin hỏi Điện hạ, phụ thân ta, đệ đệ và muội muội là chết dưới tay ai?”

Nghe vậy, trên mặt Hường Uyển nhút nhát, liếc mắt vụng trộm đánh giá Lý Ung.

“Dưới tay Cô.” Đôi mắt Lý Ung lạnh lùng yên tĩnh như vực sâu, không hề gợn sóng, thật tự nhiên nói ra những lời này.

Giang Cảnh Nghiên từng cho rằng mình nhìn thấy tình yêu trong đôi mắt kia, sau này phát hiện trừ bỏ quyền lợi giang sơn, ai ở trong mắt hắn đều phải cân nhắc đến giá trị sử dụng.

Người này, hoàn toàn không có trái tim.

“Tốt lắm.” Rốt cuộc nghi vấn bấy lâu trong lòng cũng có đáp án, Giang Cảnh Nghiên đột nhiên ngửa mặt lên trời cười dài, dùng hết toàn lực nhặt chán vỡ trên đất lên, mặt cắt bén nhọn khảm thật sâu vào lòng bàn tay, trong phút chốc, vung về phía Lý Ung...

“Bốp ”

Cùng với tiếng thét chói tay của Lý Uyển, là tiếng vỡ vụn chén vỡ. Giang Cảnh Nghiên cúi đầu nhìn cái dao ở giữa ngực, nháy mắt, máu tươi phun trào ra.

Năm năm qua, biết bao nhiêu ngày đêm, ta đều nghĩ đến ngày mình rời đi.

Những năm gần đây, nàng tỉnh tể hiểu ra trong cuộc đời của mình, từng có một vầng sáng, nhưng nó đã bị tiêu diệt vào năm năm trước rồi.

Nếu có chút kiếp sau, nàng nguyện làm một người bình thường thấp hèn, sẽ không... bước vào nhà cao cửa rộng tường đồ này nữa.

Một hơi giã dựa cuối cùng, nàng nhìn phía Lý Ung, máu nơi khóe miệng không dừng được, như chút đắc ý sau khi trả thù được: “Lý Ung, đời này ngươi đừng nghĩ đến chuyện có được ngọc tỷ, vị trí Đế Vương đối với ngươi mà nói, vĩnh viễn danh không chánh, ngôn... Không thuận.”

Nước ngọc ào ào rơi xuống lây dính máu tươi trên bàn đá, phân không rõ là nước mưa, hay là nước mắt.

Lý Ung ngồi xổm xuống, nhìn đến người nọ chết không nhắm mắt, lạnh lùng lại xa cách: “Ván cờ của cô, chưa bao giờ thua qua.” Dứt lời, đứng dậy dặn dò Lý Mộc: “Dẫn người đến chỗ hoang tàn của thái tử, còn có Giang gia, đào sâu ba thước!”

~ Hết chương 1~

3. Chương 2: Trở Về

Editor: Melodysoyani.

Thời tiết đầu xuân, vạn vật sống lại.

Bên cạnh sườn tây, phòng ở tầng trệt của khách điểm Phúc Lai trong kinh đô, cây hòe mới vừa nảy mầm mới.

Lúc này mới tảng sáng, tiểu nhị A vắn eo bẻ cổ kéo cửa từ trong phòng đi ra, nhìn cửa phòng trọ còn khép chặt, khi ánh mắt dừng đến một gian phòng bên phải, khinh miệt mà cười nói: “Vốn là một tiểu thư nhà huyện lệnh, thế nhưng vút đầu lộ mặt đến tận đây, chặc chặc.”

Tiểu thư nhà huyện lệnh trong miệng tiểu nhị A không ai khác, chỉ là Giang Cảnh Nghiên bị bệnh hai ngày nay.

Phòng ở tầng trệt vừa cũ lại lạnh, chưa tới giờ dần Giang Cảnh Nghiên đã tỉnh, nàng cuộn chăn bông dựa vào trên giá giường gỗ, vẻ mặt đại ra.

Tính đến hôm nay, Giang Cảnh Nghiên đã tỉnh hai ngày, ban đầu là khiếp sợ đến sau lại ngạc nhiên vui mừng, thế nhưng ông trời lại cho nàng sống lại. Không khéo chính là, nàng nhớ rõ kiếp trước vào lúc này, phụ thân nàng đã bị áp giải vào kinh, chỉ chờ hình phạt của Lại bộ. Mà nàng một đường đi theo đến tận đây, lại bị Ngự Sử tuần tra lần này là Mộc Vương nhìn trúng. Mộc Vương cho nàng thời gian năm ngày để suy xét, muốn tiến vương phủ làm thiếp hay không, hiện giờ thời gian còn lại còn chưa đến ba ngày.

Trí nhớ đã qua khắc sâu vào tuỷ não, nghĩ đến Mộc Vương, Giang Cảnh Nghiên hận đến thấu xương, ước gì lập tức rút da lột xương hăn. Thế nhưng trước mắt nàng mệt mỏi thất vọng, ngay cả mình còn khó bảo toàn, nói chi tới việc lật đổ Mộc Vương.

“Kèo kẹt”

Rèm cửa bị xóc lên, một lão ma ma đi vào.

Thôi ma ma nhìn thấy hai mắt cô nương nhà mình vô thần, trong lòng hoảng loạn, không khỏi hồi hận, lúc trước khi tiểu thư khăng khăng vào kinh, bà nên ngăn cản. Mắt thấy cô nương sắp lấy chồng, trong nhà lại xảy ra chuyện như vậy, ngay cả hôn sự cũng thất bại. Thôi ma ma móc khăn ra lên lau nước mắt, sau khi lau nước mắt, thì dịu dàng nói nói: “Cô nương, ma ma pha chút nước ấm, người lau đi!”

Giang Cảnh Nghiên giương mắt nhìn phía Thôi ma ma, mình mất mẫu thân từ nhỏ, phụ thân mãi không tục huyền*(lấy vợ kế), ba tỷ đệ nàng có thể nói đều là do một tay Thôi ma ma nuôi nấng, tình cảm thật sự thân thiết. Hai mắt đầm lệ, Giang Cảnh Nghiên ôm lấy Thôi ma ma, một dòng nước ấm chảy đến đầu quả tim: “Thôi ma ma, con nhớ người, người đừng rời khỏi con được không.”

“Cô nương lại nói vậy, không phải ma ma vẫn luôn ở bên cạnh con sao.” Mu bàn tay Thôi ma ma đặt nhẹ lên trán Giang Cảnh Nghiên, không nóng, đã hạ sốt rồi sao còn nói vậy chứ.

Giang Cảnh Nghiên không nói chuyện, nàng phải phẫn chấn lên. Đường xưa ở kiếp trước, nàng không muốn đi lại một lần nữa.

Người phát sốt từ hai ngày trước, khi Giang Cảnh Nghiên rời giường chân có chút mềm, nhưng đây không ảnh hưởng đến lòng kiên định của nàng. Phụ thân gặp nạn, mà trong ngực lại nhiều kẻ ỷ thế hiếp người, nàng hận mình không thể thể phụ thân bị lằn lao khổ này.

Sau khi mặt đã sạch, Thôi ma ma búi tóc cho Giang Cảnh Nghiên. Trong gương đồng, Giang Cảnh Nghiên mặc trường y màu xanh, tóc bay phấp phới, mắt trong như hồ thu khiến người thương yêu, Thôi ma ma búi tóc kiểu Nguyệt Nha đơn giản tao nhã rất khác biệt, càng hiện lên vẻ xinh đẹp của thiếu nữ mười sáu.

Về mặt Thôi ma ma thương tiếc mà nhìn cô nương nhà mình, mỹ nhân ngọc cốt băng cơ, ngay cả một bà lão nhìn lâu lòng cũng sẽ tan chảy, càng đừng nói những công tử phóng đảng kia, không khỏi lên tiếng than thở tiếc hận:

“Ai.”

“Vì sao ma ma thở dài?”

Thôi ma ma lắc đầu, không muốn cô nương nghĩ nhiều, quay người đi, cầm mũ sa dùm cô nương, nói: “Ma ma không có việc gì, nhưng thật ra người có thể tưởng tượng rõ ràng, lao ngục là nơi dơ bẩn, nếu lão gia biết người muốn đi, nhất định sẽ không cho.”

Giang Cảnh Nghiên tiếp nhận mũ sa, hai mắt như đước: “Phụ thân bị kẻ xấu hãm hại, con làm trưởng nữ, đệ đệ còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, muốn con ở nhà chờ nhận thi thể, dù có quý ba ngày ba đêm ở linh đường cũng không thể an tâm.”

Hơn nữa, Giang Cảnh Nghiên hiểu biết cách làm người của Lý Ung, không đạt mục đích nhất định sẽ không bỏ qua.

Cô nương là do mình nhìn lớn lên, trong lòng Thôi ma ma biết cô nương lương thiện, lại là một người rất hiếu thuận, bà nhiều lời cũng vô dụng, vẫn sửa sang hành trang giúp cô nương, ra cửa cẩn thận là được.

Mặc dù Giang Cảnh Nghiên mang mũ sa, nhưng lại che dấu không được dáng người thướt tha của nàng, hơn nữa thế gian này không có mấy nữ tử có thể vì phụ thân mà một mình tới nơi hổ sói ở kinh đô. Trong lúc nhất thời, Giang Cảnh Nghiên xuất hiện ở khách điểm Phúc Lai trong kinh thành, biến thành đề tài câu chuyện lúc rảnh rỗi của quan khách nơi đây. Khi nàng xuất hiện ở khách điểm, đưa tới không ít ánh mắt.

Dù sao Thôi ma ma cũng có tuổi tác, làm người có chút bảo thủ, nửa người mình che ở đằng trước cô nương, mong vọng có thể ngăn cản ánh mắt nóng rực của đám công tử phóng đảng, cứ thế bước đi thong thả.

Giang Cảnh Nghiên vỗ vỗ tay Thôi ma ma, sóng âm rất thấp: “Ma ma, chúng ta đi thôi.”

Ấn tham ô ở Tùy Châu lần này, tội liên quan rất nhiều, chịu sự theo dõi của triều đình. Giang Hoài là người bị chú ý nhiều nhất trong đó, cũng đã bị giám xác nghiêm trọng.

Khi Giang Cảnh Nghiên đến lao ngục, bởi vì vụ án quá lớn, nàng biết không dễ dàng nhìn thấy phụ thân như vậy, cố ý đưa ngục tốt một ít bạc: “Ngục tốt đại ca, làm phiền ngài giúp ta thông truyền một tiếng, ta muốn nhìn phụ thân ta một chút.”

Ngục tốt ước lượng khối bạc trong tay, lược nhẹ, không vừa lòng lắm. Chỉ là giọng nói của nữ tử trước mắt dịu dàng động lòng người, đáng tiếc đeo mũ sa, hắc không được thấy dung mạo thật. Trong lòng nghĩ như thế, hắc đưa tay ngoắc Giang Cảnh Nghiên lại đây: “Cô nương không thể mang mũ sa, nhà lao là nơi quan trọng cũng không thể tùy ý đi vào, không bằng để ca ca cầm mũ sa giúp người.”

Mắt thấy tay ngục tốt sắp đụng tới mũ sa của mình, Giang Cảnh Nghiên hơi nghiêng người, mặt hướng Thôi ma ma, lạnh lùng nói: “Xin ngục tốt đại ca tự trọng.”

“Tự trọng?” Ngục tốt cười to, tuy nữ tử đang trách cứ mình, lại như mèo nhỏ cào lòng hắc, yếu mềm không ngừng: “Một nữ nhân như ngươi không chịu ngoan ngoãn ngồi thêu hoa ở khuê các, đã chạy đến đại lao, còn nói tự trọng gì chứ. Không bằng người để ca ca..... A, đau.”

Giang Cảnh Nghiên mới vừa bị Thôi ma ma ôm vào trong ngực, bên cạnh hiện lên một trận gió, lúc giương mắt tay ngục tốt đã bị người tới chế trụ rồi. Nhìn đến gương mặt lạnh kia của Lê Tiến, khuôn mặt màu lúa mạch, lộ ra góc cạnh rõ ràng lại lạnh lùng, vẫn không hợp tình người như thế, lòng Giang Cảnh Nghiên đột nhiên giật mình một cái, lại nghe ngục tốt chửi ầm lên nói: “Người là người nào, dám làm cản ở cửa thiên lao?”

Tiếng la hét của ngục tốt, dẫn người tuần tra đến.

Tuần bổ cầm đầu nhìn đến là Lê Tiến, chấp tay thi lễ hành lễ, cung kính nói: “Tướng quân, xin hỏi đây là?”

Mặt Lê Tiến không cảm xúc, ném ngục tốt đến một bên, vỗ vỗ tay, ánh mắt phóng đến một chiếc xe ngựa cách đó không xa, nói với tuần bổ cầm đầu: “Hôm nay chủ tử tới nhà lao làm việc, thấy được có chuyện không hài lòng, ta hỗ trợ xử lý một chút.”

Tuần bổ sai người bắt lấy ngục tốt, nói với Lê Tiến: “Thuộc hạ đã rõ.”

Theo ánh mắt Lê Tiến, Giang Cảnh Nghiên nhìn đến một chiếc xe ngựa màu vàng sáng, giống y đúc trong trí nhớ.

Tức khắc, tâm tình phức tạp.

“Cô nương.” Thôi ma ma kêu Giang Cảnh Nghiên đang thất thần một tiếng.

“Dạ?” Giang Cảnh Nghiên hoàn hồn nhìn đến bạc trong tay Lê Tiến, Thôi ma ma nói tiếng cảm ơn thay nàng rồi nhìn bạc không biết có nên lấy hay không.

Lê Tiến hơi ngửa đầu, trong lòng cũng khinh thường cách làm của Giang Cảnh Nghiên, giống như ngực tốt kia nói vậy sao một nữ tử trong sạch có thể ăn nói khép nép cầu xin một nam nhân xa lạ được. Nhưng điện hạ đã dặn hẳn tới làm, hẳn phải làm tốt, cố dặn dò nói: “Nếu cô nương biết lễ, lần này vẫn nên rời đi sớm chút, lại có kẻ xấu, không phải là ai cũng có lòng tốt.”

Nói xong, Lê Tiến cầm bạc trong tay vút lại đây, Giang Cảnh Nghiên duỗi tay tiếp được, còn không đợi nàng nói lời cảm tạ, Lê Tiến đã nhanh rời đi.

Giang Cảnh Nghiên như suy tư gì mà nhìn Lê Tiến điều khiển xe ngựa rời đi, có thể dễ tưởng quân nhị phẩm ngồi ngựa lái xe, có lẽ cũng chỉ có người nọ đi. Nếu như đi tìm hắn, không được, Giang Cảnh Nghiên tự giấu mà cười cười. Người nọ vốn có mỹ danh lương thiện, vừa rồi chỉ là vừa khéo, đời này bọn họ cũng không quen biết, sao hắn lại không duyên cớ vô cớ giúp mình được.

“Cô nương, chúng ta vẫn là về trước đi.” Đỉnh đầu mây đen giăng đầy, trải qua chuyện vừa rồi, Thôi ma ma thật sợ như vị tướng quân kia nói, nếu còn có kẻ xấu thì thật không may, khuyên Giang Cảnh Nghiên nói: “Ma ma nhớ rõ lão gia có một vị cùng trường ở kinh đô này, hiện tại làm việc ở Lại bộ, chờ trận sóng gió này qua đi, chúng ta lại đi bái phỏng, được không?”

Cùng trường? Hình như trong trí nhớ Giang Cảnh Nghiên thật có một người như vậy, cùng trải qua hai năm học với phụ thân, cũng đỗ tiến sĩ cùng năm. Chỉ là người ta có số làm quan hơn phụ thân, nghe nói 5 năm trước đã điều tới kinh đô, mà phụ thân mười mấy năm vẫn là một huyện lệnh thất phẩm. Đưa thân ngày tuyết có bao nhiêu khó, trong lòng Giang Cảnh Nghiên rõ ràng, nhưng đây sẽ không trở thành lý do nàng từ bỏ.

Từ lao ngục trở về không bao lâu, thời tiết chợt thay đổi, quả thực bắt đầu mưa to tầm tã.

Giang Cảnh Nghiên dựa bên cửa sổ, không khí yên tĩnh làm nàng nhớ tới trảng mưa to lúc sắp chết ở kiếp trước.

“Dưới tay cô.”

Lời Lý Ung nói như tấn băng đâm vào ngực nàng.

Lý Ung vì ngôi vị Thái Tử, giết phụ thân và tỷ đệ nàng.

Ngón tay ngọc xẹt qua áo lụa, lưu lại một dấu vết thật dài. Nàng hận, nàng không cam lòng.

“Lý Ung, ta thề, đời này kiếp này phạm là thứ ngươi muốn, ta đều phải phá hư từng cái một.”

Đợi sau khi mưa tạnh, Giang Cảnh Nghiên mới phát hiện tay mình đã khoét rách thành một cái洞, lúc đang muốn tìm kim chỉ sửa lại, Thôi ma ma hoang mang rối loạn vội vàng đi vào tới, phía sau còn có một nam nhân béo lùn đi theo.

Thôi ma ma đi đến bên cạnh Giang Cảnh Nghiên, lén túm ống tay áo dài của Giang Cảnh Nghiên, bầm vào bên tai Giang Cảnh Nghiên, dùng âm lượng chỉ có hai người các nàng nghe được nói: “Cô nương, đây là người phủ Mộc Vương phái tới.”

Giang Cảnh Nghiên khẽ gật đầu, nàng có quen với người tới, tên là Lý Đạt, là quản gia của Lý Ung, cũng là trợ thủ đắc lực của hắn. Người này nhìn ngây ngô ngoan ngoãn, nhưng nàng biết, kẻ lòng dạ ác độc nhất cũng là hắn. Nàng khẽ nhíu mày, hỏi: “Xin hỏi, đây là?”

Khuôn mặt Lý Đạt thả lỏng, nhìn làn váy của Giang Cảnh Nghiên nói: “Giang tiểu thư, nô tài đến truyền lời thay cho Vương gia của bọn ta.”

“Người nói đi.” Giang Cảnh Nghiên bỗng nhiên có loại dự cảm là điềm xấu.

“Vương gia thu được tin tức, nói là vụ án tham ô ở Tùy Châu sẽ kết án trước, thời gian là buổi trưa ngày mai.” Lý Đạt nhìn không thấy mặt Giang Cảnh Nghiên trắng bệch trong nháy mắt, tiếp tục nói: “Vương gia cố ý sai nô tài hỏi một câu, người đã nghĩ kĩ chưa, chậm nữa sẽ không thể cứu vãn.”

Thôi ma ma cầm tay Giang Cảnh Nghiên có thể cảm nhận được nàng ngã về phía sau, bà nhin không được hỏi: “Không phải nói còn ba ngày nữa sao, sao lại biến thành ngày mai rồi?”

Đối với Thôi ma ma, Lý Đạt không cần phải cung kính, hắn trực tiếp trừng mắt liếc nhìn Thôi ma ma một cái, ánh mắt sắc bén, Thôi ma ma sợ tới mức cảm thấy căng thẳng.

“Ma ma.” Giang Cảnh Nghiên cầm tay Thôi ma ma, ngón tay trắng nõn có thể thấy được khớp xương.

Lý Đạt sớm đoán được chủ tớ này sẽ là có loại phản ứng này, trong lòng không khỏi khen Vương gia nhà mình đoán chuyện như thần, đi đến ngoài cửa, vung tay lên, một bà tử đi vào, còn có hai gã sai vặt xách một cái rương.

“Các người đang làm gì vậy?” Thôi ma ma thấy tình huống không đúng lắm, che chở Giang Cảnh Nghiên giận dữ hỏi.

Lý Đạt vẫn duy trì giọng điệu như khi vào cửa, trả lời: “Xin Giang tiểu thư không cần lo lắng, bà tử này tới từ trong cung, cũng là người Tùy Châu, Vương gia sợ ngài ở kinh đô trời xa đất lạ sẽ nhớ nhà, cố ý phái tới hầu hạ ngài. Người ở khách điểm này phức tạp, ngài lại không muốn đến vương phủ, Vương gia nghe nói chuyện sáng hôm nay, nên dẫn dò ta, để hai gã sai vặt này đứng ở cách vách, bọn họ luyện qua một ít quyền cước, Giang tiểu thư ra cửa dẫn theo sẽ có chút an toàn. Về phần trả lời, Vương gia sợ Giang tiểu thư nhất thời nghĩ không thoáng, cố ý để nô tài cũng tới khách điểm này, khi nào người đồng ý, nô tài sẽ đi bẩm báo tin tốt này với Vương gia.” Nói đến này, Lý Đạt cố ý cười cười: “Thực ra cô nương cứ yên tâm đi, người trong vương phủ bọn ta đều có chút hiền lành, lời đồn đãi trên phố, rất nhiều nhưng không cần để ở trong lòng.”

Nghe xong lời này của Lý Đạt, thân sau của Giang Cảnh Nghiên ướt đầm, thì ra nhất cử nhất động của nàng, tất cả đều nằm trong sự khống chế của Lý Ung. Hắn phái những người này tới, không chỉ là vì theo dõi mình, mà còn như một loại cảnh cáo.

Nói xong những lời này, Lý Đạt lập tức sai hai gã sai vặt rời khỏi phòng nghỉ, để lại một bà tử tuy cười nhưng mặt lại cứng ngắt.

“Cô nương, giờ phải làm sao mới đúng đây?” Thôi ma ma đi vào gian khách điểm với Giang Cảnh Nghiên, bà không ngờ Vương Gia ở đế đô này lại bá đạo không nói lí lẽ như vậy, bà đã sớm hỏi thăm qua, Mộc Vương gia kia đã có chính thê, cả tiểu thiếp cũng có vài người, nếu cô nương nhà bà vào vương phủ, không phải sẽ bị ức hiếp tới chết sao. Nghĩ đến đó, Thôi ma ma rơi nước mắt, vừa tự trách còn phải khống chế âm lượng không để bà tử bên ngoài nghe lén: “Đều tại ta, nếu lúc trước ta ngăn cản cô nương không tới kinh đô này, sao có thể xảy ra chuyện thế này.”

Giang Cảnh Nghiên khuyên giải an ủi Thôi ma ma nói: “Ma ma đừng khóc, nói như thế nào Mộc Vương ở trong triều cũng là nhân vật có máu mặt, chỉ cần ta không gật đầu, hắn không dám tới đoạt đâu.”

“Vậy lão gia thì sao đây?” Thôi ma ma mới vừa mở miệng, lập tức đau đầu đến thở dài, tiếp tục nức nở nói: “Ai da, đây là chuyện gì, ngay cả một chiếc đĩa vàng quý phủ chúng ta cũng không có, sao lão gia lại gánh tội danh tham ô trên lưng được.”

Đúng vậy, điểm này Giang Cảnh Nghiên cũng không nghĩ ra, phụ thân đã đắc tội với người nào sao?

Hết chương 2

4. Chương 3: Hiểm Cảnh

Editor: Melodysoyani

Mộc Vương Lý Ung là nhị nhi tử của hoàng đế, mẫu phi hân là Huệ Quý Phi rất được thánh thượng sủng ái, phía dưới còn có một vị bào đệ (em trai ruột) là Thất hoàng tử cũng được yêu thương hết mực.

So với bào đệ được yêu thương, Lý Ung lại giống như không phải do Huệ Quý Phi sinh ra vậy, thậm chí còn có chút chán ghét. Đây cũng không phải tin đồn vô căn cứ, là Huệ Quý Phi từng tự mình nói rõ với Lý Ung, trừ ngày lễ ngày tết ra, không cần tiến cung thỉnh an bà. Chỉ là, Lý Ung giống như người chu đầu về mọi mặt, tất nhiên là sẽ không nghe, nhưng hân đi thỉnh an cũng không thấy được Huệ Quý Phi.

Muốn nói lý do của chuyện này thì, nghe nói là bởi vì lúc Huệ Quý Phi hoài Lý Ung là long phượng thai, Lý Ung sinh ra trước, muội muội sinh ra sau trời sinh thể yếu, không đến mười lăm phút đã qua đời. Vả lại năm ấy Lý Ung sinh ra, nước mưa úng ruộng, không ít người chết đói, bị Khâm Thiên Giám cho rằng là điềm xấu. Vì vậy từ sau khi Lý Ung sinh ra đã bị đưa vào chùa miếu, mẫu thân hân là Huệ Quý Phi cũng bởi vậy mà bị Hoàng Thượng vắng vẻ.

Sau đó, không biết Huệ Quý Phi đã dùng biện pháp gì có lại lòng của thánh thượng, đến khi mang thai Thất hoàng tử, Hoàng Thượng mới nhớ tới còn có một nhi tử khác ở chùa miếu.

Lúc bị triệu hồi cung, Lý Ung đã hơn bảy tuổi, là tuổi đã có thể học hành. Người trong cung khinh thường hân do hòa thượng nuôi lớn không hiểu lễ, có kẻ gan lớn còn trực tiếp nhục nhã hân. Mà mọi chuyện kết thúc, sau khi Lý Ung đánh chết một tiểu thái giám cắt xén phần ăn của hân, Hoàng Thượng cảm thấy đứa con trai này lòng dạ tàn nhẫn như là người hoàng gia, chậm rãi bắt đầu coi trọng hân. Huệ Quý Phi nào đó, lại bắt đầu càng thêm chán ghét Lý Ung, bà cho rằng một nam hài bảy tuổi đã có thể giết người, sau khi lớn lên không chừng sẽ phạm phải chuyện gì đó.

Không được mẫu thân thương yêu, Lý Ung chỉ có thể không ngừng mà nỗ lực làm phụ hoàng hân nhìn đến hân. Những năm gần đây, hân đã giỏi văn giỏi võ, thế cho nên Hoàng Thượng mới có thể giao trọng trách làm Ngự Sử tuần tra cho hân.

Lúc này Lý Ung, đang ở thư phòng xem danh sách quan viên tham ô ở Tuyền Châu lần này. Từ nhỏ hân chỉ đốt đàn hương, là khi còn bé đã dưỡng thành thói quen ở chùa miếu, thư phòng của hân cũng là nhàn nhạt thoảng mùi của mực viết và đàn hương.

Khi nhìn đến hai chữ Giang Hoài, ngón tay thon dài của Lý Ung điểm xuống sổ, môi mỏng hơi hơi gợn lên.

Xì xào

Bồ câu đưa tin dừng ở bên cửa sổ, Lý Ung mở tin trong thùng ra, xem xong tin tức Lý Đạt truyền đến, nghĩ đến gương mặt xinh đẹp của Giang Cảnh Nghiên, thế nhưng lòng có chút ngứa ngáy.

Ngáp

Giang Cảnh Nghiên bịn miệng, sống không còn gì lý thú mà nhìn sàn nhà phát ngốc, cả buổi chiều đều không thoát khỏi Lý Đạt và thủ hạ của hân. Lúc đang buồn rầu ở trong phòng, lại thu được danh thiếp bạn học cùng trường Lưu Xương của phụ thân, Lưu Xương dụ dằng nói từ chối khéo Giang Cảnh Nghiên đến viếng thăm, cuối cùng còn để lại một địa chỉ, nhưng cũng không phải là phủ trạch của ông.

“Ta đã biết rồi.” Giang Cảnh Nghiên nhìn thư lăm bầm lâu lâu, nhận được ít bạc vụn từ trong tay Thôi ma ma, đưa cho gã sai vặt truyền tin: “Chút tiền ấy, tiểu ca cầm mua trái cây đi.”

Gã sai vặt kia nhận tiền, ước lượng, khoe miệng méo xuống không phải thực vừa lòng với trọng lượng này, trước khi đi còn cố ý nhìn bà tử Lý Ung phẩy tới trong phòng.

Đối với người đã đi xa, Thôi ma ma cảm giận nói: “Thật là mắt chó nhìn người thấp.”

“Không trách hân.” Giang Cảnh Nghiên cũng để ý hành vi mới vừa rồi của gã sai vặt, cả đời phụ thân nàng thanh liêm, tiền bạc trong nhà mà nàng có thể mang đến vốn là không nhiều lắm. Ở giữa kinh đô phú quý này, ít tiền mà nàng chuẩn bị, sợ là đều không bằng một phần ba của quan gia tầm thường: “Người ta cũng đã đưa thư đến rồi, ít nhất không phải có ý xấu.”

“Ai.”

Thôi ma ma lại thở dài một tiếng.

Hai ngày này, Giang Cảnh Nghiên nghe được nhiều nhất chính là tiếng thở dài. Nàng sống qua một đời người, cho dù trước mắt cực kỳ khó khăn, nàng cũng sẽ không oán giận thở dài với Thôi ma ma. Nếu nàng không thể tự cứu, còn không bằng đừng có thêm một đời này.

Ngây ngốc trong khách điểm càng lâu, Giang Cảnh Nghiên càng thêm khó chịu, ra cửa đi một chút, phía sau lại có mấy cái đuôi đi theo, không được tự do, thật sự đau đầu.

Cứ chịu đựng như vậy, đã tới buổi tối rồi.

Lúc dùng cơm chiều, Lý Đạt còn cố ý nhắc nhở Giang Cảnh Nghiên một lát, nói thời gian không nhiều lắm, xin Giang tiểu thư suy xét rõ ràng thuận ý Mộc Vương thì cả nhà người sẽ bình bình an an, hay là chờ ngày mai nhìn mình cửa nát nhà tan. Đương nhiên, Lý Đạt càng nói càng khéo léo, nhưng ý tứ không sai chút nào.

Giang Cảnh Nghiên không quan tâm Lý Đạt, lo ăn cháo của mình, ăn xong lập tức đóng cửa lên giường ngủ.

Hôm nay bởi vì Lý Ung phái bà tử tới chiếm giường của Thôi ma ma, Giang Cảnh Nghiên đã ngủ cùng giường với Thôi ma ma.

Nàng gối lên tay Thôi ma ma, giống khi còn bé nắm tay khoác lên bụng Thôi ma ma, độ ấm truyền tới từ lòng bàn tay làm người ta bình thần, nhưng nàng lại hoàn toàn không buồn ngủ.

“Ma ma, mấy ngày trước đây con bảo người mua hương, người đã mua một ít chứ?”

Thôi ma ma gật gù đầu, tròn mắt xoay vòng vòng, khẩn trương làm ngược đồ mồ hôi.

Giang Cảnh Nghiên vỗ vỗ Thôi ma ma, suy sụp mà nằm thẳng, nhớ tới kiếp trước cửa nát nhà tan, nàng cũng không còn quá sợ hãi.

Một lát sau, nàng rón ra rón rén xuống giường, đi đến phòng ngoài, nhìn thấy bà tử kia ghé vẫn nằm sấp trên án kỷ không nhúc nhích, lấy gậy gỗ đã chuẩn bị ra, hung hăng đập vào cổ bà tử.

Lúc bà tử ngã xuống đất, hai tay Giang Cảnh Nghiên tiếp được bà, đỡ lên án kỷ một lần nữa, người không biết sẽ thấy giống như đang ngủ.

Thôi ma ma xách một cái tay nải theo, nhìn qua bà tử đã hôn mê, lòng có chút không yên: “Cô nương đã hạ mê hồn được rồi, sao còn đánh người, nếu có sơ xuất gì.....”

“Sẽ không.” Giang Cảnh Nghiên đánh gãy Thôi ma ma, hiện tại nàng không có thời gian giải thích với bà, người trong cung phái tới không phải là kẻ không có tính cảnh giác, vì để ngừa ngộ nhỡ, nàng chỉ có thể làm như vậy. Hơn nữa với sức lực nhỏ bé của nàng, tuyệt đối không thể đánh chết người.

Tuy rằng Lý Ung phái người tới theo dõi mình, nhưng cũng may trong phòng chỉ có một bà tử, bên ngoài chỉ có một nam nhân canh giữ ở phòng cách vách.

Mà chỗ Giang Cảnh Nghiên, lại là một phòng ở tầng trệt trên lầu, chuyện này làm cho các nàng có thể nhảy cửa sổ rời đi.

Mang tay nải lên, Giang Cảnh Nghiên căn cứ vào địa chỉ mà Lưu Xương đã cung cấp ban ngày, cùng Thôi ma ma đi hơn nửa canh giờ đã đi tới một chỗ ẩn nấp thấp bé ở trước cửa.

Giang Cảnh Nghiên giơ tay muốn gõ cửa, bị Thôi ma ma bắt lấy: “Cô nương, người nói chúng ta có thể tin Lưu Xương kia không?” Chuyện tới trước mắt, lòng Thôi ma ma càng hoảng. Đầu năm nay người xấu quá nhiều, Thôi ma ma nhìn gương mặt như hoa như ngọc của cô nương nhà mình, thấp thỏm.

Đã đi đến bước này, Giang Cảnh Nghiên không có đường lui, buổi trưa ngày mai phải định vụ án rồi, sau này cơ hội muốn lật lại bản án xa vời. Nàng chỉ có thể bắt lấy cơ hội lần này.

“Cộc Cộc”

Liên tục ba tiếng, dừng lại, lại là ba tiếng.

Cửa “Kèo kẹt” một tiếng, từ từ mở ra, mở cửa là gã sai vặt tới truyền tin vào hôm nay. So với lợi thế ban ngày, gã sai vặt cung kính rất nhiều, dẫn theo Giang Cảnh Nghiên và Thôi ma ma quẹo vào một cái sân.

Chính phòng đốt ngọn nến, gã sai vặt làm thủ thế “mời”, Giang Cảnh Nghiên dẫn theo Thôi ma ma vào phòng.

Trong phòng gấm vóc rải đất, không kịp nhìn bình hoa xinh đẹp, ở giữa bên cạnh bàn bát tiên, một vị nam nhân trung niên mặc thường phục ngồi ở đó, có lẽ là tín hiệu mà ban ngày Lưu Xương đã để lại.

“Lưu thúc, chất nữ quấy rầy rồi.” Giang Cảnh Nghiên gập mặt quỳ xuống trước, Thôi ma ma cũng quỳ theo.

Lưu Xương vội nâng Giang Cảnh Nghiên dậy, pha một chén trà nóng cho nàng, đưa tới trong tay Giang Cảnh Nghiên: “Chuyện ban ngày, mong chất nữ thứ lỗi. Con đã bái thiếp gọi ta một tiếng thúc thúc rồi, có chút lời, ta cần phải nói với con.” Lưu Xương nhấp trà, làm thủ thế “mời” với Giang Cảnh Nghiên.

Môi Giang Cảnh Nghiên chạm chiếc cốc, môi dưới trơn bóng, không uống: “Mời thúc thúc nói.”

“Phụ thân con làm người, ta hiểu rõ. Muốn nói hấn tham ô, ta là người đầu tiên không tin. Chẳng qua, haiz.” Lưu Xương liền tiếp thở dài ba cái, mới nói tiếp: “Chẳng qua vụ án lần này liên lụy rất nhiều quan cao, long nhan rất giận dữ, nếu chất nữ muốn lật lại bản án cho Hoài huynh, sợ là hy vọng không lớn.”

“Hy vọng này không lớn, nói chung vẫn là có hi vọng đi. Chất nữ vẫn mong thúc thúc chỉ điểm.” Nói xong, Giang Cảnh Nghiên lại chấp tay thi lễ hành lễ với Lưu Xương.

Lưu Xương ngó mắt Giang Cảnh Nghiên, ông ta hành tẩu quan trường qua nửa đời người, vẫn là đầu tiên nhìn thấy người có nhan sắc xinh đẹp như nàng, cũng khó trách phía trên có ý dặn dò mình phải cẩn thận hành sự. Nếu không phải vị phía trên có thanh danh thô bạo, ông ta thật muốn ném thử mới mẻ, dù sao nơi này là biệt uyển của ông ta, ông ta làm gì thì ai biết được.

Giang Cảnh Nghiên thấy ánh mắt Lưu Xương lập loè, lại có chút quen thuộc, làm nàng nghĩ đến những kẻ ăn chơi ở khách điểm Phúc Lai. Nghĩ đến ý nghĩ này, xác thật là nàng quá sốt ruột, thiếu suy xét.

Cùng lúc đó, da đầu nàng bỗng nhiên có chút tê dại, thầm nghĩ trong lòng không tốt, đứng dậy nói: “Chuyện này chất nữ biết Lưu thúc khó xử, một khi đã như vậy, ta và Thôi ma ma cáo biệt trước vậy.”

“Ai, từ từ.” Lưu Xương chạy đến trước cửa, ông ta thật vất vả mới có cơ hội có thể bế đùi Mộc Vương, như thế nào bằng lòng từ bỏ: “Hiện đã là nửa đêm, hai nữ nhân các người đi ra ngoài có nhiều bất tiện, không bằng nghỉ ngơi một đêm ở biệt uyển của thúc thúc, cứ tính là lời xin lỗi khi thúc thúc không giúp được gì.”

Lưu Xương càng là chấp nhất không cho mình đi, hơn nữa đầu càng ngày càng đau, Giang Cảnh Nghiên lập tức biết mình bị tính kế, gắt gao bắt lấy tay Thôi ma ma.

Tay Thôi ma ma đau mà không dám nói, bà nhìn đến thái dương cô nương ra mồ hôi mỏng, lại thấy cô nương vội vã muốn đi, trong lòng biết nơi này có vấn đề, nâng cô nương mở cửa.

Lưu Xương tỏ thiện ý không thành, vỗ vỗ tay, trong viện lập tức xuất hiện một đám gia đình.

“Lưu thúc, người đây là?” Giang Cảnh Nghiên đỡ trán, chất vấn nói.

Lưu Xương cười cười, lộ ra tướng mạo sẵn có: “Giang Hoài thật đúng là dưỡng ra một nữ nhi thông minh, nếu người đều phát hiện, ta liền không che giấu. Người đã uống canh mê hồn của ta, không thể thoát khỏi cửa lớn này. Ta thành thật nói với người, chuyện hôm nay người đừng trách ta, Mộc Vương gia là loại người gì, trong lòng người và ta đều rõ ràng.”

Tới tình trạng này rồi, Giang Cảnh Nghiên chỉ có thể ở trong lòng mắng mình ngốc, từ khi vào cửa nàng nên phát hiện không đúng, nếu là người chính trực, một tiểu quan ngũ phẩm, sao lại có tiền đặt mua biệt uyển, càng đừng nói biệt uyển còn trang hoàng hoa lệ đến như thế. Còn có ánh mắt ban ngày gã sai vặt kia nhìn ba tử, nàng nên sớm nghĩ đến.

Nhưng mà thời gian đã trễ, đầu nàng càng ngày càng nặng, nàng phải đi lên đường xưa như vậy sao?

Không cam lòng!

Một dòng lệ xẹt qua khóe mắt, ý thức Giang Cảnh Nghiên càng ngày càng mơ hồ, giữa lúc hoảng hốt chỉ nghe được tiếng thét chói tai của Thôi ma ma, nàng muốn ôm lấy Thôi ma ma, đôi tay lại vô lực, nặng nề mà hôn mê qua đi.

...

Giang Cảnh Nghiên mơ về một giấc mộng thật lâu, nàng về tới năm bảy tuổi ấy, mẫu thân nằm ở trên giường bệnh, dần dần sau này nàng phải chăm sóc đệ muội. Thời gian trôi qua một năm, cửa lớn trong nhà bị bà mồi đập đến hư, nhưng đều bị phụ thân nàng đưa từng người một ra. Phụ thân dạy tử đệ bọn họ biết chữ, Thôi ma ma dạy nàng nữ công gia chánh. Nhưng hình ảnh đột nhiên biến thành mặt kính, vỡ vụn nứt ra. Giang Cảnh Nghiên liều mạng cướp những mảnh nhỏ đó, nhưng lại không bắt được cái nào. Nàng đi vào một không gian đen nhánh, nhìn đến một đôi mắt màu đen, gắt gao nhìn thẳng nàng không bỏ. Nàng chạy trốn, té ngã, bò lên lại chạy.....

“Đừng, đừng.”

Lý Kê nhìn người đang nói bậy bạ trên giường, đã qua một ngày, theo lý thuyết được tính của canh mê hồn đã sớm hết, nhưng người vẫn chưa tỉnh.

Hắn vén góc áo lên, ngồi ở mép giường, ngón tay lạnh lẽo vừa mới chạm vào thái dương của Giang Cảnh Nghiên, đã bị nàng bắt lấy.

Trong lúc ngủ mơ Giang Cảnh Nghiên như là bắt được rơm rạ cứu mạng, kẹp trong lòng ngực, lại cọ cọ, lạnh lẽo như băng, thực thoải mái.

Chờ đến khi Lê Tiến tiến vào, nhìn đến Giang Cảnh Nghiên ôm tay Thái Tử điện hạ, cọ cọ, mà Thái Tử điện hạ, thế nhưng không có ý từ chối. Gãi gãi tóc, Lê Tiến cố ý đề cao âm lượng, nói: “Bắt điện hạ, thuộc hạ đã lật tung nhà Lưu Xương lên, trời ạ, ngài biết nhà hắn giấu bao nhiêu.....”

“Suyt”

Lý Kê làm thủ thế “im lặng” với Lê Tiến, nhìn đến dáng vẻ Lê Tiến khó hiểu, lắc lắc đầu nói: “Cô đã biết, người lui ra trước đi.”

“Vâng.” Lê Tiến không hiểu vì sao.

“Đợi lát nữa hãy nói.” Lý Kê trầm giọng nói.

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.” Lê Tiến không cam lòng mà lui đi ra ngoài, hắn không hiểu, ngày xưa hắn đến báo cáo, Thái Tử điện hạ chưa từng đánh gãy mình, hơn nữa hôm nay hắn có phát hiện rất lớn! Lê Tiến lòng nóng như lửa đốt đốt thân cây ở bên ngoài cửa, cung nữ lui tới đều tránh đi thật xa.

...

Lúc Giang Cảnh Nghiên tỉnh lại, nàng ngửi được một hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái, nhớ lại chuyện nàng bị Lưu Xương hạ dược, nàng đột nhiên ngồi dậy, lại bị một vật trong ngực đánh lên đầu.

“Ai da.”

Một tay Giang Cảnh Nghiên che lại cái trán kêu đau, một tay khác đang muốn gạt vật trong ngực ra, lại phát hiện là tay người.

“A!”

Một tiếng thét chói tai vang phá nứt Đông Cung, chờ đến lúc Giang Cảnh Nghiên nhìn đến chủ nhân của tay kia, nháy mắt đại ra.

Nàng nằm xuống một lần nữa, nhắm mắt lại, hai tay che ở trước mắt, lầm bầm nói: “Nhất định là ta đang nằm mơ, là nằm mơ!”

Nhưng thật sự cũng không theo như ý nàng, chỉ chốc lát sau, nàng cảm thấy lưng có chút lạnh lẽo, lập tức nghe người nọ không mặn không nhạt mà nói: “Người ôm cánh tay cô lâu như vậy, cánh tay cô đã tê rần, có phải người nên xoa xoa giúp cô hay không?”

“.....” Giang Cảnh Nghiên khẩn trương đến phía sau lưng đều là mồ hôi, xoa cái gì mà xoa, đời này ta có quen với người sao?

Hơn nữa đời trước rõ ràng là một người thanh lãnh (trong trẻ nhưng lạnh lùng), làm sao đột nhiên nói ra lời nói..... Ngạo kiêu như vậy!

Thấy Giang Cảnh Nghiên bất động, Lý Kê tách tay Giang Cảnh Nghiên ra, hừ nói: “Người còn không dậy nổi, đó là khi quân.”

Nháy mắt, Giang Cảnh Nghiên nhảy dựng lên từ trên giường.

~ Hết chương 3~

5. Chương 4: Phúc Thảm

Editor: Melodysoyani

Giang Cảnh Nghiên khoanh tay đứng ở một bên, sợ hãi đến thân thể hơi ngửa ra sau, rồi rầm thật lâu, mới cẩn thận hỏi: “Xin hỏi nơi này là?”

“Đồng Cung, cô là Thái tử.” Lý Kê buông tay, híp hai mắt lại, giọng điệu tùy ý, lại cho người ta một loại cảm giác đắm chìm trong gió xuân.

Tuy rằng Giang Cảnh Nghiên đã sớm biết người trước mắt là Thái tử, nhưng khi nghe thấy Lý Kê tự báo thân phận, vẫn giả bộ chấn kinh, khẩn trương đến quỳ rạp xuống: “Thần nữ đáng chết thể nhưng ngủ trên giường của điện hạ, mong điện hạ thứ tội.”

“Chặc.”

Thực nhẹ một tiếng.

Không thú vị, Lý Kê khẽ nhú mày, ở trong lòng nói một câu: chỗ đáng chết của nàng còn nhiều lắm đấy.

Không được Lý Kê trả lời, lòng Giang Cảnh Nghiên kinh hoàng. Nếu mình đã xuất hiện ở Đồng Cung, chứng tỏ là Lý Kê cứu mình. Nhưng vì sao hắn lại cứu mình chứ? Trong lòng Giang Cảnh Nghiên tràn ngập nghi vấn, lại chỉ có thể đè nén trong ngực, tích tụ đến khó chịu.

Nàng lén ngẩng đầu, muốn nhìn Lý Kê đang làm cái gì, không cẩn thận vừa lúc chống lại cái liếc mắt của Lý Kê, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt người nọ lóe lên, Giang Cảnh Nghiên chợt dạ cúi đầu.

Lý Kê vô cùng thú vị nhìn dáng vẻ sợ hãi của Giang Cảnh Nghiên, vừa định mở miệng bảo nàng đứng lên, đã nghe thấy tiếng ồn ào truyền đến từ ngoài điện.

“Cầu xin các người, thả bà già này đi, ta còn phải đi cứu cô nương nhà ta!”

Lại là tiếng khóc lóc kể lể của Thôi ma ma.

Giang Cảnh Nghiên đã quên sợ hãi, đuổi người ra ngoài cửa sổ xem, chỉ thấy hai bà tử eo thô người cường tráng túm lấy Thôi ma ma. Mà trán Thôi ma ma còn quần vải thưa, hình như là bị thương.

Lòng Giang Cảnh Nghiên loạn như ma, nàng dùng tay áo lau lau mặt, đỏ mắt nói: “Điện hạ, người nói chuyện ngoài cửa là bà vú của ta, từ nhỏ tình cảm của ta và bà vú rất sâu nặng. Lần này bà ấy không tìm được ta, mới ầm ĩ thế, mong điện hạ để thần nữ đến gặp mặt bà một lần. Nếu điện hạ muốn trách tội, thần nữ bằng lòng bị phạt thay bà vú.”

Lý Kê sờ sờ cằm của mình, hắn giống vị thái tử thích trách phạt người khác lắm sao, rõ ràng mình vẫn luôn cười với nàng, sao lại sợ hãi đến như vậy, nghĩ lại hắn kéo khóe miệng xuống lần nữa, tự cảm giác mình tốt đẹp. Hắn đi đến ngoài cửa, vẫy tay với hai bà tử, bà tử lập tức đỡ Thôi ma ma lại đây.

Thôi ma ma thấy người nọ khí vũ hiên ngang, mặc đồ hoa lệ, vừa thấy đã biết là người làm chủ tử, trượt người xuống quỳ trên mặt đất ra sức dập đầu mấy cái vang tiếng, nức nở nói: “Nô tài cảm tạ vị ân nhân cứu mạng, nhưng cô nương nhà ta còn ở trong tay kẻ xấu kia, nô tài tự biết mình hèn mọn, nhưng mong

đại nhân để nô tài đến quan phủ một chuyến, chờ sau khi cứu cô nương nhà ta ra, nô tài nhất định tới làm trâu làm ngựa cho đại nhân.” Nói xong, mãnh liệt dập đầu lần nữa.

“Ma ma.” Giang Cảnh Nghiên ở phòng trong nghe được lời của Thôi ma ma, lòng cũng tan nát, không rảnh lo lễ tiết lao ra đại điện, quỳ gối cùng Thôi ma ma, giọng nói run rẩy, mắt ửng gợn sóng mà nhìn Lý Kê: “Mong điện hạ đừng trách cứ bà vú của ta, muốn phạt hãy phạt ta đi.”

“Cô nương!”

Thôi ma ma kinh hãi (kinh ngạc + vui mừng) mà nhìn cô nương nhà mình, sờ sờ đầu, lại lay hai vòng, thấy cô nương không có việc gì, hốc mắt đỏ tươi, cúi đầu gạt lệ: “Ma ma xin lỗi ngài, để ngài chịu uất ức.”

Giang Cảnh Nghiên thấy thế, cũng rơi lệ theo.

Nhìn đến hai chủ tớ đều lau nước mắt, không hiểu sao Lý Kê thấy phiền lòng, hắn cũng chưa nói muốn phạt người, sao dễ dàng khóc như vậy chứ.

Mà kết thúc tiếng khóc chủ tớ Giang Cảnh Nghiên, là một tiếng lớn mật của Lê Tiến.

“Sao bọn người dám âm ỉ trước mặt Thái Tử điện hạ như thế!” Lê Tiến nện cây xong thì trở về, đã nhìn đến Thái tử xoa huyết Thái Dương, hai nữ nhân đáng ghét đang quỳ khóc lóc trên mặt đất.

Giang Cảnh Nghiên lập tức ngừng tiếng khóc, ấn tượng của nàng đối với Lê Tiến rất sâu, Lê Tiến xuất thân dòng dõi nhà tướng, bản thân lại có bản lĩnh, nhưng đời trước nghe nói tới hai mươi lăm tuổi cũng chưa cưới đến thê tử, đừng nói đến việc đám quý nữ ở kinh đô đều ghét bỏ hắn ương bướng, mà cơ bản là hắn không hiểu lòng của nữ nhân, thật sự khô khan chất phác, hơn nữa hắn há mồm ngậm miệng đều là Thái Tử điện hạ, lúc ấy thậm chí ở kinh đô còn tung tin vịt hắn và Thái tử. Ừm..... Không thể miêu tả, cho nên không lần nào xem mắt thành công. Ngay cả bản thân Giang Cảnh Nghiên, cũng từng hoài nghi quan hệ giữa Lê Tiến và Thái tử, dù sao thì sau khi nàng tiến vào Đông Cung, Thái tử cũng chưa từng chạm qua nàng lần nào.

Nghe cô nương ngừng tiếng khóc, Thôi ma ma lập tức không khóc nữa, bà không dám tin tưởng mà ngó mắt nhìn Lý Kê kia, thế nhưng mình lại gặp được Thái tử, còn khóc nháo ở trước mặt Thái tử như thế, cái ót đột nhiên có chút lạnh lẽo.

Lê Tiến quỳ một gối ở trước mặt Lý Kê, nói: “Hai người này quá mức làm càn, hay là để thuộc hạ kéo các nàng đi ạ.”

Giang Cảnh Nghiên ôm chặt Thôi ma ma.

Lý Kê thở dài một tiếng, nói: “Đều đứng lên đi.”

“Dạ?” Giang Cảnh Nghiên và Thôi ma ma hai mặt nhìn nhau, chần chờ nói.

“Điện hạ cho các người lên, không nghe rõ sao!” Lê Tiến lớn tiếng quát nói.

Sau khi Giang Cảnh Nghiên đứng dậy, trong lòng vẫn luôn nhớ chuyện của phụ thân, trước mắt canh giờ sớm qua buổi trưa, trong lòng như bị trăm kiến nhéo, giọng nói cực kỳ bi thương: “Điện hạ có thể báo cho ta biết, hình phạt án tham ô ở Tuyền Châu như thế nào không?”

“Vì chuyện ở nhà Lưu Xương ngày hôm qua, phát hiện vụ án này còn nhiều điểm đáng ngờ, sau khi cô báo cáo phụ hoàng, phụ hoàng lệnh cô và Mộc Vương thẩm tra xử lý án này một lần nữa.” Lý Kê nói.

“Thật vậy chẳng!” Giang Cảnh Nghiên không nghĩ tới sẽ nhờ họa được phúc, kiếp trước Lý Kê là một người thanh cao, bằng không cũng sẽ không đắc tội chúng thần bị Lý Ung đoạt ngôi vị Thái tử. Lúc này có Lý Kê tham dự, hy vọng lật lại bản án của phụ thân gần như trước mắt.

“Lớn mật.” Lại là Lê Tiến: “Làm sao người dám nghi ngờ điện hạ.”

Giang Cảnh Nghiên không để ý Lê Tiến, lôi kéo Thôi ma ma cùng quỳ xuống trước Lý Kê, hai người trăm miệng một lời: “Mong Thái Tử điện hạ làm chủ cho phụ thân (lão gia).”

Lý Kê lập tức cười, cuối cùng hắn cũng chờ được Giang Cảnh Nghiên tới cầu mình, hầu kết di chuyển, nghiêm mặt nói: “Nói nghe một chút xem.”

Giang Cảnh Nghiên nói phụ thân thanh liêm thế nào, còn có chuyện trong nhà trống rỗng lại lôi ra một cái rương bạc, phụ thân bị oan uống thế nào, từng chuyện đều nói với Lý Kê. Cuối cùng, Giang Cảnh Nghiên khách khí mà bỏ thêm câu: “Nếu điện hạ có thể sửa lại án sai cho gia phụ, thần nữ nguyện làm trâu làm ngựa cho điện hạ.”

Nghe Giang Cảnh Nghiên nói xong, Lý Kê gật gật đầu, vừa lòng nói: “Người nói..... Thật sự?”

Nghe Lý Kê cố ý kéo lớn âm cuối lên, Giang Cảnh Nghiên có chút hối hận, nhưng vì phụ thân, vẫn gật đầu.

“Nếu người đã có lòng như thế, cô cũng không đành lòng từ chối, viện này của cô còn thiếu một nha đầu làm việc nặng, chờ khi phụ thân người phục chức, người hãy tới Đông Cung đưa tin đi.” Nói xong, không cho Giang Cảnh Nghiên cơ hội từ chối, Lý Kê lập tức đi vào trong điện, hẩn tránh ở phía sau cửa, nhìn thấy sắc mặt Giang Cảnh Nghiên trắng hồng, rồi đỏ trắng, khỏi phải nói trong lòng có bao nhiêu dễ chịu!

Nha đầu làm việc nặng? Giang Cảnh Nghiên cào cào lỗ tai, chưa hư mà.

Lý Kê đi rồi, hai bà tử vừa rồi lại tới nữa, các bà một người gọi là Như Hoa, một người tên là Như Ngọc.

Giang Cảnh Nghiên nhìn nếp nhăn trên mặt hai bà tử, làm sao cũng không biết Như Hoa và Như Ngọc là ai hơn ai, từ lúc nào Lý Kê lại có thêm thú vui xấu xa thế này?

Hơn nữa nhìn lại lần nữa, toàn bộ Đông Cung, Giang Cảnh Nghiên đều chưa từng nhìn thấy một nha đầu trẻ tuổi xinh đẹp, đây hoàn toàn khác với Đông Cung mà kiếp trước nàng biết.

Rốt cuộc là có vấn đề ở đâu chứ?

Thẳng đến khi Như Hoa, Như Ngọc dẫn Giang Cảnh Nghiên đến chỗ ở mới, nàng đều chưa từng cẩn thận suy nghĩ vấn đề này.

Làm nàng kinh ngạc lần nữa chính là, chỗ Lý Kê sắp xếp cho nàng, thế nhưng là Ngô Đồng Uyển, giống như chỗ mà đời trước nàng đã ở.

“Xin hỏi hai vị ma ma, Thái Tử điện hạ thật sự để bọn ta ở nơi này sao?”

Như Hoa cao lãnh chỉ gật đầu một cái, Như Ngọc lại cười đáp: “Cô nương yên tâm ở đi, đây là điện hạ tự mình dặn dò tỷ muội bọn ta, tuyệt đối không sai.”

Đợi khi Như Hoa và Như Ngọc đi rồi, Giang Cảnh Nghiên ngồi sững trên ghế, nhún nhún hai chân, lâm vào trầm tư, trong lòng càng nghĩ càng bất an, Lý Kê này không giống với trong trí nhớ của nàng.

So với Giang Cảnh Nghiên trầm tĩnh, Thôi ma ma kích động hơn nhiều, Thái tử không chỉ bằng lòng mình oan cho lão gia, còn để các nàng ở cung điện tốt như vậy. Trong lòng bà, đã nhận định Thái tử là người tốt. Chỉ là, Thái tử muốn cô nương nhà bà tới làm nha đầu làm việc nặng trong cung của người là có ý gì? Không nên không nên, nói như thế nào cô nương nhà bà cũng là tiểu thư huyện lệnh, sao lại có thể làm nha đầu làm việc nặng được, nghĩ đến Thái tử là người tốt, bà cảm thấy điện hạ khẳng định là đang nói đùa thôi. Ừm, nhất định là như vậy.

~ Hết chương 4~

6. Chương 5: Thử

Editor: Melodysoyani

Những ngày ở Đông Cung cũng không được tốt lắm, có thể nói là sống một ngày bằng một năm.

Giang Cảnh Nghiên có lòng theo dõi án tham ô ở Tuyền Châu, thế nhưng thân phận thấp kém, không gặp được Lý Kê. Nàng muốn ra cửa, lại bị Như Hoa và Như Ngọc ngăn cản, nói là Thái Tử điện hạ vì suy nghĩ cho an toàn của nàng, cố ý dặn dò không cho nàng ra phủ.

Làm gì vậy, muốn cầm tù nàng sao? Ông trời, làm sao đột nhiên nàng có loại cảm giác bị độc chiếm như kiếp trước thế.

Đối với Lý Kê ở đời này, Giang Cảnh Nghiên đã nhìn không thấu, khác biệt quá lớn, nàng bắt đầu hoài nghi có phải đã tới một thời không khác rồi hay không, hiện thực vẫn luôn tương phản với trí nhớ của nàng.

Toàn bộ phủ Thái tử, Giang Cảnh Nghiên chỉ có thể di chuyển ở Ngõ Đồng Uyển và hoa viên gần đó, viện này nàng hết sức quen thuộc, đây là cửa nhỏ của căn thiên viện, nàng đều rõ ràng. Nhẹ nhàng ném Như Hoa ra sau, trước mắt nàng xuất hiện một dãy núi giả.

Núi giả khắc từ đá cao chót vót, ngẫu nhiên có hoa cỏ quý hiếm. Giang Cảnh Nghiên đi vào một cái sơn động, nàng nhớ rõ từ nơi này đi đến phía trước sẽ có một rừng trúc, mà sau rừng trúc là thư phòng của Lý Kê. Hiện tại nàng, thích chủ động ra trận hơn.

Nhìn đến ánh sáng xuất hiện đằng trước, bước chân Giang Cảnh Nghiên nhanh hơn chút, đến khi ở cửa sơn động, trước mắt bỗng nhiên hiện lên một bóng người, nàng vội vàng lui về sơn động, ngực đập phình phịch, không biết mới vừa rồi có bị nhìn thấy không.

Lúc đang chuẩn bị lui về phía sau để trở về, người nọ quay đầu lại vội vàng thoáng nhìn, lúc Giang Cảnh Nghiên nhìn thấy mặt của đối phương, ngực giống như bị độn khí sắp vỡ tung ra, trong phút chốc, thời gian 5 năm bị cầm tù kia dường như nhập vào trong óc, hiện tại nhớ tới đó lòng vẫn còn sợ hãi.

Lý Mộc, hẳn không phải là người của Lý Ung sao, làm sao lại ở Đông Cung?

Giang Cảnh Nghiên chớp chớp đôi mắt, nín thở xem chừng. Lý Mộc cong eo lén lút mà chậm rãi đi tới, hẳn vừa đi vừa dùng chân quét lá trúc trên đất, như là đang tìm cái gì vậy. Giang Cảnh Nghiên nỗ lực nhớ lại những chuyện có liên quan đến Lý Mộc, lần đầu tiên thấy hắn, chính là sau khi Lý Kê chết ở kiếp trước, nàng bị nhốt ở hoang viên, Lý Mộc tới đưa cơm cho nàng, lần đầu Lý Mộc đưa là cơm thiêu, sau đó một khi khó chịu lập tức tới hoang viên đánh chửi nàng để trút cơn giận. Tuy thân thể đã không còn đau đớn, nhưng vết thương trong tâm hồn không cách chữa khỏi.

Hít sâu một hơi, hành vi lén lút của Lý Mộc vào hôm nay, trong đó rõ ràng có điểm kỳ lạ. Mắt nàng một khắc cũng chưa từng rời khỏi Lý Mộc, đang chờ đợi cơ hội.

“Người đang nhìn cái gì?”

Đột nhiên có một nguồn nhiệt dán lên thân sau, còn có một tiếng yếu ớt.

Tim Giang Cảnh Nghiên đập chậm nửa nhịp, lúc phục hồi tinh thần lại muốn há mồm la lên, đã bị một bàn tay to bịt lại, mang theo hơi ẩm, đầu lưỡi nàng không cần thận dụng tới, mẫn mẫn.

“Suyt.” Lý Kê làm thủ thế im lặng, cười xấu xa, như tiểu hài tử thực hiện được trò đùa quái ác, lại lập tức nghiêm mặt, chỉ chỉ Lý Mộc ngoài động, thấp giọng nói: “Đừng ầm ĩ.”

Giang Cảnh Nghiên gật gật đầu, trong mắt tất cả đều là kinh ngạc, cũng không biết Lý Kê phát hiện mình vào lúc nào, hay là nói hắn vẫn luôn đang âm thầm quan sát mình, hoặc là hắn theo dõi Lý Mộc mới phát hiện mình. Rốt cuộc sự thật như thế nào, đã không còn quan trọng, ầm ập phía sau lưng còn chưa rút đi, mặt không dấu vết nóng lên định nghiêng về phía trước, lại lập tức bị túm về.

“Hự.”

Khi lưng nàng dán lên ngực Lý Kê, nhỏ giọng lên tiếng.

Lý Kê cau mày, khó chịu nói: “Đừng nhúc nhích.”

Thân thể càng thêm cứng đờ, tâm lại loạn như tơ tằm chưa cuốn rửa. Thẳng đến nàng thấy lại có một người khác tới rừng trúc, tuy người nọ che mặt, nhưng nhìn bóng dáng nàng đã có thể nhận ra là quân gia Lý Đạt ở quý phủ của Lý Ung. Có gian tình! À không, là có biến.

Quả nhiên, nàng nhìn thấy Lý Đạt duỗi tay đến trước mặt Lý Mộc, như là muốn cái gì đó, Lý Mộc không thể lấy ra quỳ trên mặt đất, Lý Đạt lập tức đập xuống chân Lý Mộc ba cái.

Cổ lên, tàn nhẫn thêm một chút. Trong lòng Giang Cảnh Nghiên yên lặng cổ vũ cho Lý Đạt.

Nhưng Lý Đạt không tiếp tục đánh Lý Mộc nữa, hai người lại nói vài câu, đáng tiếc Giang Cảnh Nghiên ở quá xa, không nghe rõ bọn họ đang nói cái gì.

Mắt thấy Lý Mộc sắp phải rời đi, Giang Cảnh Nghiên lặng lẽ ngẩng đầu chăm chú nhìn Lý Kê, vừa lúc đụng phải tròng mắt màu đen của hắn, nàng ngượng ngùng mà cười cười, nói: “Điện hạ không đi bắt người sao?”

Lý Kê cúi xuống người, môi hai người phả khí vào mặt đối phương: “Ngốc, ngươi không biết cái gì gọi là thả dây dài câu cá lớn sao!”

Lúc này tâm hồn Giang Cảnh Nghiên đã trưởng thành sớm không còn là thiếu nữ mười sáu tuổi hay mơ mộng, Lý Kê đến gần như vậy, không có then thùng, chỉ là hơi thở hắn phả vào trên mặt có chút ngứa, không thoải mái lắm. Nàng di chuyển về phía sau, nhưng bởi vì chân không nhúc nhích quá lâu nên đã tê rần, thân thể không vững ngã về phía sau, nàng vô ý thức nắm lấy tay Lý Kê, tuyệt đối không nghĩ tới Lý Kê không chỉ không giữ chặt nàng ngược lại đẩy nàng ra.

“Ai da”

Nghẹn khí, cực khê một tiếng.

Mông Giang Cảnh Nghiên chầm đất, ngã một cái rất mạnh.

“Người!” Sau khi Giang Cảnh Nghiên đứng lên, xác nhận Lý Mộc đã rời đi, nàng mới vừa nhắc tay muốn mắng người, nghĩ đến đối phương là Thái tử, mà hiện tại mình vẫn là nữ nhi của một tội thần, lại buông tay, lúc đi qua bên người Lý Kê, không tình nguyện nói câu: “Quên đi.”

“Đợi một chút.” Lý Kê di chuyển tới trước người Giang Cảnh Nghiên lần nữa, một tay chống cằm, giữa những hàng chữ đều lộ ra không vừa lòng: “Giang Cảnh Nghiên, ngươi biết đây là đâu không?”

Xong rồi xong rồi, Lý Kê sẽ không xem nàng thành gian tế đi, cá lớn trong miệng hắn có phải là ám chỉ mình hay không? Giang Cảnh Nghiên cúi đầu, nghĩ lại, rất hoảng hốt, nếu hắn ép buộc, mình nhất định sẽ nói rõ ràng ra hết: “Ngại quá Thái Tử điện hạ, ta lạc đường.”

“Lạc đường?” Lý Kê sờ sờ râu hôm nay còn chưa kịp cạo, làm dáng vẻ suy xét, làm như không tin: “Không phải ta đã kêu Như Hoa đi theo ngươi sao, bà ấy đâu rồi?”

Như Hoa sớm bị nàng quăng lại, Giang Cảnh Nghiên có chút chột dạ, nhưng nghĩ đến Lý Kê lại không phải thật sự bắt được mình làm gà gáy chó trộm, làm gì phải chột dạ, lập tức ưỡn ngực, cười gượng nói: “Sân Đông Cung quá lớn, bọn ta lạc nhau rồi.”

Giang Cảnh Nghiên nói như vậy cũng không phải không có lý, trừ hoàng cung ra thì Đông Cung là nơi lớn nhất ở kinh đô, phủ trạch lớn nhất mà một nữ nhi của huyện lệnh thất phẩm như nàng có thể đi qua chỉ là nơi có phòng bầy vào bầy ra của quận thủ (quận trưởng), Đông Cung là nơi lớn gấp hơn mười lần nhà của quận thủ.

Nhưng bất kể Giang Cảnh Nghiên giải thích như thế nào, Lý Kê vẫn không buông tha nàng.

Thư phòng Lý Kê được bố trí thanh nhã, chậu khắc lan trúc, không có hương nhan, nơi này không hề kém với kiếp trước.

Giang Cảnh Nghiên đứng trước bàn gỗ hoa lên, trên đó chén sứ, ỡ giữa có tách trà cùng loại, đây là dặn dò của Lý Kê, trong lòng nàng có oán giận, nhưng giận mà không dám nói gì.

“Nghĩ kỹ chưa, muốn nói thật với cô hay không?”

“Bẩm điện hạ, thần nữ nói qua rất nhiều lần, thật là lạc đường..... Ai nha.”

Giang Cảnh Nghiên vừa thất thần, nước trà tràn ra, bắn vào trán, lạnh lẽo lại lạnh lẽo.

Thái tử không có nhẫn nại nghe nàng tiếp tục nói lạc đường, mặt lạnh lùng hừ nàng nói: “Tạm thời cô mặc kệ có phải người lạc đường hay không, nhưng vừa rồi ngươi cũng nhìn thấy tên nô bộc kia lên lút thông đồng với người ngoài, chuyện của ngươi cô cũng nghe nói, thế nhưng có thể vì sửa lại án xử sai cho phụ thân mà từ Tùy Châu theo tới kinh đô, đúng là nữ tử hiểm thấy. Cô nhìn ngươi cũng là có chút kiến thức, chỉ cần ngươi giúp cô có được lai lịch của hai người kia, chuyện lần này, cô coi như không biết gì.” Dừng một

chút, tăng thêm giọng điệu: “Nếu là trước đây, người nhìn thấy chuyện không nên thấy như người, phải trầm xuống giếng.”

Hắn đang thử, Giang Cảnh Nghiên biết, hắn muốn xem mình và Lý Mộc có phải đồng lõa hay không, biện pháp tốt nhất, đó là để nàng bắt được Lý Mộc và Lý Đạt đứng sau hắn. Nhưng nàng ở chỗ này là người không quyền thế, muốn bắt người ở Đông Cung, nói dễ hơn làm.

“Điện hạ đã đánh giá cao thần nữ.” Hắn trong bông có kim (bề ngoài mềm mỏng, trong lòng nham hiểm), cố tình làm khó dễ, Giang Cảnh Nghiên cũng không phải người dễ dàng mắc mưu: “Thần nữ tay trời gà không chặt, lại không quyền thế, sao có thể làm việc cho điện hạ?”

Lý Kê khẽ cười, nói: “Không việc gì nữa, dường như là Như Hoa và Như Ngọc đi theo người, người lại tùy ý đi lại trong Đông Cung.” Nói xong, hắn xua xua tay: “Người về đi.”

Đi tới cửa, Giang Cảnh Nghiên nghĩ đến mình là “Lạc đường” đến này, lại lui trở về, cung kính nói: “Thần nữ sợ lại lạc đường lần nữa, mong điện hạ cho hạ nhân dẫn đường giúp thần nữ.”

Nhìn người trước mắt cặp mi rũ mắt, Lý Kê nhanh chóng liếc mắt xem thường một cái, giả vờ, lại tiếp tục giả vờ với gia!

Cuối cùng, Lý Kê vẫn là người đưa Giang Cảnh Nghiên về Ngô Đồng Uyển.

Lúc Thôi ma ma nhìn đến Giang Cảnh Nghiên, túm tay nàng không buông, nước mắt nói rơi liền rơi: “Cô nương đi đâu vậy, có bị thương không, thời gian lâu như vậy, người biết không.....”

“Ma ma, ta không có việc gì.” Giang Cảnh Nghiên cũng không định kể chuyện gặp được Lý Kê với Thôi ma ma, tuổi Thôi ma ma đã lớn, thấy việc đời không nhiều lắm, nói rõ với bà chỉ khiến bà càng thêm phiền não, nàng tùy tiện tìm lý do lừa Thôi ma ma, quay đầu khi nhìn đến lê tươi trên bàn, không khỏi khen một câu: “Ma ma, lê này trông có vẻ rất ngon.”

“Đây là hạ nhân mới mang đến từ trong nhà, nói là muốn đưa cô nương nếm thử.” Thôi ma ma cầm một miếng lê, đưa cho Giang Cảnh Nghiên, chỉ vào một bóng người ngoài cửa sổ: “Cô nương người nhìn đi, chính là hắn, người đang quét rác kia.”

Theo phương hướng ngón tay của Thôi ma ma, có một nam nhân cao gầy quét bụi đất ở đình viện, Giang Cảnh Nghiên nghiêm túc nhìn, người nọ không phải là Lý Mộc sao!

~ Hết chương 5~

7. Chương 6: Bẫy

Editor: Melodysoyani

Vốn nghĩ phải làm sao để đi tìm hắn, không ngờ tới người lại tự mình đưa tới cửa tới. Chỉ là ngẫm lại, từ ngày ấy sau khi được Lý Kê cứu trở về, với tính tình của Lý Ung, không bắt được nàng, sao có thể dễ dàng từ bỏ.

Mặc dù người tài ở trước mắt, nhưng làm sao nàng có thể lợi dụng Lý Mộc dụ Lý Đạt ra, thậm chí là Lý Ung phía sau Lý Đạt, Lý Kê thật sự cho nàng một vấn đề nan giải không hề nhỏ.

Nàng tự hỏi ở trong phòng, chỉ chốc lát sau, Lê Tiến đến tặng đồ, là một quyển sách nhỏ, chỉ có cỡ bàn tay, hắn nói là tìm được ở rừng trúc ngoài thư phòng của Thái Tử điện hạ. Nàng nghĩ đến rừng trúc kia, không phải lúc ấy Lý Mộc đang tìm gì đó sao.

Sau khi Giang Cảnh Nghiên nói lời cảm ơn rồi nhận lấy, mở quyển sách ra, phát hiện giấy bên trong đều đã bị xé, chỉ còn một vỏ rỗng, nàng ngẩng đầu nhìn Lê Tiến.

Từ trước đến nay Lê Tiến luôn làm lơ ánh mắt nữ tử, bình tĩnh nói: “Đây là sách Lý Mộc lén ghi lại hành tung của điện hạ, liên quan đến vấn đề riêng tư, điện hạ đã xé nội dung rồi.”

Thật thú vị, đưa cái vỏ rỗng cho nàng có ích lợi gì. Thôi, vỏ rỗng thì vỏ rỗng vậy, còn tốt hơn là không có gì. Lúc Lê Tiến rời đi, nàng nhìn phía sân, Lý Mộc đã không còn nữa.

Người đang trực ở Đông Cung, đều được chọn lọc nghiêm khắc, trừ những người hầu hạ bên người vị chủ tử kia ra, nha hoàn và thái giám còn lại đều là có chỗ ở chuyên môn. Làm Giang Cảnh Nghiên ngoài ý muốn chính là, kiếp trước giao tiếp với Lý Mộc nhiều năm như vậy, thế nhưng không phát hiện hắn là một thái giám. Chỉ là cũng không kỳ quái, lúc nàng mới vừa bị nhốt vào hoang viên, còn là đệ nhất mỹ nhân kinh đô, mà trong ấn tượng Lý Mộc vẫn chưa từng nhìn nàng thêm vài lần, ngược lại ăn không ít quyền cước của hắn.

Tên hoạn quan chó cạy thế chủ kia, nhớ tới Lý Mộc, nàng hận đến nghiến răng.

Giữ lại Như Hoa ít nói ở với Thôi ma ma, kêu Như Ngọc tới, nàng quẹo Đông quẹo Tây tìm được chỗ ở của Lý Mộc, không có người ở đây, hỏi qua người ở chung, biết được là người trong nhà Lý Mộc tới, đi thăm người thân rồi.

Giang Cảnh Nghiên lên tiếng nói đáng tiếc, trong lòng lại rõ ràng lần này không phải Lý Mộc đi thăm người thân, mà là đi tìm Lý Đạt. Nàng để Như Ngọc đặt bạc lên chặn trên giường của Lý Mộc, nói là cảm ơn hắn đưa lê tới, còn có quyển sách nhỏ Lê Tiến cho nàng, tuy là vỏ rỗng, nhưng tốt xấu gì phía trên cũng viết tên Lý Mộc, dù sao nàng cũng phải cảm ơn người ta.

Xong xuôi hết, nàng treo nụ cười trên mặt đi ra chỗ ở của thái giám. Chỉ là, nụ cười của nàng lập tức cứng ngắc. Có hai nha hoàn nổi lòng ghen ghét, lúc làm việc giặt quần áo còn không quên tổn hại nàng hai câu.

Nha hoàn A: “Người nghe nói chưa, Giang cô nương tỉnh lại trên giường của điện hạ đó.”

Nha hoàn B chắc chắc hai tiếng: “Việc này ai mà không biết, ngay cả người bên ngoài đều nói, Giang cô nương kia chính là một kỹ nữ không biết liêm sỉ. Ta nói với người này, người không thể nói với người ngoài đầu đó.”

Nha hoàn B đến gần, nói là lời riêng, nhưng âm lượng lại không nhỏ: “Ta nghe Phúc Tử trông cửa nói, trước khi Giang cô nương kia tiến vào Đông Cung, đã là người của Mộc Vương.”

Nghe vậy, A kích động không thôi, ném quần áo trong tay xuống không giặt sạch, giữ chặt B nhìn lên trời thượng phỉ nhổ, tức khắc cảm thấy mình thanh cao không ít: “Người nói chuyện này, điện hạ có thể còn chẳng hay biết gì hay không?”

“Ai da, điện hạ đáng thương của ta.” Nha hoàn A và B cùng nhau thở dài, giống như điện hạ của các nàng ta bị heo ủi vậy.

Mà Giang Cảnh Nghiên đứng nghe lén ở góc tường, không bình tĩnh, nàng nhìn về phía Như Ngọc, nhíu mày hỏi: “Bên ngoài thật nói ta như vậy?”

Như Ngọc trả lời đến thản nhiên: “Cô nương không cần để ý, các nàng chỉ nói ngươi là hồ ly tinh, chứ không nói là kỹ nữ. Khẳng định hai nha đầu kia bịa đặt.”

Nói xong, Như Ngọc còn định gật gật đầu theo.

Xong rồi, danh tiết của nàng xem như huỷ hoại. Chờ sau khi phụ thân thoát khỏi ngục, nàng phải tìm một am ni cô ở xa xôi, đi làm ruộng thôi. Chỉ là chuyện nàng ở Đông Cung, nghĩ đến cũng chỉ có người Đông Cung biết được, có thể làm tin tức này chảy đi, cũng chỉ có Lý Kê. Thanh danh nữ nhi nhà người ta nói hủy thì hủy, lại lấy lại chu toàn, cũng may đời này hắn đã không coi trọng thanh danh giả dối đó, chỉ là Lý Kê thật sự là đáng giận, thế nhưng làm lời đồn đãi truyền tới nông nổi như vậy.

Hai nha hoàn còn đang nói sau góc tường, nàng xoa xoa huyết Thái Dương, ngón tay nhỏ nhắn xiết chặt, đáy lòng bị khí tức này nghẹn đến mức hoảng.

“Khụ khụ.” Giang Cảnh Nghiên ho khan một tiếng, đi ra từ sau tường, mũi chân đạp bồn ven bờ, quần áo trong bồn lập tức chảy đầy đất.

“Người.....” Nha hoàn A và B hai mặt nhìn nhau, bị khí thế khinh người của Giang Cảnh Nghiên trấn áp.

“Người cái gì mà người, còn để ta nghe được các người khua môi múa mép, lập tức đi giặt quần áo suốt ba ngày ba đêm.” Nói xong, Giang Cảnh Nghiên nhắc mép vẩy lên đi.

Phút cuối cùng để lại hai nha đầu dờ người ra, nhìn xiêm y tràn đầy bùn đất, bắt đầu lau nước mắt, trong lòng ôm hận có cơ hội nhất định phải vạch trần bản tính đanh đá của nàng ở trước mặt điện hạ.

Giang Cảnh Nghiên vẩy nước, tâm tình cũng không tốt nổi, nàng không rõ phá hỏng thanh danh của mình sẽ có lợi ích gì cho Lý Kê, thậm chí, nàng bắt đầu hoài nghi từ lúc mình bắt đầu tới Đông Cung đó đã là một cái bẫy.

Lắc lắc đầu, vẫn là không suy nghĩ cẩn thận.

Đợi khi Ngô Đồng Uyển mở cửa, nàng đã nhìn thấy một bóng dáng từ xa xa, Lý Mộc đứng quanh quần hai bên ở cửa vào.

Tâm tư nàng đi dạo một vòng, lúc đi qua cửa vào cố ý không nhìn Lý Mộc.

“Giang tiểu thư.” Lý Mộc thấy người không nhìn mình, vội vàng kêu một tiếng.

Giang Cảnh Nghiên chậm rãi quay đầu lại, bình tĩnh, ngân nga nói: “Người là?”

“Bẩm Giang tiểu thư, nô tài là người hôm nay đã đưa lê cho ngài.”

“Ồ, là người à. Vừa rồi ta còn đi tìm người, người nhà người vẫn khỏe chứ?”

“Hả?” Lý Mộc hoảng hốt, trả lời: “Vẫn khỏe, nô tài tới cảm ơn tiền thưởng của tiểu thư.”

“Người thật là một người hiểu lễ nghĩa.” Giang Cảnh Nghiên khen một câu, đang định về phòng, Lý Mộc còn cò xát phía sau không đi, nàng bị Như Ngọc xô đẩy hai cái, hai mắt tha thiết nhìn Giang Cảnh Nghiên.

Cho người chết, ta cứ không đề cập tới chuyện quyền sách đấy. Trong lòng nàng vô cùng sáng khoái, đi đường cũng nhẹ nhàng rất nhiều.

Lý Mộc nhìn Giang Cảnh Nghiên nghênh ngang mà vào phòng, nhiều lần muốn nhắc tới chuyện quyền sách, lại e ngại bên người còn có một Như Ngọc. Mà thân phận của hần ở Đông Cung thấp kém, trừ bình thường lúc cất lượt có thể tới quét dọn, hiện tùy tiện đi vào mà nói, sợ là sẽ gây ra hiềm nghi không cần thiết. Khiến cho hần lo lắng chính là, quyển sách mất đi khi phía trên vẫn nguyên vẹn, hiện giờ chỉ còn một tờ viết tên mình. Nếu mọi sự thật đã bị Giang Cảnh Nghiên này biết được, thì chẳng lẽ nàng đang gõ chuông ám thị cho mình ư?

Sắc mặt hần ngưng trọng, lúc khom lưng trở về, hoảng loạn đâm vào Lê Tiến đang tuần tra.

“Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết.” Hần là nội ứng do Mộc Vương phái tới, nên miễn cưỡng vẫn có thể biết diễn trò.

Lê Tiến nhìn thái giám quỳ trên mặt đất khẩn trương đến độ sắp khóc, nói một câu lần tới phải chú ý, rồi tiếp tục đi tuần tra.

Màn đêm buông xuống, Giang Cảnh Nghiên rửa mặt giữ nguyên áo nằm ở trên giường, do đầu Thôi ma ma bị thương, cũng sớm nghỉ ngơi.

Giờ Hợi vừa qua khỏi, ngoài điện lập tức xuất hiện một bóng dáng.

Lúc người nọ rơi xuống đất gần như không có tiếng động, Giang Cảnh Nghiên túm chặt lòng bàn tay, hít sâu hai lần, đẩy màn lụa ra, mỉm cười nói với bóng người: “Lý công công, người đang tìm cái gì vậy?”

Lý Mộc không nghĩ tới mình lại rơi vào bẫy, kinh hãi đồng thời nhanh chóng vịn chặt cổ Giang Cảnh Nghiên, gương mặt dữ tợn: “Nói, rốt cuộc người muốn làm cái gì?”

Sắc mặt Giang Cảnh Nghiên đỏ lên, chỉ vào cổ mình, dùng khẩu hình nói: “Hôm nay công công gắp Lý quần gia Lý Đạt à?”

~ Hết chương 6~

8. Chương 7: Con Mồi Chết

Editor: Melodysoyani

Không một bóng người bên ngoài, Giang Cảnh Nghiên vắt chéo chân ngồi trên ghế bát tiên làm từ gỗ lim, móc một quyển giấy ra từ trong tay áo, môi mỏng thổi mỗi lửa, nháy mắt, xấp giấy kia đã bị đốt thành tro.

Lý Mộc đứng khoanh tay trước ngực ở một bên, cẩn thận nói: “Cô nương đang làm gì vậy?”

Nàng dựa vào ghế dài, dưới ánh lửa chiếu rọi, sắc mặt trong suốt Như Ngọc, cười nói: “Hiển nhiên là thủ tiêu vật chứng dùm công công rồi.”

Trước khi Lý Mộc tới Đông Cung, ít nhiều gì cũng từng trải qua huấn luyện đặc biệt của Mộc Vương, học cách nhìn thấu người khác, nhưng hần lại nhìn không thấu nữ tử trước mắt này, mỗi một câu nàng nói, là thật là giả, hần đều phải nghiền ngẫm thật lâu.

Giang Cảnh Nghiên thấy Lý Mộc không nói lời nào, lười biếng đứng lên từ trên ghế, đưa lưng về phía Lý Mộc, lúc xoay người, màu mắt chợt trở nên sắc bén: “Công công còn đang hoài nghi chuyện gì?”

“Không đúng.” Lý Mộc vô ý thức lui về phía sau nửa bước: “Nếu thật như lời người nói, tại sao mới vừa rồi người lại không đưa giấy cho ta xem, đã lập tức thiêu hủy?”

Thật đúng là kẻ phiền phức, tất cả giấy mà nàng đốt đều do nàng tự viết bừa, đưa Lý Mộc xem, chẳng phải là tự đánh vào mặt mình sao. Nàng hơi híp mắt lại, lúc nói chuyện xoay người sang chỗ khác để ngăn cản chán ghét mà mình không thể không được: “Công công chưa nghe qua chuyện người bên ngoài truyền ta đã từng là nữ nhân của Mộc Vương sao?”

“Lời đồn không thể tin.”

“Một khi đã như vậy, người tốn thời gian ở đây với ta làm gì, không phải cứ trực tiếp bóp cổ ta để diệt khẩu sẽ tốt hơn sao?”

Thật ra hần cũng muốn thế, nếu không phải phía trên có dặn dò, làm sao hôm nay hần lại phải mạo hiểm, rõ ràng vẫn là thời tiết mát mẻ đầu mùa xuân, sợ hãi khiến sau lưng hần toàn là mồ hôi.

Mắt thấy nàng từng bước tới gần trước mặt mình, trong lòng hần mẫn một tiếng, nhảy qua cửa sổ chạy đi.

Giang Cảnh Nghiên cười cười, mới thể mà đã bỏ chạy rồi, nàng kêu Như Ngọc ở phía sau rèm một tiếng, Như Ngọc đuổi theo sát phía sau. Nàng cũng chỉ mới biết được, Như Hoa và Như Ngọc lại biết võ công, hai người từng là thổ phỉ đứng đầu một đỉnh núi phía nam, sau này hàng phục Lý Kê, mới đến Đông Cung làm bà tử. Và lại hai người mới 30 mươi tuổi đầu, do quanh năm quen với cuộc sống của nam nhân, lâu ngày khiến cho vẻ ngoài giống như bà tử năm mươi tuổi.

Như Ngọc đi rồi, nàng dạo bước đi đến dưới cửa sổ, ngửa đầu kêu một tiếng: “Lê tướng quân, phong cảnh trên nóc nhà đẹp không?”

“Khụ khụ.” Sao nàng biết mình ở phía trên? Lê Tiến vươn người nhảy, vững vàng dừng ở trên mặt cỏ, đi tới trước mặt Giang Cảnh Nghiên, hỏi: “Sao cô nương biết.....”

“Biết người ở trên nóc nhà à?” Hai người cách một cánh cửa sổ, Giang Cảnh Nghiên nói: “Thật ra không phải khinh công của tướng quân không tốt, mà là ngày thường luôn có một con mèo nhỏ kêu vài tiếng trên nóc nhà, nhưng hôm nay lại không giống thế, mèo con cũng tới, nhưng lại kêu hết sức thê lương. Toàn bộ Đông Cung này trừ tướng quân ra, sợ là không ai dám đứng cao như vậy, nên ta đã xem thử.” Nàng vốn định châm chọc Lê Tiến vài câu, nghĩ đến một mình Như Ngọc đuổi theo Lý Mộc, có chút không yên tâm, tiếp tục nói: “Mới vừa rồi tướng quân cũng thấy, con mèo ta đã thả ra, nhưng ta sợ một mình Như Ngọc sẽ có điều sơ xuất, có thể làm phiền tướng quân đi theo một chuyến được không?”

Nàng cười khanh khách mà nhìn, vốn dĩ không cần nàng nói, Lê Tiến cũng muốn đi theo. Nhưng nghe thấy nàng cúi đầu nhờ vả, lòng nặng nề chậm chạp như kéo tơ, một loại cảm giác nói không nên lời dâng lên trong lòng. Theo phương hướng của Lý Mộc và Như Ngọc, Lê Tiến nhanh chóng biến mất trong đêm tối.

Xong xuôi hết thấy, Giang Cảnh Nghiên hoàn toàn không buồn ngủ, nàng nhìn mình trong gương đồng, năm ngón tay hồng ửng rõ ràng trên cổ, haiz, không biết ngày mai phải giải thích sao với Thái ma ma đây.

Tối nay Lý Kê có chút phiền lòng, mùa xuân ẩm thấp, thân thể hần có chút yếu đuối, sớm nghe theo dặn dò của thái y mà lên giường. Sau khi lăn qua lộn lại, đều nhớ đến chuyện ban ngày.

Thật vất vả ông trời mới cho hần cơ hội sống lại một lần nữa, lại tuyệt đối không nghĩ tới sẽ có quan hệ với Giang Cảnh Nghiên lần nữa. Hần cũng muốn tới đuổi người nợ ra khỏi nhà, nhưng nhìn đến nàng quỳ gối nức nở trước mặt mình, nhất thời cảm thấy nàng không đáng giận như vậy. Về lời đồn bên ngoài, hần cũng tương đối đau đầu, vì mình muốn đối phó Mộc Vương mới nhúng tay vào án tham ô ở Tùy Châu, mà Giang Cảnh Nghiên lại dính dáng tới án này, cứ nàng cũng là hành động vô tình. Vào sinh nhật tháng trước, phụ hoàng từng lên hỏi qua mình có vừa ý người được chọn Thái tử phi không, hần mượn cơ lấy việc chính sự làm đầu nên lấp liếm cho qua. Ai lại ngờ, hành động cứu người của mình quá lộ liễu bị phụ hoàng biết được, thế nhưng lão nhân gia của hần lại nói chờ án tử kết thúc nếu Giang Hoài vô tội, lập tức để Giang Cảnh Nghiên làm trắc phi của mình.

Trời ạ, trong lòng hần muốn từ chối. Nhưng phụ hoàng lại thấy ánh mắt hần rất có thâm ý, thật là nhảy sông cũng rửa không sạch.

Kiếp trước hần thanh cao, chưởng mắt những thuật tùy cơ ứng biến, nhưng cuối cùng về thời gian này, hần chính mắt thấy phụ hoàng bị khống chế, mẫu hậu chết đi bị vu hãm (vu cáo + hãm hại) đào mồ, từng giọt từng giọt như kim đâm ở trong lòng. Sống lại một đời, thanh cao là cái gì, hần không muốn đụng vào nữa.

Vì mình, cũng coi như vì an ủi mẫu hậu đã qua đời, hần từng bước bày ván cờ, chờ con cá cắn câu.

Càng suy nghĩ tới đây, nào còn có buồn ngủ.

Phủ thêm áo choàng kết tơ làm từ lông chồn, hần đi ra đại điện, chỉ có thái giám Thuận Xương cầm đèn đi theo phía sau, lang thang không có mục tiêu mà đi tới.

“Chủ tử, đêm lạnh, hay chúng ta mau chóng về đi.” Thuận Xương đi theo phía sau, cả người cung kính đi theo một đường, lưng đã bị sương sớm làm ướt nhẹp, mình đã như thế, làm sao thân thể yếu ớt của chủ tử có thể chịu được, lập tức nhỏ giọng nhắc nhở.

Lý Kê quay đầu lại, vươn tay: “Người đưa đèn cho Cô.”

“Chủ tử đừng mà.” Tim Thuận Xương đập nhanh, hôm nay chủ tử và mọi khi thật sự không giống nhau, hần có gặp khó khăn nữa, cũng không dám để một mình chủ tử đi dạo vào ban đêm, nếu như bị người trong cung biết được sẽ lộ sống hần mất: “Hay là để nô tài đi theo ngài đi.”

Lý Kê nhìn dáng vẻ Thuận Xương co rúm lại quỳ trên mặt đất, lắc đầu rút tay về, tiếp tục đi về phía trước.

Hần vừa đi, bắt tri bắt giác đi tới Ngô Đồng Uyển, nhìn đến đèn bên trong còn sáng, mày nhăn lại, ý nghĩ đầu tiên là: Sao người nợ còn chưa ngủ.

Xoải bước qua thêm cửa, hần nhìn thấy Giang Cảnh Nghiên tay chống cằm, hai mắt vô thần đang ngắm người từ đằng xa.

Thuận Xương tiến lên muốn báo tiếng: “Thái tử giá lâm”, lại bị Lý Kê túm trở về.

Dưới ánh trăng làm nổi bật, làn da trắng như tuyết của người nợ, hai mắt còn giống như dòng nước trong, nhìn quanh, đều có khí chất thanh nhã cao quý, làm người ta bị thu hút. Cứ nhìn như vậy, Lý Kê giống như bị mất hồn.

Ngay cả Thuận Xương ở bên cạnh đều không thể không thầm than nhan sắc của Giang tiểu thư này thật sự xinh đẹp, hần đi theo Thái tử dự tiệc gặp qua không ít quý nữ xuất chúng ở kinh đô, nói về dung mạo,

thật đúng là không ai có thể đẹp như vậy. Thở dài một cái, không khỏi nhìn thêm vài lần, chờ hần đi tìm gia chủ của hần đã là giờ Tý, chủ tử đã sớm đi xa, xăn ống quần vội vàng đuổi theo.

Trong lòng Lý Kê ảo não, sao hần lại đi đến nơi này, bước đi vội vàng, khi nhìn đến Lê Tiến xách theo một thái giám đi tới, còn có chút kinh ngạc, đã xảy ra chuyện gì, còn nữa sao Như Ngọc lại ở đây?

Giống vậy, Lê Tiến không ngờ tới lại nhìn thấy Thái tử ở chỗ này, vội hành lễ nói: “Tham kiến điện hạ.”

“Đây là?” Lý Kê chỉ vào người đã ngất xỉu bị Lê Tiến vớt trên mặt đất.

Lê Tiến: “Việc này, còn phải tìm Giang tiểu thư để hỏi, mới có thể làm rõ ràng được.”

Lúc bước vào Ngô Đồng Uyển, tuy Lý Kê không tình nguyện, nhưng trái tim lại nhảy nhót, tay hần đè ép lại, thành thịnh, rõ ràng có chút phập phồng.

Lúc Giang Cảnh Nghiên nhìn đến Lê Tiến và Như Hoa chỉ dẫn theo Lý Mộc tới, đáy mắt hiện lên thất vọng, nhìn đến Lý Kê cũng tới, sắc mặt suy sụp trong nháy mắt, tóm Như Ngọc đến một bên, hỏi: “Sao chỉ bắt được đến một người vậy?”

Như Ngọc cầm giận mà lén ngấm Lê Tiến, nói với Giang Cảnh Nghiên: “Vốn dĩ nô tài đã bắt được hết, kết quả Lê tướng quân đột nhiên xuất hiện, quát lớn một tiếng nô tài sợ tới mức tưởng quý tới, đã để người kia chạy.” (==))

Như Ngọc xuất thân là thổ phỉ, âm lượng không nhỏ, người trong phòng đều nghe rõ ràng.

Lê Tiến xấu hổ mà sờ sờ mũi, khuyết điểm này của hần không phải là giả.

“Nhìn rõ mặt người kia không?” Giang Cảnh Nghiên không cam lòng.

Như Ngọc lắc đầu: “Hần che mặt, chỉ biết là vóc người không cao.”

Đáng chết, Giang Cảnh Nghiên mắng ở trong lòng, gặp phải ánh mắt nghi vấn của Lý Kê, sau khi thần nhiên hành lễ thì nói ra toàn bộ kế hoạch mà mình đã thiết kế để dụ Lý Mộc.

Chờ Lý Kê nghe xong, hần hít hà một hơi, khó trách mọi người đều nói hồng nhan họa thủy, thì ra tâm tư nữ nhân cũng có thể sâu như vậy.

Khi Lý Kê còn cảm thán tâm cơ của Giang Cảnh Nghiên, Giang Cảnh Nghiên bưng chén nước trà, hất thẳng lên mặt Lý Mộc.

“Khụ khụ.” Lúc Lý Mộc tỉnh lại, lập tức nhìn đến một đám người vây quanh trong phòng, tất cả đều đang nhìn mình. Giờ khắc này, hần biết xong rồi, cười nhạo một tiếng, nuốt thuốc độc đã giấu sẵn, chỉ giây lát lập tức không còn khí.

Nhìn miệng Lý Mộc phun máu đen, Giang Cảnh Nghiên nắm chặt nắm tay, hết thấy, đều uống phí, nàng lại phải bắt đầu một lần nữa.

~

9. Chương 8: Ba Người

Editor: Melodysoyani

Mưa bụi mù mịt bay trên bầu trời, mang theo từng trận gió xuân nhẹ nhàng, loại thời tiết này rất thích hợp để pha trà hoặc là lấy quyển sách ngồi trước cửa sổ ở nhà, nhưng Giang Cảnh Nghiên lại bị Lý Kê cố chấp túm lên phố.

Người nọ nói là phải mua lễ vật để xin lỗi nàng, lại không hỏi qua nàng có bằng lòng đi ra đây hay không, trùng hợp hôm nay lại là ngày hội múa rồng trong tháng hai, nàng cực kỳ không thích cảnh tượng náo nhiệt này, rõ ràng bên cạnh đều là cảnh tượng vui vẻ, nhưng nó lại cực kỳ chói mắt ở trước mặt nàng.

“Điện..... Không, Lý công tử, rốt cuộc người muốn dẫn ta đi mua cái gì?” Giang Cảnh Nghiên và Lý Kê đi dạo nửa canh giờ, cả người vừa đau chân vừa mệt, do đội mũ sa vào ban đêm nên làm ảnh hưởng tầm mắt, nàng chỉ có thể đi theo sát Lý Kê.

Hôm nay Lý Kê mặc thường phục, hắn khoác một chiếc áo màu trắng ngà được may từ vải lụa quý báu, vóc dáng cao gầy nổi bật giữa đám đông, hắn phất một góc áo, quay đầu lại nói: “Nắm lấy.”

Giang Cảnh Nghiên thành thật nắm lấy.

Góc áo bị kéo lấy, hắn không tự giác hé miệng cười trộm, ý thức được mình không nên cười với nàng, nên vội vàng buông khoe môi.

Hoa Mãn Lâu, từ lâu số một ở kinh đô, đồ ăn ở đây, ngay cả ngự trù (đầu bếp) trong cung cũng không thể làm được. Ngày thường ngồi xuống cũng khó cầu, càng khỏi nói tới dịp náo nhiệt như hôm nay.

Trên lầu hai có một gian phòng thanh nhã đối diện đường cái, cửa sổ mở một nửa, có hai người đứng đó, người ngồi gần cửa sổ mặc trường bào hoa văn hình mây màu xanh thẫm, bên hông đeo miêng bạch ngọc Thanh Long cực kỳ bắt mắt.

Ánh mắt Lý Ung lạnh nhạt nhìn đám người trên đường, giọng nói mang theo lạnh lẽo: “Lý Mộc đã chết?”

“Bẩm điện hạ, đúng vậy.” Cảm nhận được trong lòng chủ tử không vui, Lý Đạt kẹp chặt hai tay, cả người co rúm không nhúc nhích.

“Hắn đã ở ẩn núp Đông Cung được mười năm, không phải người mới.” Lời nói của Lý Ung có ẩn ý, Lý Đạt nghe hiểu trán lập tức đổ mồ hôi lạnh.

Từ khi vị chủ tử này xuất cung xây dựng phủ, hắn đã là quản gia của vương phủ, từ đó đến nay cũng đã năm sáu năm, theo lý thuyết mà nói hắn cũng nên thăm dò tính nết của chủ tử nhà mình, nhưng không hiểu là do tâm tư người trước mắt quá sâu, hay là do hắn quá ngu ngốc. Trước đó hắn đã chuẩn bị tốt lý do thoái thác để giải tội cho mình, nhưng khi ở trước mặt vị gia này, một câu thanh minh cho bản thân cũng không thể nói nên lời, “Phanh” một tiếng, hắn quỳ hai đầu gối xuống: “Là nô tài sai rồi.”

Lý Ung quay đầu lại liếc người trên mặt đất, chặc một tiếng, tuy nói lời trấn an người ta, nhưng giọng điệu vẫn lạnh băng đến thấu xương: “Đứng lên đi, người làm việc cho bốn vương nhiều năm như vậy, bốn vương tin tưởng người.”

“Tạ vương gia.” Sau khi Lý Đạt đứng lên nghĩ đến chuyện Lý Mộc bại lộ thân phận, cảm thấy có chút không cam lòng: “Thật ra, nô tài có câu này, không biết.....”

“Nói đi.”

Lý Đạt đổ ly trà nóng, cúi người đến gần trước mặt Lý Ung, nín thở trầm ngâm nói: “Theo tin tức từ Đông Cung tới, chuyện của Lý Mộc, hình như có liên quan đến Giang tiểu thư.”

“Giang Cảnh Nghiên, à.” Giữa vị chát và ngọt của hồng trà, mặt mày Lý Ung hiện lên một chút tàn khốc, mới vừa cúi đầu định uống hớp thứ hai, đã nhìn thấy một nguồn sáng. Hắn không nghĩ tới tên ma óm Lý Kê kia còn ra đây đi dạo, đợi chút, sao bóng dáng người túm góc áo của hắn lại quen thuộc như vậy.

Lúc này, Lý Kê đột nhiên ngừng lại trước một quầy hàng bán trang sức, chọn một cây trâm thuần trắng, cười hì hì thanh toán tiền, đưa cho Giang Cảnh Nghiên: “Cái này, cho người.”

Giang Cảnh Nghiên vén một góc của mũ sa lên, tiếp nhận cây trâm, keo kiệt, đường đường Thái tử gia, thế nhưng lại chọn một món đồ ở ven đường. Trong lòng ghét bỏ, nhưng nàng vẫn cất cây trâm vào.

Thấy Lý Kê còn muốn đi dạo, nàng dừng lại không đi.

“Làm sao vậy?”

“Công tử tốt của ta, người tạm tha cho ta đi, nếu không ngài và Lê công tử đi dạo, ta tìm một quán uống trà chờ ngài được không?”

Giọng nói của nàng kéo dài, lúc này lại mang theo chút hờn dỗi làm nũng, nghe được làm cho lòng người ngứa ngáy, đáng tiếc mũ sa che khuất khuôn mặt xấu hổ của nàng, không thể nhìn thấy được.

Lý Kê không khỏi nuốt nước miếng, nhìn đến băng hiệu Hoa Mãn Lâu, đột nhiên nhớ lại cái gì, nghĩ đến kiếp này nha đầu này ở nông thôn nên sợ là chưa từng tới đây, nên muốn dẫn nàng đi trông thấy việc đời.

Từ lâu lớn như Hoa Mãn Lâu, dù sao cũng sẽ có một gian phòng thanh nhã giành cho khách quý, ví dụ như Lý Kê vậy.

Nói về sống phóng túng, kiếp trước từ khi Giang Cảnh Nghiên vào phủ Mộc Vương đã có thể thông suốt, sau lại tiến Đông Cung, khi đó tuy Lý Kê khách khí với nàng, nhưng vẫn muốn gì có vậy, cho nên nàng cũng chưa bao giờ thiếu cái ăn. Mà có thể làm nàng nhớ kỹ nhất, chính là mấy băng hiệu đồ ăn của Hoa Mãn Lâu.

“Ta muốn một phần gà ngâm rượu, thêm một bình rượu hoa đào vừa mới ngâm được một năm.” Giang Cảnh Nghiên trôi chảy gọi món ăn.

Lý Kê: “Nhìn giọng điệu quen thuộc của người, không phải lần đầu tiên đến Hoa Mãn Lâu này đúng không?”

Đáng chết, nàng nói lỡ miệng, đời này nàng vẫn là nữ nhi huyện lệnh thất phẩm, sao có thể tới loại địa phương này. Nàng cười cười, tự giải vây cho mình: “Ngài nói giống, nơi tiêu tiền như nước chảy này, sao ta có bản lĩnh tới được, hôm nay còn không phải nhờ phúc của công tử sao. Về phần gọi món ăn, ở kinh đô này ai mà không biết món gà ngâm rượu và rượu hoa đào của Hoa Mãn Lâu chứ.” Nói qua nàng còn gơ ngón tay cái lên.

Lý Kê gật gật đầu, nàng nói không sai, Hoa Mãn Lâu có thể nổi danh như thế, không thể không kể đến món gà ngâm rượu và rượu hoa đào.

Nàng nghe thấy tiếng mưa rơi tí tách bên ngoài, trong lòng buông tiếng thở dài, đi đến bên cửa sổ, vươn một bàn tay ra để mưa rơi lên bàn tay.

Hắn để Lê Tiến canh giữ ở cửa, gian phòng thanh nhã chỉ có hai người bọn họ, dù không muốn nhìn, nhưng dường như bóng dáng người nọ đã sớm lưu lại dấu vết ở trong lòng hắn, hắn hoảng hốt khi thất lạc nó, hắn muốn tìm lại, thậm chí, ôm nàng vào trong lòng ngực. Đột nhiên hô hấp trở nên dồn dập, hắn phiền lòng vì ý nghĩ này, trầm giọng hỏi: “Người thích ngắm mưa à?”

Giang Cảnh Nghiên không hiểu vì sao hắn lại nổi giận, nàng chỉ cảm thấy hai người ngồi ở trên một cái bàn, lúng túng sợ nhiều lời, lúc này mới đi đến phía trước cửa sổ. Khi nàng xoay người, không khéo nhìn đến gian phòng thanh nhã cách vách cũng có một bàn tay vươn ra, nàng tò mò nhìn ra bên ngoài, cả người run lên, giống như con thỏ bị kinh sợ lập tức lùi về, “phịch” một tiếng, vô ý thức đóng cửa sổ lại.

Sao lại là hắn?

Lý Kê nhìn ra Giang Cảnh Nghiên có gì đó không đúng, đi đến trước mặt nàng, mới vừa hỏi Giang Cảnh Nghiên làm sao vậy, đã thấy được hoàng huynh của hắn, đôi mắt lạnh nhạt kia khiến hắn muốn lập tức chọc mù.

Nhìn hai người như thế, nhưng Lý Ung làm thân vương, nhìn đến Thái tử phải lại đây hành lễ tiếp đón.

“Thái tử.” Lý Ung người này, am hiểu ngục trang chính mình, vừa rồi vẫn là một khuôn mặt xa lạ như không biết người là ai, lúc này đã biến thành ánh mắt sôi nổi.

Mà Lý Kê, cũng không còn là vị Thái tử thích giả thanh cao, hắn diễn thì mình theo: “Nhị hoàng huynh không cần đa lễ, hôm nay ta mặc thường phục ra đây, Nhị ca vẫn dựa theo xưng hô trong nhà của dân chúng, gọi ta một tiếng tứ đệ đi.”

Một bức tranh huynh đệ tuyệt đẹp.

Lý Ung cười thản nhiên, sau khi gọi một tiếng tứ đệ, cúi đầu nhấp trà, ánh mắt lén ngắm Giang Cảnh Nghiên bên cạnh Lý Kê.

Lúc Lý Ung tiến vào, Giang Cảnh Nghiên lập tức đội mũ sa lên một lần nữa, cảm nhận được ánh mắt gắt gao như bó buộc kia, làm cả người nàng như mọc đinh, cực kỳ khó chịu.

Chú ý tới Lý Ung đang nhìn Giang Cảnh Nghiên còn có Lý Kê, lời đồn bên ngoài về Lý Ung và Giang Cảnh Nghiên, hẳn cũng có nghe thấy, nhớ đến ngày trước, nếu không phải hẳn cướp người nửa đường, Giang Cảnh Nghiên đã sớm thành một bông hoa trong phủ Mộc Vương.

Hắn bắt lấy tay Giang Cảnh Nghiên, cảm nhận được nàng không tình nguyện mà rút trở về, hắn sử dụng lực kéo đến trong lòng ngực của mình, mặt mày hớn hở nói với Lý Ung: “Hôm nay là ngày khó có được, hoàng huynh ra cửa không dẫn theo một hồng nhan, dẫn theo Lý Đạt là có ý tứ gì.” Hắn vừa nói vừa cười, trong lòng sáng khoái: “Ta nghe nói, hôm kia phụ hoàng tặng một vị cô nương đến phủ Mộc Vương, nghe nói hết sức xinh đẹp động lòng người.”

Lý Ung không chút để ý mà pha trà, nói: “A, từ khi nào mà tứ đệ lại có hứng thú với nữ sắc vậy?” Hắn nhìn về phía Giang Cảnh Nghiên: “Không phải tứ đệ vẫn luôn không gần nữ sắc sao, hôm nay dẫn theo nữ quyến, mới là thật sự thiên tư quốc sắc (người con gái có sắc đẹp tuyệt trần) đi. Chỉ là đáng tiếc, nàng che mũ sa, tứ đệ thật keo kiệt, ngay cả hoàng huynh cũng không thể nhìn một cái sao?”

So về tài nói chuyện, Lý Kê còn kém Lý Ung một bậc, hắn phát hiện người trong lòng ngực có chút run rẩy, khẽ tai nói nhỏ hỏi câu: “Người lạnh không?”

Giang Cảnh Nghiên lắc đầu, mảnh sa đông đưa như nước chảy, điều khiến nàng thấy lạnh là khí thế của người nọ.

Dù rằng Giang Cảnh Nghiên lắc đầu, Lý Kê vẫn thuận tiện siết chặt một chút, mang theo áy náy nhìn về phía Lý Ung: “Mong hoàng huynh thứ lỗi, da mặt nàng mỏng, rất dễ xấu hổ.”

“Ồ, phải không.” Lý Ung cố ý kéo lớn âm cuối, dường như nói cho Lý Kê biết lúc nữ nhân này ở trước mặt hắn không như vậy.

~ Hết chương 8~

10. Chương 9: Điểm Tâm

Editor: Melodysoyani.

Trên đường trở về, Giang Cảnh Nghiên cảm thấy không khí là lạ, khi vào cửa, Lý Kê không nói lời nào, đánh sập cửa đi vào tẩm cung của mình.

Không thể hiểu được, tự nhiên vui vẻ kêu nàng ra cửa, cũng vì nàng nên mới mất hứng sao? Giang Cảnh Nghiên nghĩ nghĩ, thôi, nàng cũng không có oan ức lắm, dựa vào gì hắn nghiêm mặt với mình, thì nàng phải đuổi theo nịnh bợ.

Lúc trở về phòng của mình, nhìn đến Thôi ma ma ghé vào trên bàn ngủ, nàng mới ý thức được mình đã sai sót ở đâu. Kiếp này trước mắt nàng chính là nữ nhi của tội thần, ở chỗ người ta dùng đồ của người ta, còn phải dựa vào hắn để lật lại bản án của phụ thân, đương nhiên phải gấp gáp đi lấy lòng người ta. Ai, thở dài một tiếng, sau đó nàng đánh thức Thôi ma ma vẫn đang ngủ.

Ngày kế, Giang Cảnh Nghiên dậy sớm làm điểm tâm, lúc mới đến trước cửa điện Tuyên Đức, đã nhìn thấy Thuận Xương dựa vào lan can ngủ gà ngủ gật.

“Thuận Xương công công, hôm qua đâu phải ngài gác đêm, sao lại đứng trước cửa vậy?” Nàng chậm chạp nói xong, khi Thuận Xương tỉnh lại có chút lảo đảo, nàng vội đỡ tay đỡ lấy.

“Không dám không dám.” Thuận Xương ngẩng nhìn Giang Cảnh Nghiên, chỉ cài một cây trâm bạch ngọc, cả người trong sáng như nước phù dung, mắt mở động lòng người, giọng nói khàn khàn: “Bẩm Giang tiểu thư, hôm qua điện hạ vừa trở về đã trút giận lên đồ của điện Tuyên Đức, nô tài còn chưa hỏi ra miệng, đã bị đuổi ra đây.” Hắn nhìn đến đồ vật trong tay Giang Cảnh Nghiên, khuyên nhủ: “Giang tiểu thư, sáng sớm trời còn sương, hay là người về trước đi, đồ kia ta chuyển cho điện hạ thay người, được không?”

Nghĩ đến khuôn mặt thối của Lý Kê, Giang Cảnh Nghiên gật gật đầu, mở hộp đồ ăn ra, mang điểm tâm còn đang bốc hơi nóng sang, nói: “Điểm tâm này công công đừng đưa cho điện hạ nữa, ngài vất vả gác đêm, nếu như không chê, ta đưa cái này cho công công.”

“Không không, đây là Giang tiểu thư chuẩn bị cho điện hạ, làm sao nô tài dám nhận lấy.”

“Công công đừng khách sáo với ta nữa, điểm tâm này phải ăn khi còn nóng thì mới ngon.” Giang Cảnh Nghiên ngẩng nhìn cửa điện Tuyên Đức, không thấy động tĩnh gì, tiếp tục nói: “Hơn nữa cũng chẳng biết lúc nào điện hạ mới thức, để nguội rồi sẽ rất lãng phí. Chờ điện hạ ngủ yên, ta lại đưa cái khác tới là được.”

Thuận Xương thấy không thể từ chối, trong lòng khen cách đối nhân xử thế của Giang Cảnh Nghiên một câu, lập tức vui vẻ nhận lấy một hộp điểm tâm, tùy tiện cầm một miếng, óng ánh trong suốt, hương khí xông vào mũi, cắn một ngụm, thơm ngọt không thấy ngán, trơn bóng ngon miệng. Lúc hắn đang nhét miếng thứ hai vào miệng, cửa điện Tuyên Đức đột nhiên mở ra.

“Khụ khụ.” Thuận Xương che yết hầu lại, nghẹn họng.

Lý Kê trừng mắt nhìn Thuận Xương, ánh mắt dừng trên hộp đồ ăn ở trong tay hắn, trên thực tế lúc Giang Cảnh Nghiên tới hắn đã dậy, nhưng nhớ tới ánh mắt ái muội không rõ của Lý Ung và nằng vào hôm qua, ngực lập tức nghẹn muốn chết.

“Điện hạ, nô tài lập tức đi kêu người tới.” Thuận Xương xách theo hộp đồ ăn muốn đi, phía sau lại có một giọng nói lạnh băng kêu tên của hắn.

Xong rồi, điện hạ rất ít dùng giọng điệu như vậy kêu hắn, việc ban đêm hôm qua hắn lên ngủ bị phát hiện rồi sao?

Không đợi Thuận Xương cẩn thận suy nghĩ chuyện gì đang xảy ra, trong tay hắn đột nhiên trống trơn, chỉ nghe chủ tử nhà hắn vô tình nói: “Hai miếng người mới vừa ăn, trừ vào bổng lộc hai tháng của người, xem như bồi thường cho Cô.”

Thuận Xương: “.....” Bồi thường cái gì chứ, rõ ràng là Giang tiểu thư cho hắn, sao lại là điện hạ.

Điều Giang Cảnh Nghiên không ngờ tới chính là, Lý Kê trốn nàng ba ngày liên tiếp không gặp, cũng là trong ba ngày này, nàng nghe được tin phúc thẩm lại án tham ô ở Tùy Châu.

“Cô nương, người nói xem ta chỉ biết đứng trong đại điện nhà cao cửa rộng này, chuyện gì cũng không rõ, nếu lần này lão gia Ai.” Thôi ma ma đi tới đi lui ở trong phòng, liên tiếp thở dài.

Làm sao nàng không lo lắng, giống như nguyện vọng đã ước lúc sắp chết vào kiếp trước vậy, nàng thà rằng làm thiếp ở nhà phụ, cũng không bước vào cửa nhà phú quý nữa. Loại cảm giác bị người ta nắm giữ vận mệnh của mình kia, làm nàng khó an trong chốc lát. Đến khi nào, nàng mới có thể tự không chế bản thân đây?

Ý tưởng bỗng nhiên nảy lên trong đầu này khiến nàng chấn động, hơn nữa loại ham muốn này càng ngày càng mạnh liệt.

“Như Hoa, Như Ngọc.” Giang Cảnh Nghiên hô to về phía ngoài phòng, hai người lập tức nhanh chóng tiến vào: “Tỷ muội các người có thể giúp ta một việc được không?”

Như Hoa, Như Ngọc: “Xin Giang tiểu thư dặn dò.”

“Cũng không phải việc khó gì.” Giang Cảnh Nghiên nói: “Điện hạ không cho ta ra khỏi Đông Cung, nhưng lòng ta lại không thả lỏng được, hai người ra ngoài tìm hiểu tin tức dùm ta, được không?”

Như Hoa không nhúc nhích, người nói chuyện chính là Như Ngọc: “Việc này có gì khó, một mình nô tì đi là được rồi, để Như Hoa giữ nhà, bây giờ nô tì lập tức ra cửa làm việc cho Giang tiểu thư.”

Vừa mới dứt lời, Như Ngọc lập tức đi ra cửa làm việc, Như Hoa đi ra sân một lần nữa.

Chạng vạng

Lúc Như Ngọc trở về, mang theo một tin tức tốt, nói là lúc quận thủ Tùy Châu nghe hoàng thượng phái ngự sử đến tuần tra, đã nhân cơ hội bôi nhọ mấy quan viên thường có hiềm khích, khiến cho án tham ô lần này xuất hiện oan tình. Chỉ là Như Ngọc chỉ biết đó là bộ khoái ở nha dịch, cụ thể là người nào thì nàng không rõ lắm.

Nghe vậy, Giang Cảnh Nghiên cảm thấy bắt đầu đỡ mờ hôi lưng, phụ thân Giang Hoài của nàng, có thể nói là bằng hữu tốt của quận thủ Tùy Châu. Mấy năm nay, bởi vì tính cách cứng nhắc mà phụ thân đắc tội không ít đồng僚, không ít người muốn làm phụ thân vấp ngã, mà quận thủ đại nhân cũng vì thế mà đã giúp không ít việc.

Muốn nói quận thủ đại nhân hãm hại phụ thân, Giang Cảnh Nghiên tìm không ra lý do.

Cả buổi chiều, tâm sự nàng đều nặng nề, nghĩ chờ Lý Kê trở về, xem có thể hỏi thăm rõ ràng không, nhưng thẳng đến đêm đã khuya, Lý Kê cũng chưa trở về.

Chờ sáng sớm ngày hôm sau, nàng bảo Như Ngọc đi ra ngoài hỏi thăm, mới biết được bởi vì chuyện án tham ô ở Tùy Châu, Mộc Vương chọc giận Hoàng Thượng. Hoàng Thượng đã lớn tuổi, vừa giận đầu lập tức choáng váng, đêm qua Thái tử ở trong cung chăm sóc một đêm.

Lý Ung đến Tùy Châu điều tra án tham ô, đến bây giờ đã hơn một tháng, trong đó liên lụy rất nhiều người, Giang Hoài chỉ là một binh tâu tướng của trong đó, vốn không nên để cho người khác chú ý, nhưng bởi vì người của Đông Cung và phủ Mộc Vương đều đang âm thầm giám thị Giang Hoài.

Một tiểu quan huyện lệnh thất phẩm, lại được hai vị hoàng tử có quyền lực nhất trong triều coi trọng, người thông minh đều đang âm thầm điều tra vì sao Giang Hoài lại được như vậy.

Nhưng động tĩnh quá lớn, luôn không tốt, tuy Hoàng Thượng đã có tuổi, nhưng còn chưa tới nông nổi ngu ngốc hoa mắt điếc tai. Thực mau, ông cũng biết được tin tức này.

Đương kim thánh thượng đang cơ năm 20 tuổi, cho tới bây giờ đã qua hai mươi lăm cái xuân thu, lúc tuổi trẻ thủ đoạn có thể nói là ngang tàng, tuy hiện giờ sẽ ngẫu nhiên niệm tình, nhưng phần lớn ánh mắt vẫn sắc bén như cũ.

Quang Tông nhìn kỹ hai nhi tử cúi đầu quỳ gối, đánh giá một lượt, cuối cùng dừng lại trên đứa con thứ tư mà mình thương yêu nhất: “Thôi bỏ đi, trăm có chút mệt mỏi, Ung nhi đi thăm mẫu phi của con một lát đi, hôm qua có lẽ nàng cũng bị kinh sợ.”

Lý Ung giấu cổ tay đang nắm chặt trong ống tay áo, giọng điệu nhìn không ra cảm xúc: “Nhi thần đã rõ.” Nói xong hần lập tức rời khỏi đại điện, bỏ lại hai người Quang Tông và Thái tử.

“Kê nhi, con lại đây.” Quang Tông vẫy tay nói.

Lý Kê tiến lên, quỳ gối bên mép giường, đổ mắt cúi đầu không nói lời nào.

Quang Tông thấy vậy, không khỏi cười cười, do cảm xúc dao động mà khụ hai tiếng, Lý Kê vội đầm lưng thuận khí cho ông.

Quang Tông: “Kê nhi, trăm nghe nói, con để nữ nhi của Giang Hoài ở Ngô Đồng Uyển trong Đông Cung?”

“Phụ hoàng đã tra rõ.” Nghe vậy Lý Kê lập tức quỳ xuống một lần nữa: “Giang Cảnh Nghiên tiến vào Đông Cung chỉ do ngoài ý muốn, nhi thần vô tình cứu nàng, biết được nàng có liên quan đến án tham ô ở Tùy Châu, lại sợ bên ngoài không an toàn, mới để nàng ở Đông Cung, nhi thần tuyệt không có ý vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp.”

Quang Tông vỗ vỗ bả vai Lý Kê, để hần đứng lên: “Con đừng khẩn trương, phụ hoàng không ý tứ này, chỉ là bên cạnh con vốn chưa có người hầu hạ trong phòng, bây giờ đột nhiên có một người tới như vậy, phụ hoàng mới hỏi thêm vài ba câu như vậy.”

“Nhi thần đã rõ.”

Hai phụ tử lại nói thêm vài câu, Quang Tông đã để Lý Kê trở về nghỉ ngơi. Chờ Lý Kê đi rồi, một thái giám đầu bạc mới đi ra từ sau long sàng.

Quang Tông tiếp nhận trà Trương Phúc bưng tới, uống một ngụm, không uống nữa, có chút suy tư mà nhìn Trương Phúc, một lát mới thở dài nói: “Trương Phúc, người cảm thấy, lần này vì sao Thái tử lại đối đầu với Mộc Vương?”

Trương Phúc đáp chần cho Quang Tông, kính cẩn nghe theo nói: “Việc này bệ hạ hỏi sai người rồi, nô tài cũng không biết nên nói sao.”

“Người đoán xem.”

“Vì quyền?”

Quang Tông lắc lắc đầu, tính cách của Thái tử ông rõ ràng, hẳn không phải là người vì quyền lực mà đột nhiên tuyên chiến với hoàng tử khác.

Trương Phúc không rõ, hẳn buông bức rèm che phía sau xuống, mới xuống bậc thang, đã nghe người phía sau lẩm bẩm tự nói:

“Giang Cảnh Nghiên, đúng là một cái tên hay.”

Những lời này, Trương Phúc chỉ nghe nhưng không hiểu, dặn dò hai tiểu thái giám cẩn thận hầu hạ, tự mình ra đại điện đi về phía Ngự Hoa Viên.

~ Hết chương 9~

11. Chương 10: Giang Hoài

Editor: Melodysoyani

Trong danh sách bị vu hãm, mỗi một chữ Giang Cảnh Nghiên đều nhìn đi nhìn lại đến nửa canh giờ, cũng chưa thấy tên của phụ thân.

“Cô nương?” Tuy Thôi ma ma không biết chữ, nhưng nhìn vẻ mặt của Giang Cảnh Nghiên đã biết kết quả không ổn, bà kêu Giang Cảnh Nghiên còn đang ngẩn người một tiếng nữa.

“Không được.” Giang Cảnh Nghiên đột nhiên đứng lên, dọa Thôi ma ma nhảy dựng: “Ta phải đi tìm Thái tử.”

Một đường đi tới đây, trải qua bao nhiêu gian khổ, chỉ có nàng mới biết. Phụ thân là loại người nào, tính nết nào, nàng đều rõ như lòng bàn tay, phụ thân tuyệt đối sẽ không tham ô.

Như Ngọc luyện võ trong vườn, nhìn thấy Giang tiểu thư vội vội vàng vàng đi ra ngoài, nhanh chóng đuổi kịp: “Giang tiểu thư, người muốn đi đâu vậy?”

“Điện Tuyên Đức.” Giang Cảnh Nghiên không có ý muốn dừng lại.

“Ai da, tiểu thư đi tìm Thái Tử điện hạ sao?” Như Ngọc nói: “Nô tỳ nghe người trông cửa nói, tối hôm qua sau khi Thái Tử điện hạ tiến cung, vẫn còn chưa trở về.”

Giang Cảnh Nghiên đột nhiên ngừng lại, lúc quay đầu lại ánh mắt sắc bén: “Cái gì?”

Trong lúc nhất thời, Như Ngọc có chút hoảng hốt, ngày thường tiểu thư nói lời nhỏ nhẹ dịu dàng, mắt đột nhiên mang theo ánh sáng hung ác, thậm chí còn có sát khí. Cho dù trực giác cho thấy sát khí này không phải nhắm vào mình, ngực bà vẫn đột nhiên giật mình một cái.

“Nô tỳ nói, Thái Tử điện hạ vẫn chưa về.”

“Chưa về sao?” Giang Cảnh Nghiên cảm thấy đầu mình sắp nổ tung, dựa theo thường lệ, ngày kế sau khi hầu bệnh* Thái tử phải xử lý triều chính. Sớm tại một canh giờ trước, ở Ngõ Đồng Uyển, nàng đã nghe được có cung nhân đưa tấu chương đến Đông Cung, lúc này Lý Kế không ở Đông Cung, thì ở đâu?

• Có thể hiểu là chăm sóc người bệnh ý, nhưng vì là hoàng đế nên phải dùng “hầu” cho trang trọng:v

~~Thiên lao ẩm ướt âm u lạnh lẽo, Lý Kê mới vào cửa, đã chịu không nổi hàn khí nơi này mà ho khan vài tiếng.

“Điện hạ, ngài khoác thêm đi.” Thuận Xương đang cầm áo chòang bằng nhung, thấy Thái tử gật đầu, vội khoác lên cho hắn.

Lý Kê vẫy vẫy tay, nói với tùy tùng phía sau: “Các người đều lui ra trước đi.”

Đến khi nhà tù chỉ còn lại hắn và Giang Hoài, hắn mới mở miệng: “Xưa nay Giang đại nhân có mỹ danh * thanh liêm, thế nhưng trong nhà trống rỗng lại lòi ra một cái gương bạc, người định giải thích thế nào?”

*tên gọi hay

Giang Hoài đầu bù tóc rối, hai mắt ông lại sáng ngời có thần, lúc nói chuyện vẫn kiên cường như cũ: “Cái kia không phải của tội thần.”

“Ồ, người không nhận tội, vì sao lại phải tự xưng là tội thần?” Lý Kê bật cười, nói: “Nghe nói trưởng nữ của người vì chuyện của người mà đi theo tới kinh đô, người không vì nàng mà ngẫm lại sao, rốt cuộc có muốn nói rõ nguồn gốc của gương bạc kia không, hửm?”

Nghe đến nữ nhi, Giang Hoài lập tức lệ rơi đầy mặt, ông đột nhiên quỳ xuống liên tiếp dập đầu trước Lý Kê: “Cầu xin điện hạ, giúp nữ nhi số khổ của ta.”

Lý Kê nhìn Giang Hoài dập đầu đến chảy máu, không nói chuyện. Lúc đầu hắn cho rằng quận thủ kia bị Mộc Vương uy hiếp mới vu hãm(vu cáo + hãm hại) Giang Hoài, nhưng sau khi hắn xem kỹ quận thủ, mới biết quận thủ không nói dối. Hiện giờ nhìn đến phản ứng của Giang Hoài, mới làm hắn cảm thấy kỳ quái. Nếu như là người bị bỏ tù oan, lúc này không phải nên chứng minh mình trong sạch sao, làm sao lại ra sức cầu hắn giúp nữ nhi của ông.

Kì lạ thay, kì lạ thay, Lý Kê lập tức than hai câu ở trong lòng.

Bỗng nhiên, hắn có một ý tưởng, ngồi xổm xuống dè dặt vai Giang Hoài lại, “Không gạt người, thật ra nữ nhi Giang Cảnh Nghiên của người, bây giờ đang ở Đông Cung.”

Giang Hoài như là nghe thấy chuyện không thể tin được, lập tức quên hết quy củ, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Lý Kê.

Lý Kê cảm thấy phản ứng của ông quá lớn, nhưng vẫn muốn nói tốt cho bản thân: “Giang tiểu thư như chỉ như lan*, là nữ tử dù có phóng tầm mắt tìm cả Kinh Đô cũng khó mà tìm được. Mấy ngày trước nếu không phải tại cô, chỉ sợ bây giờ nữ nhi của người đã thành tiểu thiếp của Mộc Vương rồi. Bây giờ ngẫm lại, đều tại cô phá hỏng chuyện tốt của người.”

*ám chỉ người đẹp

Nghe được hai chữ tiểu thiếp, đầu Giang Hoài như bị sét đánh giữa trời quang, ông thanh cao từ nhỏ, nói chuyện ngay thẳng dễ dàng đắc tội với người, đây cũng là nguyên nhân quan trọng vì sao mười mấy năm qua ông vẫn là một huyện lệnh thất phẩm. Nhưng thẳng quan phát tài với ông mà nói thật sự không quan trọng, ông sống hạnh phúc với thê tử, lúc thê tử mất ông nén đau tiếp tục sống, là vì ba đứa con này. Hiện giờ đi đến bước đường như hôm nay, không trách người khác, chỉ trách bản thân ông.

“Bốp bốp” Giang Hoài liên tiếp đánh mình vài cái tát, trực tiếp khiến Lý Kê nhìn đến ngây người.

“Điện hạ.” Giang Hoài cúi đầu kề sát đất, qua thật lâu, Lý Kê mới nghe được giọng nói trầm bổng của Giang Hoài: “Ngài nghe thần nói.....”

~~Cửa đại điện Tuyên Đức có thị vệ đặc biệt canh giữ, Giang Cảnh Nghiên không vào được, nàng và Như Ngọc đã đứng hầu ở cửa.

Lúc Lê Tiến tới đổi ca trực, đã nhìn thấy một pho tượng giống như “Hòn vọng phu”.

“Giang tiểu thư.” Lê Tiến tính lễ phép mà chào hỏi.

Tiếng thứ nhất, Giang Cảnh Nghiên không phản ứng.

Lê Tiến kêu thêm một tiếng nữa, Giang Cảnh Nghiên quay đầu lại nhìn đến là Lê Tiến, lòng tràn đầy vui vẻ nhìn người dò xét phía sau Lê Tiến, sau đó thất vọng mà lùi người về.

Lê Tiến nhíu mày, nữ nhân đáng ghét, thế nhưng làm lơ với mình: “Nếu Giang tiểu thư đang đợi điện hạ, hay là người về Ngô Đồng Uyển chờ đi, người nơi này nhiều mắt hỗn tạp, sẽ ảnh hưởng xấu tới điện hạ.”

Giang Cảnh Nghiên xem thường, người thật sự xứng đáng là nàng dâu khó tìm, một lòng nghĩ cho điện hạ nhà người, nàng cách xa Lê Tiến một chút, nói: “Như vậy có thể không?”

Lê Tiến đỡ trán, mẫu thân hẳn nói cưới nàng dâu như có thêm người bạn tri kỷ, nhưng từ trước kia đến bây giờ hẳn đều cảm thấy nữ nhân đều phiền toái, đặc biệt là người trước mắt này, hẳn bất đắc dĩ mà lắc đầu, nói: “Tùy người.”

Nhìn bóng dáng rời đi của Lê Tiến, Giang Cảnh Nghiên không khỏi tự giễu mà nghĩ, thực ra hẳn nói cũng không sai, chờ ở đâu cũng như nhau, nếu Lý Kê muốn tránh né mình, nàng trông coi ở đâu cũng đều vô dụng thôi.

Nghĩ như vậy, tinh thần nàng bắt đầu lung lay, cũng không biết đệ đệ muội muội ở Tùy Châu xa xôi kia thế nào rồi.

Thỉnh thoảng cái gọi là thời vận gì đó thật sự đến rất đúng lúc, Giang Cảnh Nghiên không chờ được Lý Kê, nhưng lại chờ tới một phong thư từ nhà.

Lúc Thôi ma ma vội vã tìm được Giang Cảnh Nghiên, bà còn vầy vầy bức thư trong tay.

Nàng nhận lấy thư từ trong tay Thôi ma ma, còn vươn ấm áp, lúc nhìn đến ba chữ “đệ Giang Bình”, nàng không nhận được lệ tràn mi.

“Cô nương đừng khóc nữa.” Thôi ma ma đau lòng nói: “Hay ta trở về xem công tử viết gì trước đi.”

Giang Cảnh Nghiên gật gật đầu, để Thôi ma ma đỡ trở về Ngô Đồng Uyển.

Năm nay đệ đệ Giang Bình của nàng mười tuổi, cùng muội muội Giang Cảnh Huyền là long phượng thai. Đệ đệ sáu tuổi vỡ lòng, tám tuổi đã được phụ thân đưa đến học đường, mặc dù cho tới bây giờ kiểu chữ không thể xưng là có ý có cảnh giới, nhưng cũng có thể coi là có góc cạnh rõ ràng. Nghĩ đến đây, nàng xem như trấn an mà mỉm cười.

Mở phong thư ra, phần trước đều là một ít thăm hỏi, còn có nói nàng không cần lo lắng trong nhà, quản gia chăm sóc huynh muội bọn họ rất tốt. Chỉ là vài câu cuối cùng, đệ đệ Giang Bình nhắc nhở nàng Lưu Thành tới kinh đô, còn bảo mình phải đặc biệt chú ý tới hẳn.

Nói tới tên Lưu Thành này, vốn phải trở thành người một nhà với nàng. Hai nhà bọn họ từng đính ước, chỉ chờ ngày Lưu Thành tới đón dâu, chỉ là sau khi Lưu gia nghe phụ thân bị bỏ tù, đã hủy bỏ hôn ước này. Kiếp trước nàng còn vì thế đau lòng một thời gian, chỉ là hiện tại, nàng đã không còn tình cảm với người của Lưu Gia, chỉ là vì sao đệ đệ nhắc mình phải chú ý tới hẳn chứ?

Nàng không suy nghĩ cẩn thận, cũng không chờ nàng nghĩ thông suốt đã nghe Như Ngọc kêu ở ngoài cửa: “Thái Tử điện hạ giá lâm.”

12. Chương 11: Nguyên Do

Editor: Melodysoyani.

“Điện hạ.” Nàng gật đầu nói, ánh mắt lại liếc lên trên, lúc thoáng thấy qua một màu vàng sáng, do trong lòng có việc cầu khẩn, nên thành thật đỡ ghế dựa cho hẳn: “Ngài ngồi đi.”

Lý Kê giương mắt nhìn xuống, hôm nay nàng cực kỳ trong sáng thuần khiết, dù môi mỏng không được tô son nhưng vẫn có chút hồng hồng: “Khụ khụ.” hai tiếng, hấn cho hai nhân lui ra, nghiêm mặt nói với Giang Cảnh Nghiên: “Hôm nay cô đến thiên lao, có nói mấy câu với phụ thân người.”

“Điện hạ, thân thể phụ thân ta sao rồi?” Nói đến phụ thân, nàng không nhịn được chen vào.

“Người gấp cái gì.” Lý Kê trừng mắt liếc nàng một cái, chỉ vào một cái ghế dựa khác bảo nàng ngồi xuống, lại nói: “Cô thấy phụ thân người có thể dùng sức đập đầu như thế, có lẽ thân thể cũng không tệ.”

Giang Cảnh Nghiên yên lặng túm chặt làn váy của mình, tuy đau lòng, nhưng không quên chuyện quan trọng nhất: “Phụ thân có nói với điện hạ, chuyện rương bạc kia không?”

“Có.” Lý Kê gật gật đầu, mỉm cười nhìn Giang Cảnh Nghiên, hỏi: “Người không nghĩ tới, rương bạc kia thật sự do phụ thân người tham ô sao?”

“Không có khả năng.” Giang Cảnh Nghiên lập tức chối bỏ nói: “Phụ thân ta tuyệt đối không có khả năng tham ô, ngay cả lúc mẫu thân ta bệnh nặng, ông ấy thà rằng nhịn đau bán nhẫn phỉ thủy tổ truyền, cũng không thu nhận hối lộ.”

“Ồ.”

Tròng mắt Lý Kê xoay một vòng, nói: “Quả thật, nơi đông lọt gió hạ đột mưa như nhà các người, không thể nào giấu cái rương bạc kia được.” Các đốt ngón tay thon dài của hấn gõ trên mặt bàn, đối với gia cảnh của Giang Cảnh Nghiên, hấn đã sớm điều tra rõ ràng: “Hôm nay phụ thân người nói với ta, rương bạc kia là của một vị tú tài tên là Lưu Thành, hấn tạm đặt ở nhà người. Lưu Thành, người này người biết không?”

Thì ra là hấn, sao nàng lại không quen biết Lưu Thành chứ. Phụ thân và phụ thân của Lưu Thành vốn cùng trường, chỉ là phụ thân Lưu Thành chỉ tới tú tài đã dừng bước, chẳng qua của cải của Lưu gia rất phong phú, phụ thân Lưu Thành đã mở một học đường ở Tùy Châu, cuộc sống xem qua rất dễ chịu. Mà phụ thân là cử nhân ăn cơm quan gia, do phụ thân liêm khiết, sinh hoạt nhà nàng có chút túng quẫn. Cũng vào bốn năm trước, phụ thân được điều nhiệm đến Tùy Châu, do đó mà trường bối hai nhà lại lui tới lần nữa, phụ thân cảm thấy Lưu gia là chỗ quen biết cũ, hơn nữa Lưu Thành cũng coi như tuổi trẻ tài cao mới tuổi đôi mươi đã là tú tài, lúc Lưu gia tới cầu hôn, lập tức đồng ý. Chỉ là cảnh còn người mất, có lẽ phụ thân ở trong ngục còn chưa biết chuyện Lưu gia sớm phá vỡ người hủy hôn. Dù cho có nói là vì bảo vệ nữ tể (con rể), cũng không thể nào vì thế mà xả thân vào tù được.

Nàng trả lời đúng sự thật: “Lưu Thành vốn là vị hôn phu của ta, chỉ là sau khi nhà ta xảy ra chuyện, Lưu gia đã tới hủy hôn. Nếu bạc kia là do Lưu Thành đặt ở nhà ta, vì sao phụ thân phải dấu diếm cho hấn, hay là trong đó còn có duyên cớ gì?”

Lúc nghe được tiếng vị hôn phu, Lý Kê không khỏi nhú mày, thẳng đến khi Giang Cảnh Nghiên nói Lưu gia hủy hôn, hấn mới dãn mày “Chậc Chậc.” hai tiếng.

“Bởi vì, rương bạc kia là do Mộc Vương cho Lưu gia.”

Giang Cảnh Nghiên giật mình mà há to miệng: “Cái gì, vì sao Mộc Vương lại đưa bạc cho Lưu gia?”

Lý Kê: “Không phải Mộc Vương muốn cưới người sao. Hấn đã kêu người tặng bạc cho Lưu gia, muốn Lưu gia từ hôn, trường bối Lưu gia vừa có được lợi ích lại không dám đắc tội Mộc Vương, nên đã tặng một nửa bạc cho nhà người. Đương nhiên, phụ thân người không nói một chữ nào liên quan tới nguồn gốc của rương bạc kia, cũng là vì người. Thật ra Mộc Vương sớm gặp qua phụ thân người, nhưng phụ thân người không muốn để nữ nhi làm tiểu thiếp của người ta, nên muốn tiếp tục gánh tội, Mộc Vương cũng không thể tìm người gây phiền phức.”

Hốc mắt nàng ướt, thì ra là thế, khó trách kiếp trước sau khi mình tiến vào phủ Mộc Vương, ngay cả một bức thư phụ thân cũng không viết cho mình, không bao lâu sau ông liền bệnh chết.

Nếu lai lịch của bạc kia đã rõ ràng, chỉ cần tìm người Lưu gia ra làm chứng, phụ thân có thể được thả ra. Giang Cảnh Nghiên nghĩ đến thư đệ đệ gửi, không phải nói Lưu Thành tới kinh đô sao, sau khi nàng nói ra suy nghĩ của mình với Lý Kê, Lý Kê lại lắc đầu.

“Nếu Lưu gia đã nhận bạc của Mộc Vương, người cảm thấy bọn họ còn sẽ vì người, mà đi đắc tội với Mộc Vương sao?”

Một người là Vương gia có quyền thế, một người thuộc gia tộc đang xuống dốc. Là người thông minh, đều sẽ lựa chọn người trước.

Sẽ không, Giang Cảnh Nghiên lắc lắc đầu.

“Như thế, phụ thân ta phải làm sao?”

“Lưu gia có được danh tiếng tốt như vậy, nhà bọn họ lại không phải là kẻ khiếm tốn, tất nhiên sẽ có người đổ mắt, chúng ta cứ chờ là được.”

Giang Cảnh Nghiên vẫn do dự: “Chỉ là.....”

Lý Kê thấy dáng vẻ sốt ruột của nàng rất đáng yêu, cố tình trêu chọc nàng: “Người cứ yên tâm đi, phụ thân người đã giao người cho cô, cô nhất định sẽ không làm người thất vọng.”

“Cái gì?” Giang Cảnh Nghiên đột nhiên đứng lên, làm đổ nước trà trong ly: “Điện hạ giống với ta sao, nếu phụ thân đã không muốn ta làm tiểu thiếp của Mộc Vương, sao ông ấy có thể đồng ý.....”

“Bởi vì ông ấy thấy cô thanh liêm như gió trầm lặng như trăng, làm người lại chính trực, ông ấy rất vừa lòng.” Hắn cắt đứt câu nói của nàng, nhìn dáng vẻ cam chịu của Giang Cảnh Nghiên, trong lòng hắn vừa vui sướng vừa có chút thất vọng.

Một lát sau, hắn thấy tay Giang Cảnh Nghiên nắm chặt làn váy đến mức sắp trầy da, mới nói: “Người suy nghĩ gì vậy, phụ thân người chỉ đồng ý để người làm nha đầu làm việc nặng cho ta thôi, ông ấy nói người làm không tốt, thì đừng làm nữ nhi của ông ấy nữa.”

Thật xấu hổ, nàng biết Lý Kê cố tình trêu ghẹo mình, nhưng vẫn cứ vì ý nghĩ của mình mà đổ mắt. Nàng cúi đầu thật thấp, không nói lời nào, tay lại buông làn váy ra.

Có được niềm vui, hắn nhe cười rời khỏi Ngô Đồng Uyển, thẳng đến điện Tuyên Đức, hắn mới bật cười ra tiếng.

Thuận Xương ở ngoài điện nghe thấy tiếng cười này, cả người không nhịn được nổi da gà.

Mà Giang Cảnh Nghiên bên kia, tuy rằng Lý Kê muốn nàng chờ, nhưng nàng vẫn sợ, sợ còn chưa đến ngày sửa lại án sai thì phụ thân đã không còn. Loại cảm giác bị người khác nắm giữ vận mệnh này, làm cả người nàng không thoải mái, bất kể là kiếp trước hay hiện tại, nàng đều giống như một con rối, chỉ có thể mặc người khác đùa nghịch. Hiện tại, làm sao nàng có thể bảo đảm, người đang giúp mình sẽ luôn đứng về phía mình chứ.

Nàng cấp bách muốn tự nắm giữ vận mệnh của mình, loại ý tưởng này như một hạt giống từ từ nảy mầm. Nhìn cung điện rộng đến không thấy bờ ranh giới này, nếu có một ngày, nàng nói là nếu, nàng cũng có thể đứng trò chuyện vui vẻ trên đỉnh cao thì không biết sẽ có cảm giác thế nào đây.

Ban đêm hôm nay, Giang Cảnh Nghiên mơ thấy mình mặc thêm giá ý (áo cưới), lúc vào động phòng, nàng thấy Lý Kê, Lý Ung, còn có Lưu Thành, bọn họ đều muốn làm tân lang của nàng, nhưng nàng không muốn ai cả, giữa lúc hỗn loạn, lúc nàng tỉnh dậy đã phát hiện mình thấm đẫm mồ hôi lạnh.

“Thôi ma ma.”

Tiến vào không phải Thôi ma ma, mà là Như Ngọc: “Giang tiểu thư, ngài tỉnh rồi à.”

“Như Ngọc, Thôi ma ma đâu?”

“À, hiện tại mới canh ba giờ dần, các bà tử và nha đầu còn chưa đổi ca.”

Giang Cảnh Nghiên nhìn thấy ngoài cửa sổ vẫn xám xịt, thì ra là nàng dậy sớm. Trên người dính mồ hôi, đã không còn buồn ngủ, nàng bảo Như Ngọc chuẩn bị một bồn nước, thay xiêm y sạch sẽ thì đi ra Ngô Đồng Uyển với Như Ngọc.

Qua Ngõ Đồng Uyển không lâu, nàng mơ hồ nghe được tiếng múa kiếm, lúc đi ngang qua một cái sân, đến gần vừa thấy, thì ra là Lê Tiến.

Lê Tiến là hậu nhân nhà tướng, vốn được xem như dòng dõi hiển hách, nhưng vào mười năm trước, phụ thân và tất cả thúc bá của hắn đều hy sinh trong một trận chiến tranh, thời kì giáp vạ, người trong gia tộc không ai có thể tiếp nhận vị trí tổ tiên để lại, gia tộc của hắn cứ mai một tại kinh đô như vậy. Sau đó cũng không biết Lê Tiến gặp vận gì, được Thái tử để ý, một đường lên tới vị trí chính nhị phẩm- tướng quân Phiêu Kị như bây giờ.

Lê Tiến lớn lên trong quân doanh từ nhỏ, dậy sớm rèn luyện thân thể đã là thói quen nhiều năm, múa kiếm đến đổ mồ hôi, viện này của hắn là Thái tử cố ý ban cho hắn ở Đông Cung, để khi hắn đang trực có thể dùng nghỉ ngơi, hắn cảm thấy nữ quyến phiền toái, lại không có nha đầu hay bà tử hầu hạ ở chỗ này, cho nên chỉ mặc một áo choàng ngắn, cánh tay rắn chắc và cơ bắp mặc sức chảy mồ hôi nóng. (=))

Nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ tới, hôm nay lại có hai kẻ tới “Rình coi”. (=3)

“Ai da”

Hắn không cẩn thận làm rơi chuỗi kiếm xuống, đập vào chân của mình

“Ha ha.” Giang Cảnh Nghiên cười bước qua thềm cửa, Như Ngọc đi theo nàng cũng cười ha hả, nàng khen nói: “Kiếm thuật của Lê tướng quân không tệ nha.”

Khác với khuôn mặt tươi cười của hai nữ nhân, sắc mặt Lê Tiến xanh mét, xong rồi xong rồi, vậy mà hắn lại bị hai nữ nhân này xem hết, Như Ngọc đã làm thổ phỉ thì thôi đi, làm sao Giang Cảnh Nghiên nhìn thấy mình..... Cũng không ngượng ngùng.

Lê Tiến cảm giận mà nhặt quần áo, đẩy cửa chạy vào.

Đầu Giang Cảnh Nghiên đầy nghi vấn, hỏi Như Ngọc: “Hắn bị gì vậy?”

Như Ngọc còn đang nhớ lại hình ảnh vừa rồi, làn da của Lê tướng quân nhìn cũng thật non mềm, dáng vẻ mới vừa rồi cực kỳ giống tiểu tức phụ đang tắm bị nhìn lén, thật đáng yêu. Nếu bà trẻ lại mười tuổi, sẽ suy nghĩ tới việc cướp người về sơn trại làm vị hôn phu.

“Như Ngọc à?”

“Hả, tiểu thư kêu ta làm gì?”

“Ta hỏi Lê tướng quân bị làm sao vậy?”

“Xấu hổ đó mà.” Như Ngọc ra vẻ như người từng trải nói: “Hắn là một con gà con, sợ là cả kỹ viện cũng chưa đi qua, lại không có thể tử, đột nhiên bị nữ nhân nhìn, nên xấu hổ đó.”

Lê Tiến đỏ mặt ở trong phòng, lúc nghe được tiếng [con gà con], vừa định ra cửa tỷ thí với Như Ngọc, nhưng mới vừa đứng lên đã nghĩ đến tiếng cười vui sướng của Giang Cảnh Nghiên. Không biết liêm sỉ! Hắn phải đến dặn dò Thái Tử điện hạ cách xa nữ nhân này một chút.

“Chắc chắc.” Giang Cảnh Nghiên sống hai đời, đối với chuyện kiêng kỵ giữa nam nữ, không để ý lắm, nàng không ngờ tới Lê Tiến sẽ ngây thơ như vậy, cực kỳ thú vị.

Sau khi đi ra khỏi sân vườn của Lê Tiến, nghĩ đến chuyện của phụ thân, nàng đến điện Tuyên Đức, nghĩ tới lúc này Thái tử cũng sắp dậy.

“Giang tiểu thư.” Thuận Xương dẫn theo hai hàng tiểu thái giám, xách thùng bưng nước đều có đủ, hắn nhìn thấy Giang Cảnh Nghiên lập tức cúi người chào, đi đến trước mặt nàng: “Sao người lại có thời gian tới đây vậy?”

Giang Cảnh Nghiên nói: “Chuyện của phụ thân ta còn phải làm phiền tới điện hạ, nên muốn tới điện Tuyên Đức một chút, xem ta có thể giúp đỡ gì hay không.”

Hôm qua hắn nói muốn mình làm nha đầu làm việc nặng, tuy có thể đa số là trêu chọc, nhưng trong lòng nàng, thật sự biết ơn hắn. Bất kể là kiếp trước, hay là hiện tại.

Thuận Xương cười, thầm nghĩ chẳng lẽ Giang tiểu thư thật sự muốn làm người của điện hạ, chẳng qua bên người điện hạ cũng từng có nữ nhân, cũng không biết Giang tiểu thư có phúc phận kia hay không. Nếu là có, lấy tính nết hiền lành của Giang tiểu thư, làm chủ tử của bọn họ cũng không tệ lắm. Nghĩ đến đây, ý cười trên mặt Thuận Xương không khỏi có chút chân thành: “Giang tiểu thư nói gì vậy, nô tài trong điện Tuyên Đức này đều có đầy đủ rồi, ai phải làm gì đều đã được phân chia rõ ràng, sao có thể làm phiền Giang tiểu thư. Chẳng qua, thân thể điện hạ yếu ớt từ nhỏ, hôm kia lại canh giữ một đêm không ngủ, nô tài nghe ngài ấy nói mình có chút khó chịu, nên theo chỉ thị đến phòng bếp làm canh tuyết lê. Nghĩ đến bây giờ không còn sớm nữa, nhưng bây giờ nô tài lại không thể đi được, nếu Giang tiểu thư có thời gian, hay đến phòng bếp truyền lời giúp nô tài, sai người bưng canh tuyết lê tới đi.”

“Có thời gian mà, Thuận Xương công công yên tâm đi, ta lập tức đến phòng bếp.” Giang Cảnh Nghiên cười đồng ý, các đại thái giám ở bên người như Thuận Xương đều là người linh hoạt, lời hắc vừa thốt ra, Giang Cảnh Nghiên đã biết hắc cố ý chỉ dẫn cho mình.

Chẳng qua, nàng có khả năng sẽ làm Thuận Xương thất vọng rồi, nữ nhân ở Đông Cung này không thể nào ít hơn phủ Mộc Vương, hiện tại như thế, về sau cũng như thế. Cho nên, nàng có thể kính Lý Kê, cũng có thể làm việc cho Lý Kê, chỉ riêng không thể làm nữ nhân của Lý Kê.

Thuận Xương phái tiểu thái giám dẫn đường Giang Cảnh Nghiên, lúc nàng đến phòng bếp làm bộ không thấy tiểu thái giám nháy mắt ra hiệu cho trù nường (nữ đầu bếp), chủ động đề xuất việc để mình giúp đưa canh tuyết lê đến điện Tuyên Đức.

Mới vừa đi vào trong điện, nàng đã nghe được tiếng ho khan của Lý Kê, thật đúng là một vị chủ tử yếu đuối mong manh (#Melody: mô phật, nguyên văn mị không thêm không bớt:>), lúc nghĩ đến Lê Tiến múa kiếm, có vẻ là, thân thể nam nhân vẫn nên cường tráng một chút thì tốt hơn.

~ Hết chương 11~

13. Chương 12: Nữ Quan

Editor: Melodysoyani

Ban đêm hôm qua Lý Kê không ngừng ho khan, nằm có chút khó chịu lập tức khoác một chiếc áo đứng lên xem tấu chương, đêm xuân ẩm ướt, thân thể hắc không chịu nổi chút hàn khí này, đầu đã có chút nặng nề.

Lúc này, đột nhiên có một nữ tử duyên dáng đứng ngoài màn hình sa, cách một tầng sa nên hắc không nhìn rõ, chỉ nghe nàng quý xuống nói một câu Thái Tử điện hạ, hồi ức lập tức ủa về giống như một bức tranh xinh đẹp.

“Cảnh Nghiên, là nàng sao?”

Giang Cảnh Nghiên đang bưng canh tuyết lê đột nhiên cảm thấy có chút phiền lòng, đời này đây là lần đầu tiên nàng nghe được Lý Kê gọi mình như vậy, giữa lúc hoảng hốt giống như trở lại thời gian trước đây.

Nhưng trong lòng nàng rõ ràng, đây không phải kiếp trước.

Nàng thấy Lý Kê xốc màn hình sa lên, đứng dậy giải thích nói: “Canh tuyết lê này là Thuận Xương công công bảo thần nữ đưa tới, bây giờ điện hạ muốn dùng không?”

Lý Kê không chỉ có đầu nặng nề, mà bây giờ cả người cũng nặng nề, kiếp trước hắc thật cẩn thận mà che giấu quan hệ của hai người, cứ thế để cuối cùng mình rơi vào kết cục chết thảm. Mỗi khi hắc thấy người nọ nhìn hắc cười duyên dáng, hắc chỉ nghĩ, muốn.....

“Điện hạ!”

Một tiếng thét kinh hãi, làm kinh động tới Thuận Xương ở ngoài điện.

Lý Kê bị bệnh, chỉ có Giang Cảnh Nghiên, Thuận Xương và thái y biết, đây là dận dò của Lý Kê.

Hiện tại thời cuộc căng thẳng, Hoàng Thượng đã bị bệnh, nếu tin Thái tử bị ốm được truyền ra, chẳng phải là cho tiểu nhân bắt được cơ hội sao. Cho nên, vì phòng ngừa tin Lý Kê bị bệnh truyền ra bên ngoài, Giang Cảnh Nghiên bị Lý Kê giữ lại làm nha đầu, làm người hầu hạ bên cạnh.

Trong lòng nàng buồn rầu, Đông Cung này to như vậy, Lý Kê không thể tìm người khác đến hầu hạ sao, cố tình giữ nàng lại. Bên ngoài vốn dĩ đã nói nàng có dính líu tới Thái tử, hiện giờ ở lại hầu hạ trong điện Tuyên Đức mấy ngày, sợ là thánh chỉ tứ hôn từ trong cung sẽ nhanh chóng tới thôi.

“Nóng quá.” Lý Kê nhìn Giang Cảnh Nghiên đang thất thần, nhíu mày nói: “Nếu người không vui lòng hầu hạ, thì về đi, đỡ phải nhằn mặt ở chỗ này cho cô xem.”

Nàng thật không muốn, nhưng cũng không thể nói ra: “Điện hạ nghĩ sai rồi, thần nữ chỉ lo lắng chuyện của phụ thân thôi.”

Hai người đều giả vờ quan sát nhau, trong lúc nhất thời, hình ảnh lại rất hài hòa.

“Sợ gì, không phải cô nói không cần lo lắng rồi sao.” Lý Kê nuốt thuốc vào, đắng chát khó nuốt, nên lập tức xua tay không uống.

“Điện hạ uống thêm một chút nữa đi.” Nàng nhìn đến thuốc trong chén còn thừa hơn phân nửa, nàng chỉ hy vọng Lý Kê có thể nhanh khỏe lại, như thế nàng sẽ được rời đi sớm một chút.

Lý Kê nhíu mày, kháng cự nói: “Không uống, người lấy tấu chương lại đây cho cô.”

Bất đắc dĩ, nàng nghe lời nâng một xấp tấu chương, nghĩ có phải nên kêu Thuận Xương tới dứt thuốc hay không. Lúc này, cánh tay đột nhiên bị đẩy đẩy, nàng ngẩng đầu nhìn Lý Kê rồi đưa tấu chương qua.

“Cô xem đến đâu đâu, người đọc cho cô nghe đi.”

Hiện tại nàng cũng đau đầu: “Thần nữ không biết chữ.”

“Khi quân là tội chết.”

Nàng mở tấu chương ra, là danh sách sứ thần ở Tây Vực tới chơi gần đây được Lễ Bộ gửi về, lúc nhìn đến chữ ghi trên đó, mắt nàng bỗng nhiên sáng. Tưởng Lan, nữ quan có cấp bậc cao nhất thời xưa.

Dân phong ở triều đại Đông Tấn, chỉ cần là có tài cán, bất kể nam nữ, đều có thể vào triều làm quan. Chỉ là nữ nhi của gia đình bình thường, đọc sách biết chữ rất ít khi đi thi, về mặt tài học đã ít lại càng thêm ít so với nam tử. Cho nên nữ quan trong triều đại Đông Tấn có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà vị Tưởng Lan này chính là người đứng đầu trong số đó.

Giang Cảnh Nghiên đã từng đọc sách tập viết từ nhỏ, chẳng qua kiếp trước nàng cho rằng đọc sách chỉ là để dưỡng tính thêm nhã nhặn, hiện tại, nàng không cho là như vậy nữa.

Lý Kê nhìn ánh mắt Giang Cảnh Nghiên sáng lên, lấy tấu chương trong tay nàng qua: “Nhìn cái gì, người đã như vậy rồi, hay là thôi đi.”

Giang Cảnh Nghiên không tin: “Sao điện hạ biết thần nữ không được?”

Lý Kê thuận tay rút một tấu chương khác, mở ra quét mắt, ném cho Giang Cảnh Nghiên: “Đây là tấu chương do quan muối* ở Mân Nam gửi tới, nói là gần đây việc buôn bán muối lậu rất nghiêm trọng, mà dân bản xứ lại cấu kết bao che cho nhau, nên muốn xin binh đến trấn áp. Việc này người cảm thấy, nên xử lý như thế nào.”

*quan coi quản việc bán muối ấy

Giang Cảnh Nghiên cúi đầu tự hỏi một phen, nói: “Từ xưa đến nay việc bán muối đều nằm trong tay quan gia, chuyện này không thể làm bậy được.”

Lý Kê gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với cách nói của Giang Cảnh Nghiên.

Được sự đồng ý, nàng tiếp tục nói: “Nhưng dân chúng địa phương lại tự thành lập phe phái như thế, lâu dài quan phủ sẽ không làm gì được, sớm hay muộn cũng sẽ thành tai họa ngầm. Nhưng lại không thể nói là phản loạn, phái binh trấn áp là hơi quá đáng, hay cứ tiên lễ hậu binh* có được không?”

* trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực.

“Phu nhân nhẹ dạ.” Lý Kê lắc đầu, nói: “Người làm quan muối như thế thì không phải quá lễ độ rồi sao, đến mức vô dụng rồi mới dâng tấu đến kinh đô. Triều đại lấy nhân*(lòng nhân từ) trị quốc, cường chế dân phong sẽ có thương tổn, nhưng nhất định phải cho họ biết khí thế của mình. Cho nên phải bình, chẳng qua như bất giác bắt vua trước, cho dù là đám ô hợp cũng sẽ có thủ lĩnh, nếu thủ lĩnh cũng chịu thua, còn lại, đều không còn gì đáng kể nữa.”

Nghe Lý Kê nói xong, hình như Giang Cảnh Nghiên cũng có cảm giác bừng tỉnh đại ngộ, trước kia nàng quá gò bó với ý nghĩ của một tiểu thư khuê các, làm việc làm người đều khó phòng trường hợp lớn. Nếu nàng thật sự có ý tưởng làm nữ quan, thì còn phải học hỏi rất nhiều thứ.

“Người hãy hết hy vọng đi.” Lý Kê vừa phê duyệt tấu chương của quan muối, vừa nói: “Ba năm mới tuyển nữ quan một lần, lần tổng tuyển cử nữ quan gần nhất là vào tháng năm, chỉ còn thời gian hơn hai tháng, ngay cả tứ thư người cũng không xem hết, càng đừng nói thi thố. Nhưng nếu chờ ba năm nữa, người đã xuất giá mất rồi!”

“Không xuất giá!” Giang Cảnh Nghiên không hề nghĩ ngợi, trực tiếp trả lời.

“Chặc Chặc.”

Ánh mắt Lý Kê u ám: “Không xuất giá cũng đúng, nếu người xuất giá, vậy cô cũng không biết tìm đâu ra một nha đầu làm việc nặng đến thế cho người.”

Nha đầu làm việc nặng, đó là chuyện không có khả năng. Thật vất vả sống lại một đời, mắt thấy có chút hy vọng, lại tới Đông Cung làm nha đầu, nàng tình nguyện cứ đi đầu thai như vậy.

Lý Kê nhìn vẻ mặt rối rắm của nàng, cười một câu: “Không muốn à?”

Nàng mỉm cười, trong lòng nói không muốn, nhưng lời nói đến bên miệng lại trái lương tâm: “Sao lại không muốn, nếu ngày sau thần nữ làm Tể tướng, chỉ cần điện hạ dặn dò, lúc đó thần nữ sẽ không từ chối.”

Lý Kê nhướng mày, chỉ vào chân của mình, chế nhạo nói: “Một khi đã như vậy, người xoa bóp chân giúp cô trước đi, ngồi lâu rồi nên có chút mỏi.”

Yếu ớt, nàng nói thầm ở trong lòng, nhưng vẫn nghe lời bóp chân cho hắn.

Chân của Lý Kê, thuộc dạng trắng, cách mấy tầng vải dệt, nàng cũng có thể cảm thấy độ ấm của Lý Kê. Cũng may nàng sống hai đời, cũng không cảm thấy có cái gì.

Mà Lý Kê được mát xa thì không giống thế, Giang Cảnh Nghiên có sức lực nhỏ, giống như kiến cắn, có chút ngứa, lâu dài có chút không chịu nổi. Nhưng hắn lại không muốn kêu dừng lại, dù sao nàng cũng đứng đắn mát xa cho mình một lần, trong thời gian ngắn không muốn mất đi cảm giác này.

Thời gian trôi qua rất nhanh, lúc trăng treo ngọn liễu Lý Kê mới thả nàng trở về.

Thôi ma ma đứng ở cửa của Ngõ Đồng Uyển, đuổi người dài, lúc nhìn đến cô nương nhà mình, nước mắt nói đến là đến.

“Sao ma ma lại khóc?” Nàng bắt đầu dĩ.

Thôi ma ma cố nén nước mắt, dùng khăn lau đi nước mắt trên khóe mắt, đi đến trong phòng với Giang Cảnh Nghiên, đóng cửa lại, thở dài một tiếng, ngượng ngùng suy nghĩ gì đó.

Giang Cảnh Nghiên xem đến khó chịu: “Ma ma có gì muốn nói, thì nói thẳng đi, nơi này cũng chỉ có người và con.”

Thôi ma ma ngồi xuống bên cạnh Giang Cảnh Nghiên, cầm tay nàng: “Cô nương, người nói thật lòng với ma ma đi, người và Thái tử.....”

“Dừng lại dừng lại đi.” Giang Cảnh Nghiên đỡ trán, tinh thần và thể xác đều mệt mỏi nói: “Ta và Thái tử không có gì cả, chỉ là ngài ấy có ân với chúng ta, hiện giờ ngài ấy có việc muốn ta giúp đỡ, ta mới dùng chút sức lực nhỏ để giúp thôi. Sao vậy, ma ma cũng không tin ta sao?”

“Ai, không phải ma ma không tin cô nương.” Thôi ma ma nói: “Là lời đồn bên ngoài, miệng người đáng sợ đó mà.”

Giang Cảnh Nghiên khinh thường: “Ma ma bọn họ thích thì nói thôi, ta làm người ngay thẳng, không phải sợ gì cả. Hơn nữa, trải qua chuyện này, ta không bao giờ muốn xuất giá nữa, về sau ma ma coi như không nghe được đi.”

Thôi ma ma cho rằng Giang Cảnh Nghiên vì bị Lưu Thành từ hôn nên lòng bị tổn thương, đau lòng mà vỗ về Giang Cảnh Nghiên khóc: “Chao ôi, cô nương số khổ của ta.”

Giang Cảnh Nghiên không hiểu tâm tư Thôi ma ma, hiện tại nàng toàn tâm toàn ý nghĩ chờ sau khi sửa lại án sai cho phụ thân thì sẽ đi thi nữ quan, ngoài ra không còn nghĩ gì nữa.

Sau khi Thôi ma ma khóc xong, pha nước ấm cho Giang Cảnh Nghiên rửa mặt, lúc gần đi khẽ nói ở bên tai Giang Cảnh Nghiên: “Cô nương còn nhỏ có một số việc không hiểu, nam nhân ấy, đều không phải người tốt!” Nghĩ lại có gì đó không đúng, Thôi ma ma lại bổ sung thêm một câu: “Trừ lão gia nhà chúng ta ra.”

Chờ Thôi ma ma đi rồi, Giang Cảnh Nghiên nhìn màn giường cười ha hả, Lý Kê đối với nàng, không có chút tình nghĩa, là Thôi ma ma suy nghĩ nhiều rồi.

~ Hết chương 12~

14. Chương 13: Phi Vân

Editor: Melodysoyani

Thái tử bị bệnh hai ngày, Giang Cảnh Nghiên cũng hầu hạ hần hai ngày. Về phần thể nghiệm làm nha đầu, có thể nói là cực kỳ kém.

Chờ sau khi Thái tử đi vào triều như thường, Giang Cảnh Nghiên lại nhàn rồi, nàng dùng hai ngày vất vả này đổi lấy cơ hội được ra phủ một lần. Chưa từng nghĩ tới, nàng mới ra cửa Đông Cung, đã nhìn thấy một bóng người đứng lẻ loi ở một góc cách đó không xa, trông rất hèn hạ.

Nhìn kĩ một chút, nàng mới phát hiện là người quen biết cũ.

Đồng thời, Lưu Thành tránh bên góc kia cũng thấy được Giang Cảnh Nghiên đi ra từ trong Đông Cung, nhắc chân bước hai bước, dừng lại do dự một lát, sửa đầu tóc hỗn loạn lại, cười hì hì vội vàng chạy qua.

Giang Cảnh Nghiên vốn không muốn để ý đến hần, mới xoay người, lại nghe phía sau “Phịch” một tiếng, lúc quay đầu lại Lưu Thành đã quỳ xuống khóc lóc.

“Chao ôi, người làm gì vậy?” Nàng thấy phiền lòng vì kẻ không da không mặt làm ầm ĩ này.

Lưu Thành vẫn quỳ gối không đứng dậy: “Cảnh Nghiên, nàng cứu ta đi, hãy nể tình hai nhà chúng ta, không, là tình cảm ngày xưa giữa chúng ta mà xem xét lại, nàng cầu xin Thái tử giúp ta được không?” Vừa nói, hần ta vừa nắm sắp xuống định ôm chân của Giang Cảnh Nghiên, lại bị Như Ngọc một cước đá bay.

Sức lực của Như Ngọc lớn bao nhiêu, Giang Cảnh Nghiên biết rõ.

Từ lúc Lưu gia đến từ hôn, nàng và Lưu Thành đã không còn quan hệ gì nữa. Về chuyện Lưu Thành đến cầu xin, nàng vừa không quan tâm, vừa không rảnh rỗi lo chuyện bao đồng, nàng không đi bỏ đá xuống giếng đã là may lắm rồi.

Mới đi hai bước, Lưu Thành phía sau đột nhiên hô to một tiếng: “Cảnh Nghiên, ta có thể cứu phụ thân của nàng!”

Nàng dừng lại.

~~Trong quán trà

Giang Cảnh Nghiên không có tâm tư uống trà với Lưu Thành, cách một gian phòng, trực tiếp hỏi: “Nói đi, người phạm phải chuyện gì?”

Lưu Thành nghe Giang Cảnh Nghiên hỏi mình, trong lòng cảm thấy việc này đã thành, lúc nói chuyện mặt mày hớn hở không cảm thấy có chút xấu hổ nào: “Thật ra cũng không có gì, mấy ngày trước ta thu nhận một nha đầu, kết quả mệnh nàng ta không tốt nhảy xuống giếng, bây giờ phụ thân của nàng ta muốn vu cáo ta hại chết nàng, ta thực sự rất oan uổng.”

Cộng hai đời lại, Giang Cảnh Nghiên gặp qua Lưu Thành ba lần, hôm nay cũng coi như là thêm một lần, nàng chỉ nghe nói về Lưu Thành, nhưng cũng chưa từng có gièm pha. Có chút kinh ngạc, nhưng còn chưa tới nông nổi bắt đầu lung lay.

Lại xem sắc mặt của Lưu Thành, nàng chỉ cảm thấy ghê tởm: “Nếu không phải ngươi hà khắc với người ta, người ta sẽ nhảy xuống giếng sao?” Thôi ma ma nói không sai, ừm, nam nhân không phải là người tốt.

“Nàng ta vốn không muốn.....” Phát hiện mình nói lỡ miệng, Lưu Thành lập tức đổi lời nói: “Sao ta có thể khắt khe với nàng ta chứ, nàng còn không hiểu ta sao.”

Nàng vốn tưởng rằng mình thật hiểu rõ, nhưng sự thật vẫn luôn lừa nàng.

Thấy Giang Cảnh Nghiên không nói lời nào, Lưu Thành bắt đầu ca lại bài tình cũ: “Cảnh Nghiên, nàng còn đang trách ta sao. Lúc trước ta thà chết cũng không chịu từ hôn, đều do ta không biết cố gắng, mới quý ba ngày đã hôn mê, tưởng bối trong nhà lập tức lừa ta tới từ hôn.” So với nước mắt của Thôi ma ma, Lưu Thành càng dễ dàng chảy hơn, vì đạt tới hiệu quả của hối hận, hắn còn tự bấm chặt hai bàn tay: “Thật ra như vậy cũng tốt, nàng xem nàng bây giờ đi, không phải cũng theo Thái tử sao, chỉ cần nàng được yêu thương.....”

“Lưu Thành!” Giang Cảnh Nghiên nghe không nổi nữa, nàng quát: “Ngươi và ta vốn không có tình cảm, ngươi cũng đừng có Cảnh Nghiên Cảnh Nghiên nữa nghe thật khiến người ta ghê tởm. Còn nữa, ta và Thái tử vô cùng trong sạch, không cần ngươi lăm lăm. Nếu Lưu gia các ngươi đã đáp lên thuyền lớn của Mộc Vương, bây giờ cần gì phải tới cầu ta, đi tìm Mộc Vương không phải sẽ càng dễ sao!”

Nàng xem như đã rõ ý tứ trong thư của đệ đệ, thì ra bọn họ đã nhìn lầm Lưu Thành, hiện tại thấy rõ, càng không có ý muốn dính tới.

Có lẽ Lưu Thành không nghĩ tới Giang Cảnh Nghiên sẽ nhắc tới Mộc Vương, giật mình mà nói: “Sao nàng biết Mộc Vương, hay là?”

“Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm.” Đã không thể tiếp tục nói tiếp nữa, nàng cũng không muốn hợp tác với tiểu nhân, lúc nào bị cản ngược lại một cái cũng không biết.

Bị Lưu Thành gây rối như vậy, Giang Cảnh Nghiên không còn tâm trạng ra cửa, trực tiếp trở về Đông Cung với Như Ngọc.

Lưu Thành không nghĩ tới Giang Cảnh Nghiên sẽ dứt khoát như vậy, vả lại tính tình cũng không thay đổi. Lúc trước Mộc Vương muốn hắn từ hôn, trong lòng hắn không muốn, dù sao Giang Cảnh Nghiên cũng xinh đẹp hơn người, là một báu vật mà nam nhân đều muốn ôm ấp. Nhưng dưới sự dụ dỗ của Mộc Vương, hắn lựa chọn từ hôn. Hơn nữa hắn cũng không cảm thấy Giang Cảnh Nghiên vì vậy mà chịu tổn thất, không phải, đã thông đồng với Thái tử rồi sao.

Nếu Giang Cảnh Nghiên vô tình, vậy cũng đừng trách hắn xuống tay không nể mặt.

Ban ngày thấy chuyện của Lưu Thành, Giang Cảnh Nghiên không thể giấu được, thay vì để Như Ngọc đến mách lẻo với Lý Kê, không bằng nàng tự đi nói rõ ràng vậy.

“Hắn còn nói gì nữa không?” Lý Kê bệnh nặng mới khỏi, sắc mặt còn có chút trắng bệch, riêng khoe môi thì có chút hồng nhuận.

Giang Cảnh Nghiên lắc đầu: “Không có.”

“Ngươi không suy xét đề nghị của hắn sao?” Lý Kê buông tẩu chương trong tay.

“Không nhảy cùng tiểu nhân.” Lời lẽ của Giang Cảnh Nghiên chính đáng, nghĩ đến cảm giác của Lý Kê, nàng lại cười nhạt nói: “Không phải điện hạ đã nói rồi sao, bảo thần nữ không cần lo lắng.”

Lý Kê cười khổ: “Lúc này đã biết lấy cô làm lá chắn rồi hả?”

Giang Cảnh Nghiên mỉm cười, cam chịu.

“Cô đã biết, người về trước đi.”

So với kiếp trước, thật ra nàng đã giao hoạt hơn không ít. Chỉ là như vậy cũng tốt, về sau hẳn đỡ phải để ý tới nàng hơn.

Giang Cảnh Nghiên đi rồi, Lý Kê gọi Lê Tiến tới: “Gần đây, phủ Mộc Vương có chuyện gì mới không?”

Lê Tiến: “Bẩm điện hạ, gần đây trừ thời gian vào triều ra, Mộc Vương đều ở cùng một chỗ với vị trắc phi mà hoàng thượng mới ban cho, nghe nói, Mộc Vương rất sủng ái vị trắc phi kia.”

“Sủng ái? Ồ!” Lý Kê không cho là đúng: “Hắn là kẻ quen diễn trò, nếu trắc phi kia do phụ hoàng ban thưởng, hẳn nhất định sẽ không lạnh nhạt. Chờ thêm hai ngày phụ hoàng khỏi hẳn, không chừng lại muốn làm yêu quái rồi. Chỉ là cô nghe nói, ngày hôm trước, Huệ Quý Phi âm ỉ với Mộc Vương à?”

“Nghe nói án tham ô lần này ở Tùy Châu có dính líu tới nương gia (nhà mẹ đẻ) của Huệ Quý Phi, Huệ Quý Phi bảo Mộc Vương nương tay, Mộc Vương không đồng ý.”

Lý Kê hừ lạnh một tiếng, châm chọc nói: “Hắn thật là một người thanh liêm.”

Cúi xuống, nói: “Người đi tra xem, người có quan hệ với Huệ Quý Phi là ai, tìm hiểu tố cho ta.”

“Dạ, vi thần đã rõ.”

Lê Tiến tiếp nhận nhiệm vụ, trèo tường tiến vào một hoang viên ở Đông Cung, huyết vang một tiếng làm dấu hiệu, hoang viên vốn yên tĩnh không có một ai đột nhiên xuất hiện thêm ba người, hai nam một nữ, đều mặc đồ đen.

“Lãnh Nguyệt, Lãnh Dao, các người đi điều tra về người tên Tưởng Bác Văn.” Lê Tiến nói với hai nam tử, hẳn dặn dò xong Lãnh Nguyệt và Lãnh Dao lập tức nhận mệnh rời đi, hẳn lại nhìn về phía nữ tử: “Phi Vân, người đi theo một nam tử tên là Lưu Thành, là nhân sĩ Tùy Châu, đã đến kinh đô được nhiều ngày.”

“Phi Vân nhận mệnh.” Phi Vân nói chuyện dịu dàng như bông, nàng cố ý vút mị nhãn cho Lê Tiến, kết quả người kia lại nhìn đi nơi khác, hoàn toàn không để ý tới nàng.

Lê Tiến thấy Phi Vân còn chưa đi, xụ mặt, cúi đầu thúc giục nói: “Sao vậy, còn có việc gì sao?”

Phi Vân lắc đầu, da thịt nàng như tuyết, dáng người lả lướt lung linh quyến rũ, tóc dài tới ngực, chỉ dùng một dây tơ hồng buộc lại, tuy là mặc đồ đen, nhưng trước đôi mắt hồ ly của nàng, dưới ánh trăng càng thêm sáng một cách quyến rũ.

Dịu dàng mỉm cười, vừa thùy mị lại như trêu ghẹo: “Nghe nói hai ngày này, tướng quân lại đi xem mắt?”

Về mặt Lê Tiến ngượng ngùng, như đã bị chạm đến bí mật không muốn ai biết, đen mặt nói: “Người còn có thời gian hỏi việc không đầu của người khác, không bằng nên nghĩ thêm nên hoàn thành nhiệm vụ của điện hạ thế nào đi.”

Phi Vân vẫn thản nhiên cười cười: “Chỉ là một kẻ tiểu nhân đắc ý khi người ta sa cơ thất thế thôi mà, không gì đáng để ý. Nhưng thật ra tướng quân, là đang quan tâm thiếp phải không?” Phi Vân nói xong lại nhích đến gần Lê Tiến, tự nhiên, sẽ không tha cho hắn.

Lê Tiến ghét bỏ nói: “Lúc trước ta không nên cứu người.”

Nói xong, hắn xoay người lập tức rời đi.

Thẳng đến khi chỉ còn Phi Vân trong hoang viên, nàng mới chậm rãi nói câu: “Muộn rồi.”

Bất kể Lê Tiến có quên hay không, nàng cũng sẽ không quên ban đêm hôm đó.

Lần đầu tiên, nàng là hoa khô đầu bảng của Hoa Lâu, được một người nam nhân tôn trọng. Sau đó nàng quần quýt làm phiến, diễn trò với tỷ muội Hoa Lâu, một đường từ nam đến bắc, mới khiến cho nam nhân có ý chí sắc đá kia dẫn nàng về.

Nàng nói qua muốn giao mình cho Lê Tiến, nhưng hấn lại là một tên đầu gỗ ngốc nghếch, lại nói cuộc đời này không nạp thiếp, mà với thân phận của nàng, đời này nàng không thể làm chánh thê.

Ở Đông Cung, không phải chỗ sống của người rảnh rỗi. Vì có thể giải ưu cho hấn, cũng coi như thành toàn cho mình, Phi Vân thành ám vệ của Lý Kê, cũng là thuộc hạ của Lê Tiến.

Nàng biết, hấn thương mình.

Mỗi lần, có nhiệm vụ cần liếm máu trên đầu đao, Lê Tiến chưa từng để nàng đi.

Giống như lần này, bọn người Lãnh Nguyệt đi điều tra người có bối cảnh tương đối nguy hiểm là Tưởng Bác Văn, mà nàng, chỉ trông coi một tú tài không có năng lực gì.

Lúc trở lại Ý Hồng Lâu, bên ngoài vẫn là xa hoa trụy lạc, nàng thay hắc y, mặc một bộ đồ đồ ửng với chiếc yếm hồng dài tôn lên da thịt trắng như tuyết của nàng, xoay người biến thành hoa khô đầu bảng.

Chẳng qua, lần này, nàng bán nghệ không bán thân.

Có thân phận đứng đầu bảng ở đây, Phi Vân có thể nghe được rất nhiều tin tức mà bọn Lãnh Nguyệt phải dùng máu mới đổi được, vào rất nhiều lúc, rất thuận lợi cho việc hành sự. Giống như hôm nay, nàng mới đi ra gác mái, đã hấp dẫn ánh mắt của đa số khách khứa ở Ý Hồng Lâu.

Tục tằng, trong lòng nàng khinh thường nói. Váy dài quần quanh chân, yếu điệu dừng trước một thanh niên say rượu.

“Không biết thiếp có được may mắn, có thể uống một ly với công tử không.”

Lời này vừa nói ra, thanh niên say rượu kia trở thành sự chú ý lớn nhất ở Ý Hồng Lâu, rốt cuộc là người nào, có thể khiến cho Phi Vân mỹ nhân thường phải dùng nghìn vàng mới đổi được chủ động tìm tới.

Lúc mọi người nhìn thấy dung mạo bình thường của người nam nhân kia, cùng thổn thức nói, chắc chắn, chỉ có như vậy thôi à.

Mà tên Lưu Thành say mềm kia, nhìn chăm chăm vào Phi Vân mềm mại no đủ, nước chảy ròng ròng xuống ngực, những chuyện xui mấy ngày qua đều bị hấn vứt ra sau đầu hết rồi.

“Có thể có thể chứ.” Khi nói chuyện, tay Lưu Thành không thành thật mà cổ chạm vào người Phi Vân.

Dáng người Phi Vân linh động, lập tức lách người né tránh.

Lưu Thành chỉ nghĩ đây là phương pháp ngêhnh đón của nữ tử thanh lâu.

Hấn đi theo Phi Vân lên lầu, còn chưa vào cửa, đã có một mùi hương thơm mát của nữ nhi xông vào lòng. Mang theo lửa nóng, hấn nhào tới trước mặt Phi Vân.

“Gầm”

Phi Vân trở tay đóng cửa lại, lúc xoay người thuận tiện đá Lưu Thành một cái, Lưu Thành ngã “bình bịch” xuống đất, lập tức hôn mê.

“Thật vô dụng.” Phi Vân ghét bỏ mà lột quần áo của Lưu Thành, sau đó nàng tìm được một tờ hôn ước từ trong hành lý của Lưu Thành: “Giang Cảnh Nghiên? Đây không phải là vị cô nương mà điện hạ giữ lại sao?” Suy nghĩ một chút nàng cầm tờ hôn ước lên, rồi ném tất cả đồ đạc còn lại ra ngoài. Về phần Lưu Thành thì, nàng cười lạnh, dặn dò kẻ dưới: “Ném hấn tới bãi tha ma đi.”

~ Hết chương 13

~#Melody: Tội lỗi quạ, ta còn đang ship tiểu Tiến Tiến với thái tử đây, haiz:((

15. Chương 14: Tứ Hôn

Editor: Melodysoyani

Giang Cảnh Nghiên nhìn nữ nhân mặc hồng y trước mắt, nàng đẹp đến lạ thường, trước kia Giang Cảnh Nghiên chưa từng thấy qua. Chỉ nghe nàng tự giới thiệu: “Phi Vân, thuộc hạ của Lê tướng quân. Có cái này muốn cho người xem.”

Tiếp nhận giấy mà Phi Vân đưa, nhìn đến là hôn ước của nàng và Lưu Thành, còn có chữ mà phụ thân tự tay viết lên, nàng giật mình nói: “Bức hôn ước này, sao lại ở trong tay người.” Hơn nữa, khi từ hôn phải xé bỏ hôn ước, chỉ là lúc Lưu gia đến từ hôn nàng đã lên đường theo đội ngũ áp giải phụ thân đến kinh đô.

Về mặt Phi Vân thần nhiên: “Là điện hạ sai ta đưa tới.” Hôm qua sau khi lấy được tờ hôn ước nàng lập tức đưa cho Thái tử, nhưng Thái tử nói đây là đồ của Giang Cảnh Nghiên, nên bảo nàng đưa tới đây. Nàng vốn dĩ muốn tìm một tiểu thái giám đưa tới, kết quả Thái tử nói nàng không đưa thì sẽ để Lê Tiến đưa. Cho nên, bây giờ trong lòng nàng rất khó chịu, đặc biệt là khi thấy nữ nhân trước mặt còn rất xinh đẹp.

Sau khi Phi Vân đưa hôn ước, thì lập tức rời khỏi.

Giang Cảnh Nghiên nhìn tờ hôn ước trong tay, tự giễu mà cười cười, nếu đã vô dụng, giữ lại cũng không có ích gì nữa.

Một trận lửa đốt cháy tờ hôn ước, Giang Cảnh Nghiên nhìn tro tàn, nói lời vĩnh biệt với quá khứ của mình.

Lúc này

“Cô nương, lão gia ông ấy!” Thôi ma ma bước đi như bay, thiếu chút nữa đụng trúng cánh cửa.

Giang Cảnh Nghiên đỡ lấy Thôi ma ma: “Ma ma chạy đi đâu đó, sao lại gấp gấp như thế?”

“Là lão gia, ông ấy được thả ra rồi!”

Cái gì?

Giang Cảnh Nghiên không thể tin được vào lỗ tai của mình, lại xác nhận với Thôi ma ma lần nữa nói: “Ma ma người nói thật sao!”

Thôi ma ma cười ngây ngô gật đầu.

“Mau mau, chúng ta đi đón phụ thân.”

Án tham ô ở Tùy Châu lần lượt được kết án, Giang Hoài chỉ là một con cá nhỏ không đáng để ý, vốn là sẽ không có bao nhiêu người đi chú ý ông, nhưng từ sau khi kinh đô bắt đầu truyền chuyện Thái tử thu nhận Giang Cảnh Nghiên, thân phận của Giang Hoài lập tức như ” nước lên thì thuyền lên ”.

Ông vừa mới ra nhà tù, đã có người lạ đến bắt chuyện.

Chờ đến lúc nữ nhi Giang Cảnh Nghiên đến, Giang Hoài đã không còn kiên nhẫn mà trốn những người đó rồi.

“Phụ thân.” Trong lúc nhất thời, Giang Cảnh Nghiên chỉ gọi ra hai chữ này, còn muôn vàn tâm tư quanh quẩn ở trong lòng thì không nói ra.

Lúc Giang Hoài nhìn đến nữ nhi, nước mắt giàn giụa, hổ thẹn nói: “Là vi phụ liên lụy con.”

“Phụ thân nói sai rồi.” Giang Cảnh Nghiên đỡ Giang Hoài lên xe ngựa, lại nói: “Người và con là người một nhà, dù có gian khổ gì cũng phải cứu giúp nhau, làm gì có chuyện ai liên lụy ai chứ.”

Nữ nhi hiểu chuyện, trong lòng Giang Hoài càng thêm áy náy, ông đã là người sắp nhập vào đất vàng, cả một đời của ông sống thoải mái, lúc xảy ra chuyện lại để nữ nhi chưa xuất gia đi bôn ba thay cho mình. Ngẫm lại ông lập tức cảm thấy thẹn với thê tử đã chết.

Nếu Giang Hoài đã được thả, Giang Cảnh Nghiên cũng không còn lý do gì để tiếp tục ở lại Đông Cung nữa, sau khi dẫn phụ thân đến khách điểm rửa mặt, phụ tử hai người và Thôi ma ma lập tức đến Đông Cung tạ ơn chào từ giã.

Lúc này Lý Kê đang bận chuyện án tham ô ở Tùy Châu, không có ở Đông Cung.

Giang Cảnh Nghiên nghĩ đi về dọn dẹp đồ trước, chờ Thái tử trở lại sẽ nói lời cáo biệt, còn Giang Hoài vừa tiến vào Đông Cung thì về mặt bắt đầu tệ đi, đặc biệt là lúc nhìn thấy chỗ mà Thái tử sắp xếp cho Giang Cảnh Nghiên ở, về mặt Giang Hoài càng thối hơn.

Đồ đạc cũng không nhiều, chỉ có ba tay nải, Giang Cảnh Nghiên và Thôi ma ma mau chóng thu dọn xong.

Trong khoảng thời gian này, tốt xấu gì ở Đông Cung nàng và Thôi ma ma cũng được hai tỷ muội Như Hoa và Như Ngọc chăm sóc, nên liền lấy hai lạng bạc làm tạ lễ (lễ vật cảm ơn). Lộ phí mà nàng còn dư lại không nhiều lắm.

Như Ngọc Như Hoa tịch thu: “Tâm ý của Giang tiểu thư tỷ muội bọn ta xin lĩnh tấm lòng, nhưng mà tiền này không quan trọng đối với bọn ta, hay là Giang tiểu thư cứ mang theo bên người đi.” Như nghĩ đến gì đó, Như Ngọc lại bổ sung nói: “Chỉ là Giang tiểu thư, người thật sự phải đi sao?”

Thật ra Như Ngọc muốn hỏi Giang Cảnh Nghiên nàng thật sự đi được sao, hiện tại ở kinh đô ai cũng biết nàng đã thành nữ nhân của Thái tử, nữ nhân dính vào long ân (ân huệ của rồng), rời khỏi kinh đô, nếu không làm ni cô thì người đó phải chết.

Nhưng Giang Cảnh Nghiên không nghĩ nhiều như vậy, vui sướng khi phụ thân bình an trở về đã chứa đầy trong đầu nàng: “Như Ngọc nếu người nhớ ta, thì có thể gửi thư cho ta, ta chắc chắn sẽ nhớ kỹ hai tỷ muội các người.”

“Chỉ là.....” Như Ngọc nói một nửa, nghĩ nghĩ hay là thôi đi: “Vây nô tỳ chúc Giang tiểu thư có thể thuận buồm xuôi gió.”

“Nhờ lời lành của người.”

Bên này, Giang Cảnh Nghiên đang nghĩ xem sau này nàng và phụ thân nên đọc sách gì, còn có trong nhà thật sự nghèo khó, đệ muội cũng sắp lớn rồi, nên đi ra ngoài học hỏi một chút, mà những chuyện đó đều phải tiêu tiền. Nàng sẽ làm mua bán nhỏ, trợ giúp trong nhà.

Mọi việc đều cứ qua hết đi.

Còn Lý Kê thì, hần mới từ Lại Bộ ra tới, đã nhận được ý chỉ trong cung, khiến hần phải tiến cung một chuyến.

Thuận Xương và xa phu ngồi đánh xe ở bên ngoài, Lê Tiến vốn cười ngựa, nhưng hôm nay hần có rất nhiều lời ghen một bụng muốn nói, nên cũng cùng ngồi trong xe ngựa.

Cho dù Lý Kê nhắm mắt, cũng có thể cảm nhận được ánh mắt sáng quắc của Lê Tiến.

“Điện hạ?” Lê Tiến cẩn thận mở miệng.

Lý Kê mở mắt ra, nhìn Lê Tiến không nói chuyện, ý bảo hần tiếp tục nói.

Lê Tiến nói: “Điện hạ thay đổi.”

Lý Kê cảm thấy buồn cười: “Cô nào có thay đổi?”

Lê Tiến ngồi thẳng: “Trước kia điện hạ không dùng hình phạt tới tra tấn phạm nhân, hôm nay dù Lưu Thành kia đã mở miệng, nhưng điện hạ cũng không cho người dùng lại.” (@Melody: Vì anh ghen ghen mà:>)

“Người cảm thấy không nên đánh Lưu Thành kia sao?” Lý Kê hỏi lại hần.

“Đương nhiên nên đánh!” Nói tới Lưu Thành, Lê Tiến cũng cảm giận: “Nếu ta động thủ, lập tức trực tiếp phế đi mười tám căn xương sườn của hần.”

“Ha ha.” Lý Kê cười nói: “Vây người cảm thấy cô hiện tại, là tốt hay là không tốt?”

Sống lại một đời, nói đến người mà mình tín nhiệm, cũng chỉ có một mình Lê Tiến.

Lê Tiến nghĩ nghĩ, tuy rằng trước kia tính tình của điện hạ tốt, nhưng cũng vì tính tình quá tốt mới bị thần tử làm lơ, hơn nữa làm đế vương, cũng không cần có tính tình tốt. Giống hiện tại vậy, làm việc dứt khoát, mới là tốt nhất.

“Thần cảm thấy là tốt.”

Lý Kê nói: “Vậy được rồi.”

“Chỉ là điện hạ.” Lê Tiến chần chờ một lát: “Giang tiểu thư kia, bây giờ người định tính sao?”

“Không phải cô nói rồi sao, điện Tuyên Đức còn thiếu một nha đầu làm việc nặng, ngày mai để nàng đảm nhiệm vị trí đó đi.”

“Này sao được!” Lê Tiến buột miệng thốt ra, ý thức được mình quá kích động, lại giải thích nói: “Ý của thần là, Giang tiểu thư không thể làm nha đầu làm việc nặng được, hơn nữa gần đây không phải kinh đô đều truyền tin nàng và điện hạ, có gì đó sao?”

“Ai, Lê Tiến, từ lúc nào mà ngươi nhiều chuyện như vậy thế?”

Lê Tiến ngượng ngùng nói: “Không phải thần nhiều chuyện, mà là quan tâm điện hạ, tâm cơ của nữ nhân kia sâu kín, không thích hợp với điện hạ.”

“Vậy ngươi cảm thấy thích hợp ai?” Lý Kê cảm thấy hôm nay Lê Tiến rất kỳ quái, không chỉ có nói nhiều, còn đều nói về Giang Cảnh Nghiên, làm hắn có loại cảm giác như đồ vật của mình bị người khác mơ ước, phi phi, Giang Cảnh Nghiên trở thành của hắn từ lúc nào chứ: “Hay là nói, mấy ngày này, ngươi nhìn trộm nàng rồi sao?”

“Sao có thể!”

Lê Tiến kích động như là nghe được Hung nô tới xâm phạm, đột nhiên đứng lên, “Bịch”, đầu đụng vào xà xe ngựa.

Thuận Xương nghe được tiếng vang, ngoảnh mặt vào trong xe ngựa hỏi: “Điện hạ, người không sao chứ.”

“Không có việc gì, là Lê tướng quân đụng đầu vào.” Lý Kê trả lời đến.

Trong lòng Thuận Xương thấy kỳ lạ lấy thân thủ của Lê tướng quân sao có thể sẽ đụng đầu vào, hay là hắn bắt đầu tranh chấp với điện hạ? Thôi, nếu điện hạ đã nói không có việc gì, vậy hắn cũng không nên nghĩ nhiều.

Lúc nhận được ý chỉ, trong lòng Lý Kê đã có loại dự cảm không tốt, phụ hoàng còn đang bệnh, tuy dần dần chuyển biến tốt, nhưng vội vã kêu mình tiến cung như thế, rốt cuộc là có chuyện gì.

Chờ khi hắn đi vào đại điện, nhìn đến phụ hoàng của mình ngồi trên long sàng, lòng thấp thỏm của hắn cũng buông lỏng. Nhưng lúc nhìn đến Thục Quý Phi và muội muội là công chúa Đoan Mẫn, hắn chỉ cảm thấy đã xảy ra chuyện không tốt.

“Thái tử ca ca!” Năm nay công chúa Đoan Mẫn mới mười tuổi, đúng là tuổi tác mê chơi. Mẫu phi Thục Quý Phi của nàng là dì ruột của Thái tử, sau khi Hoàng Hậu qua đời mới tiến cung, Quang Tông đối xử rất đặc biệt với nàng, Thục Quý Phi có thể nói là nữ nhân cao quý số một số hai trong cung, mà sau khi Thục Quý Phi sinh Đoan Mẫn, thân thể bị tổn thương nên khó mang thai lại, cho nên tính tình Đoan Mẫn có chút kiêu căng.

Đoan Mẫn lôi kéo tay của Lý Kê, phe phẩy làm nũng nói: “Huynh đã lâu không tới thăm Đoan Mẫn, có phải sau khi có tẩu tẩu, Thái tử ca ca đã không còn thích Đoan Mẫn nữa không?”

Tẩu tẩu?

Đó là ai?

Lý Kê nhìn về phía phụ hoàng và Thục Quý Phi, phát hiện bọn họ đều đang cười mỉm chỉ nhìn mình, rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì vậy?

“Đoan Mẫn, con đừng nói bậy.” Thục Quý Phi vẫy vẫy tay với Đoan Mẫn, nàng chỉ mới hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mỗi một động tác đều mang theo dáng vẻ của thục nữ.

Đoan Mẫn quyết miệng: “Con mới không nói bậy, không phải phụ hoàng vừa mới cho người tới Đông Cung tuyên chỉ sao, chẳng lẽ trác phi của Thái tử ca ca, Đoan Mẫn không nên kêu là tẩu tẩu?”

Một buổi không nói gì.

Trác phi? Đừng nói với hần là Giang Cảnh Nghiên nhé!

Nhìn đến ánh mắt của Lý Kê, Thục Quý Phi nghĩ là hần vui mừng quá đổi, đi đến bên cạnh Lý Kê, dịu dàng nói: “Hoàng Thượng sớm cảm thấy điện hạ quá kham khổ, hôm nay người đã có người mà mình nhìn trúng, tuy nói thân phận có chút thấp, nhưng cũng không phải không thể để nàng làm trác phi. Chờ về sau có quý nữ thích hợp, điện hạ lại cưới Thái tử phi cũng không muộn.” Thục Quý Phi thấy Lý Kê vẫn là không nói chuyện, nâng âm lượng lên: “Điện hạ, mau ta ơn phụ hoàng người đi!”

“Nhi thần tạ phụ hoàng ban ân.” Lý Kê quỳ trên mặt đất tạ ơn. Lúc này sợ là thánh chỉ của phụ hoàng đã tới Đông Cung rồi, quân vô hí ngôn, hần còn ngăn cản không chỉ có vô dụng, còn sẽ làm mất lòng phụ hoàng của mình. Về phần Giang Cảnh Nghiên kia, kiếp trước hần thật lòng đối xử với nàng, nhưng sau khi hần biết Giang Cảnh Nghiên là quân cờ mà Mộc Vương phái tới, lòng của hần cũng bay theo gió. Chỉ là không biết, đời này Giang Cảnh Nghiên có còn dính líu tới phủ Mộc Vương nữa hay không?

Đông Cung

Giang Cảnh Nghiên chưa từng cảm thấy sàn nhà có thể khiến người cảm thấy lạnh lẽo, còn là loại thất vọng buồn lòng đến tận xương, đột nhiên tới tuyên chỉ vốn đã khiến nàng giật mình, nội dung thánh chỉ như mưa to tầm tã làm lòng nàng lạnh đến thấu xương.

Thật đáng buồn, nàng vốn tưởng rằng đời này nàng có thể tránh thoát số mệnh, nhưng ai lại nghĩ tới, vận mệnh vẫn không chịu buông tha nàng.

Dưới thánh chỉ, đã không còn đường sống để quay về. Trừ phi hiện tại nàng chết bất đắc kỳ tử, bằng không nàng nhất định phải làm trác phi của Lý Kê.

Sau khi tiễn tiểu thái giám tuyên chỉ đi, cả phòng yên tĩnh.

Thật lâu sau, mới nghe Giang Hoài suy sụp nói: “Cảnh nghiên à, nếu con không muốn, phụ thân sẽ dẫn theo tỷ đệ các con cáo lão hồi hương đi.”

Giang Cảnh Nghiên hít sâu một hơi, sao có thể đơn giản như vậy, cái lời thánh chỉ cũng không phải là việc phụ thân cáo lão hồi hương thì có thể giải quyết. Chỉ là hôn sự này, rốt cuộc là ý của Hoàng Thượng, hay là Lý Kê cầu xin Hoàng Thượng, có giống với kiếp trước không?

~ Hết chương 14~

16. Chương 15: Quản Gia

Editor: Melodysoyani.

Điện Tuyền Đức.

Đầu gối nàng có chút tê dại, từ lúc nàng vào cửa, đã quỳ nửa canh giờ, vẻ mặt người nọ vẫn lạnh lẽo, không khí cứng đờ.

“Điện hạ.” Nàng hơi hơi dịch chân nói.

Lý Kê giương mắt ngó Giang Cảnh Nghiên, lại cúi đầu nhìn tấu chương nói: “Thánh chỉ không phải do cô hạ, người không muốn, dù có quỳ ở đây bao lâu cũng vô dụng thôi, có bản lĩnh đi đến quỳ trước mặt phụ hoàng đi.”

Nàng nói không muốn lúc nào chứ, mà nàng cũng nào dám nói ra, chỉ mịt mờ hỏi câu hôn sự này là ý của ai thôi, hẳn đã nhất quyết không buông tha rồi. Quỳ nửa canh giờ, cũng không thấy hẳn hết giận.

Thấy Giang Cảnh Nghiên không nói chuyện, trong lòng Lý Kê càng bức, rốt cuộc hẳn có điểm nào không xứng với nàng, dù là trắc phi, cũng là nàng trèo cao.

Hai người đều không nói lời nào, không khí lại bắt đầu căng thẳng.

Cuối cùng, vẫn là Lý Kê thấy thân thể Giang Cảnh Nghiên đông đưa lúc lắc, nên cho nàng đi trở về.

Án tham ô ở Tù Châu đã kết, có không ít người được sửa lại án xử sai, Mộc Vương mất không ít thể diện với Hoàng Thượng. Giang Hoài là một trong số người bị hại, ngược lại nhờ họa được phúc, ít nhất người bên ngoài nhìn vào chính là như vậy.

Nếu Hoàng Thượng đã tứ hôn cho Giang Cảnh Nghiên, khó tránh khỏi muốn hiểu biết chi tiết về nhà nàng, điều tra một trận, phát hiện Giang Hoài đầu gối này đặc biệt thích hợp làm gián sử, cùng với tứ hôn, nhân tiện thăng quan cho Giang Hoài, làm quan gián sử chính ngũ phẩm.

Phụ thân được thăng quan, nên mở viện ba cổng ở kinh đô, Giang Cảnh Nghiên sai người truyền tin đến Tù Châu, qua năm sáu ngày, quản gia đã dẫn theo đệ đệ muội muội cùng nhau đến kinh đô.

Nói đến cùng, việc cả nhà cùng tới, cũng coi như là chuyện tốt.

Hôn kỳ (ngày kết hôn) đã định là ở một tháng sau, trong khoảng thời gian này, Giang Cảnh Nghiên ở nhà chờ gả.

Tòa nhà mới kia là mua được từ trong tay của một quan viên, quét dọn một ngày đã có thể vào ở. Trong nhà không có người đặc lực nào khác, trong ngoài đều do Giang Cảnh Nghiên lo liệu.

Cứ bận rộn như thế, chờ đến lúc nàng nhận được tin nói đệ đệ muội muội đã vào thành, nàng mới nghĩ đến việc lấy bạc để Thôi ma ma đi mua thịt giò dầm tương.

“Phụ thân.” Nàng đi vào phòng của phụ thân, đẩy cửa ra nhìn đến phụ thân đầu tóc đã bạc, thở dài, khuyên nhủ: “Phụ thân đi thay quần áo đi, đệ đệ muội muội lập tức đến đó. Nữ nhi sắp phải xuất giá, ngày sau trong nhà hết thấy vẫn phải dựa vào lo liệu của phụ thân.”

Nghe vậy, Giang Hoài nhìn đại nữ nhi đã trưởng thành, chua xót nói: “Cảnh Nghiên, đời này, người vi phụ có lỗi nhất là con”

“Phụ thân lại nói vậy rồi.” Giang Cảnh Nghiên lấy một bộ áo dài từ tủ quần áo ra, đưa cho Giang Hoài: “Trước mắt phụ thân thăng quan, đệ đệ muội lại hiểu chuyện, nữ nhi gả cho Thái tử, đó là nhân trung long phượng (chuyện vui). Chỉ biết là cuộc sống càng ngày càng tốt thôi, phụ thân lại tự trách như vậy, sợ là mẫu thân con cũng sẽ thấy khó chịu.”

“Nha đầu này, con lại nói vậy rồi.” Giang Hoài thay quần áo, nhớ tới đôi tiểu nhi nữ của mình, rốt cuộc cũng lấy lại tinh thần, cùng đi chuẩn bị nghênh đón ấu tử ấu nữ với đại nữ nhi.

Nhân khẩu của Giang gia đơn giản, trừ bốn vị chủ tử ra, chỉ còn Thôi ma ma và trượng phụ của bà là Thôi quản gia, ngoài ra không còn gì sai vật nào khác nữa.

Cho nên chờ đến lúc Thôi quản gia vội vàng để xe ngựa ngừng ở cửa nhà mới, Giang Cảnh Nghiên nhìn đệ đệ và muội muội đã lâu không gặp thật lâu, ba người ôm nhau khóc chừng mười lăm phút.

“Cô nương công tử, các người đừng khóc nữa.” Thôi ma ma nhìn thấy trượng phu trong lòng cũng thấy vui sướng: “Ma ma đã sớm chuẩn bị rượu ngon và đồ ăn, muốn ôn chuyện, chúng ta vào nhà đi đã.”

“Được, chúng ta vào nhà.” Giang Cảnh Nghiên một tay dắt một người.

Giang Bình tuổi trẻ thành thạo, hẳn rút tay lại, bị trượng tử nắm chặt mới từ bỏ giây giụa.

Còn Giang Cảnh Huyền thì tràn ngập tò mò đối với nhà mới, liên tiếp hỏi tỷ tỷ vài chuyện.

“Gặp qua phụ thân.” Ba người cùng nhau hành lễ với Giang Hoài, ngồi theo thứ tự ở bên người Giang Hoài.

Giang Hoài nhìn con cái, bản thân còn có thể ngồi xuống uống rượu như vậy, không khỏi vui mừng.

Giang Cảnh Nghiên thấy cuối cùng trên mặt phụ thân cũng có ý cười, trong lòng cũng coi như là nhẹ nhõm một chút, lại hỏi đệ muội sống ra sao trong khoảng thời gian mà nàng đi, muội muội hoạt bát cướp quyền trả lời, đệ đệ Giang Bình chỉ bổ sung vài chi tiết bên cạnh Giang Cảnh Huyền.

Thôi quản gia đã bán nhà đất và cửa cải ở Tuyền Châu để đổi lấy tiền mặt, tất cả đều đổi thành ngân phiếu, tổng cộng 46 lượng bạc, lúc mua nhà mới tìm mượn hai mươi lượng ở tiền trang, sau đó đã trả lại. Tiền còn dư lại trong nhà, Giang Cảnh Nghiên tính một chút, cũng chỉ còn ba mươi lượng, mà phí tiêu xài ở kinh đô lại cao, bổng lộc của phụ thân thật sự có hạn, bọn họ chỉ có thể tìm con đường khác để kiếm tiền.

Trước kia ở Tuyền Châu, đều là Giang Cảnh Nghiên quản tiền, nhưng trước mắt không lâu sau nàng phải xuất giá, phụ thân là người chỉ biết làm quan, tính tình muội muội lại thất thường, nàng chỉ có thể tay cầm tay chỉ đệ đệ ghi sổ ra sao.

Tuy nói nhân khẩu Giang gia đơn giản, nhưng cơ bản thì cũng cần sổ sách.

“Sổ sách có ấn thời gian và bao gồm nhiều loại khác nhau, phòng bếp, thư phòng của phụ thân, đều không thể trộn chung với nhau, còn có.....” Sau khi cơm nước xong, Giang Cảnh Nghiên lập tức gọi đệ đệ muội muội vào phòng của mình, đương nhiên, chủ yếu là dạy đệ đệ, muội muội chỉ là dự thính (tham gia hội nghị nhưng không được quyền phát biểu và biểu quyết): “Vừa rồi tỷ nói, các người đều đã hiểu chưa?”

Giang Cảnh Huyền nghiêng đầu, không hiểu nhiều lắm, nàng ngồi xe ngựa cả ngày, đã sớm mệt nhọc.

Giang Bình gật gật đầu, chỉ vào sổ sách hỏi: “Có lẽ là đã hiểu, chỉ là còn có mấy chỗ không rõ lắm ạ.”

Giang Cảnh Nghiên sờ sờ đầu của đệ đệ: “Quản gia không phải là chuyện một hai ngày là có thể làm được, vẫn còn mấy ngày nữa, chúng ta từ từ học thôi.”

Người tới kinh đô rồi, cũng phải cần có kẻ sai vặt chạy tới chạy lui trong nhà, Giang Cảnh Nghiên sai Thôi ma ma đi tìm môi giới bán người đáng tin, tính toán chọn một gã sai vặt và một nha đầu. Gã sai vặt giúp đỡ chạy chân (làm việc vặt ấy), còn nha đầu thì học làm việc với Thôi ma ma.

Vừa lúc Giang Bình cũng học quản gia, ngày mai Giang Cảnh Nghiên sẽ để hắn tới chọn, chọn người cũng là một môn học vẫn quan trọng.

Phòng ở kinh đô được rộng mở nhiều hơn Tuyền Châu, mỗi người đều có phòng của mình, Giang Cảnh Huyền mệt nhọc không nhận được lưỡi biếng trở về ngủ.

Để lại Giang Bình học ghi sổ với Giang Cảnh Nghiên.

Thời gian không còn sớm, Giang Cảnh Nghiên khép sổ sách lại, nói với đệ đệ: “Thời gian không còn sớm, hôm nay đệ cũng mệt mỏi rồi, trở về nghỉ ngơi sớm chút đi.”

Giang Bình gật gật đầu, lúc đi tới cửa, lại do dự mà quay đầu lại.

“Bình nhi, đệ có việc muốn nói với trưởng tỷ sao?”

Giang Bình nhanh chóng lắc đầu: “Trưởng tỷ, sau này tỷ phải bảo trọng.” Nói xong lập tức chạy.

“Tiểu tử này.” Giang Cảnh Nghiên tắt đèn, nằm ở trên giường nghĩ đến đệ đệ và muội muội, có chút đau đầu.

Muội muội hồn nhiên, mọi chuyện nàng đều phải nhọc lòng. Đệ đệ lại có dáng vẻ bề trên, có lẽ Giang Bình nghĩ có thể tự mình gánh vác, như vậy, ngược lại càng làm cho nàng không yên lòng.

Nghĩ nghĩ, Giang Cảnh Nghiên cũng dần dần tiến vào mộng đẹp.

Một giấc này, nàng ngủ thật sự sâu, thẳng đến khi Giang Cảnh Huyền tới nhéo cái mũi của mình, nàng mới tỉnh.

Nhìn đến muội muội đang cười trộm, nàng làm bộ muốn đánh, tay đến trên đầu Giang Cảnh Huyền, lại là vuốt ve: “Bình nhi đâu, sao chỉ có một mình muội vậy?”

“Sáng sớm ca ca đã đi ra ngoài với Thôi ma ma, nói là muốn đi theo xem phong cảnh ở kinh đô.” Giang Cảnh Huyền đáp.

17. Chương 16: Hoa Lụa

Editor: Melodysoyani

Có ba nam ba nữ đứng xếp hàng trong viện, tuổi cũng không lớn, chỉ khoảng mười tuổi.

Giang Cảnh Nghiên ngồi ở dưới mái hiên, nhìn đệ đệ đang lựa chọn giữa sáu người.

“Tiểu công tử cứ yên tâm chọn đi, ta làm môi giới bán người ở kinh đô hơn hai mươi năm rồi, chắc chắn tất cả đều tốt.” Vị môi giới thấy Giang Bình chậm chạp không hạ quyết tâm, nên không nhịn được tự khen ngợi việc buôn bán của mình.

Cuối cùng, Giang Bình để bọn họ vươn tay ra, chọn hai người có tay mọc vết chay, lại hỏi thêm hai câu, thì quay đầu lại nhìn về phía trưởng tử, thăm dò ý tứ của trưởng tử.

Quá trình Giang Bình chọn người mới vừa rồi, Giang Cảnh Nghiên đều thu hết vào trong mắt, lúc đệ đệ nhìn về phía nàng, không khỏi lộ ra ánh mắt tán dương. Chọn người không phải dùng bề ngoài, mà là bên trong, điểm này Giang Bình làm rất tốt.

Trả cho môi giới bán người hai lượng bạc, Giang Cảnh Nghiên đặt hai cái tên mới cho hai người bọn họ, người nam năm nay mười tuổi tên là Phúc Tử, nữ mười tuổi tên là Hà Hương.

Sau khi nói quy củ, Giang Cảnh Nghiên lập tức để Thôi ma ma và Thôi quản gia dẫn theo Phúc Tử và Hà Hương đi làm quen cảnh vật ở trong phủ.

Nàng dẫn theo Giang Cảnh Huyền và Giang Bình tới lại hoa ở trong phòng, nàng nghĩ tới, nếu muốn tình trạng nhà mình tốt hơn một chút, tốt nhất là nên có thêm ruộng đất ở vùng ngoại ô gần kinh đô, hoặc là một cửa hàng kinh doanh ở phố xá sầm uất. Bạc phải có ra có vào, cuộc sống mới có thể tốt hơn.

Buổi sáng Giang Cảnh Nghiên đã để Thôi quản gia đi ra ngoài hỏi thăm, giá hàng ở kinh đô cao, một mẫu nước tốt dùng để tưới tiêu cho hoa đã là ba lượng bạc, mà giá của một gian cửa hàng tốt một chút ít nhiều gì cũng từ hai trăm lượng bạc trở lên.

Hai ngày nay tu sửa bổ sung, lại mất hết mười lượng bạc, tiền còn dư lại trong nhà chỉ còn hai mươi lượng.

Đệ đệ đã học trường tư ở Tùy Châu, chuyện này tuyệt đối không thể cắt đứt. Còn có muội muội, nha đầu mười tuổi nói nhỏ cũng không nhỏ, cũng nên đi học nữ công và lễ nghi khuê các rồi. Hơn nữa phụ thân tới kinh đô làm quan, người đến biếu quà cũng không còn giống với ở Tùy Châu.

Mà những chuyện này, đều phải tiêu tiền.

Về phần hồi môn của nàng, lúc phụ thân lấy hồi môn của mẫu thân mang tới, Giang Cảnh Nghiên không muốn đồng ý.

Nhà nàng nghèo, sợ là đã truyền khắp kinh đô rồi. Cái gọi là thể diện gì đó, sau khi nàng sống lại đã không còn cần tới nữa. Vả lại những đồ vật này nàng mang tới Đông Cung cũng không đáng giá gì, không bằng về sau để cho muội muội dùng.

Sau khi tô lại hoa văn xong, Giang Cảnh Nghiên dẫn theo muội muội cùng nhau làm hoa lụa, tuy Giang Cảnh Huyền ham chơi, nhưng cũng biết trong nhà không dễ dàng, thành thành thật thật ngồi cả buổi chiều với trưởng tử.

Sau khi làm xong hai mươi nhánh, sắc trời đã tối sầm, Giang Cảnh Nghiên dặn dò đệ đệ vài câu, để ngày mai hẳn lại mang đi ra ngoài đổi tiền, những kiểu dáng này đều không có trên thị trường, nhưng trong trí nhớ của Giang Cảnh Nghiên thì không lâu sau đó nó sẽ thịnh hành ở kinh đô.

Trong đêm dài, Giang Cảnh Nghiên vừa muốn nghỉ ngơi, lại nghe có người gõ cửa.

Phủ trạch rất nhỏ, khi nàng ở trong phòng nghe được Thôi quản gia hỏi người tới là ai, thì nghe được câu trả lời là Như Hoa và Như Ngọc, Giang Cảnh Nghiên lại ngồi dậy từ trên giường.

“Sao các người lại tới đây?” Giang Cảnh Nghiên đón các nàng đến đại sảnh, nhìn đến hai tỷ muội các nàng đều công tay nải, kỳ quái nói.

Như Hoa vẫn lạnh nhạt trước sau như một, Như Ngọc vừa nói vừa móc một chồng ngân phiếu ra: “Điện hạ nói gần đây Mộc Vương mất ý ở trước mặt Hoàng Thượng, trước đó Mộc Vương lại từng cưỡng ép Giang tiểu thư, điện hạ sợ Mộc Vương sẽ âm thầm chơi xấu, nên sai hai tỷ muội bọn ta tới đây tiếp tục làm bà tử cho Giang tiểu thư. Ngân phiếu kia, điện hạ là trượng phu mà, ngài ấy không biết làm sao để làm Giang tiểu thư vui lòng, nên bảo nô tỳ mang tiền tới.”

Giang Cảnh Nghiên: “.....” Như Ngọc nói chuyện vẫn rất thô, không hổ là người từng làm thủ lĩnh thổ phỉ.

Giang Cảnh Nghiên nhìn một chồng ngân phiếu kia, ít nhất cũng mấy trăm lượng, chịu đựng không nhận, lúc đang nuốt nước miếng, phụ thân nàng tới.

Ở trong xương cốt Giang Hoài, bản chất cố chấp không thể thay đổi, đặc biệt là đối với loại chuyện bánh thịt từ trên trời rơi xuống này, ông sẽ càng kháng cự.

“Đa tạ ý tốt của Thái Tử điện hạ.” Trong lòng Giang Hoài vô cùng khó chịu nói với Như Hoa và Như Ngọc: “Tiền này mời hai vị mang về trả cho Thái Tử điện hạ đi, nếu hai vị không chê bai phủ nhỏ, ta đây sẽ để Thôi ma ma đi thu dọn phòng.”

Tới ở cũng có được, bảo vệ an toàn cho nữ nhi của ta cũng tốt, nhưng mà ta không cần tiền của các người. Đối với chữ tiền này, Giang Hoài vẫn luôn rất miễn cưỡng, đặc biệt sau khi ông ngồi tù gần một tháng, càng tu dưỡng thái độ của người liêm khiết không tham đồ bỏ thí hơn.

Giang Cảnh Nghiên hiểu biết phụ thân, cẩn thận ngấm lại, không xài tiền này mới tốt, nếu nói là muốn, chẳng phải là lại thiếu ân tình của Lý Kê sao.

Sau khi sắp xếp chỗ ở cho Như Hoa và Như Ngọc xong, vốn còn muốn mở rộng sân ra, mà đã chật kín rồi.

Sáng sớm hôm sau.

Giang Cảnh Nghiên còn chưa dậy, đã nghe được tiếng quơ đao múa kiếm ngoài phòng, kỳ quái, nhà nàng không ai hành võ mà.

Chờ nàng ra khỏi phòng nhìn đến, thì ra là Như Hoa đang chỉ đạo động tác ở trước mặt đệ đệ Giang Bình còn có Phúc Tử, mà muội muội thì đang dụi dụi mắt ngồi ở trên ghế đá.

“Trưởng tỷ.” Giang Bình nhìn đến trưởng tỷ ra tới, hưng phấn mà chạy tới: “Như Hoa nói, để ta và Phúc Tử đi theo bà luyện võ, chờ ta học xong bản lĩnh của bà, thì có thể bảo vệ cho trưởng tỷ.”

Giang Cảnh Nghiên sờ sờ đầu tóc mềm xộp của đệ đệ, mỉm cười nói: “Vậy thì đệ phải cố gắng lên đó.”

Một bên Như Ngọc nghe xong cũng cười nói: “Tiểu công tử cứ yên tâm đi, về sau trưởng tỷ người có Thái Tử điện hạ bảo vệ, người đi học bản lĩnh cho tốt để bảo vệ nàng dâu tương lai đi.”

Như Ngọc mới vừa nói xong, Giang Cảnh Nghiên cảm thấy mình cũng không tồi, dù sau nàng đã qua hai đời, nhưng còn đệ đệ lập tức đỏ mặt trong nháy mắt, nàng không nhịn được xoa bóp, xúc cảm không tồi.

Học võ phòng thân là tốt, Giang Cảnh Nghiên và Giang Hoài cũng không ngăn cản Giang Bình, nhưng với Giang Hoài kia, đọc sách vẫn quan trọng hơn.

Sau khi dùng cơm sáng, Giang Bình lập tức dẫn theo Phúc Tử đi ra ngoài bán hoa lụa Giang Cảnh Nghiên làm hôm qua.

Còn Giang Cảnh Nghiên thì tiếp tục ở trong nhà tô lại hoa làm trang sức với muội muội, Như Ngọc chủ động đưa ra ý muốn giúp đỡ, Giang Cảnh Nghiên đưa một cây bút nhỏ cho nàng, còn chưa dính mực, đã bị Như Ngọc bóp gãy, đành phải thôi.

Như Ngọc nhìn tay Giang tiểu thư quần vải lụa, lại vòng vài vòng, lập tức thành một đóa hoa, từ xa nhìn lại rất giống như thật, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Lần đầu, Như Ngọc cảm thấy tay nữ nhân sao có thể khéo như vậy.

Sau khi nhìn qua tay nghề làm hoa lụa “biến mực nát thành thần kỳ” của Giang Cảnh Nghiên, Như Ngọc lập tức quần lấy muốn học, Như Hoa vẫn luôn đứng ở cửa cũng trộm ngắm đồ ở trên tay Giang Cảnh Nghiên.

Tay của những người quen cầm kiếm như tỷ muội Như Ngọc, lại di may vá làm hoa lụa, thấy thế nào cũng không đẹp, cũng làm không tốt.

Như Hoa không học được, dù tức giận nhưng cũng chỉ có thể nhịn, Giang Cảnh Nghiên nhìn thấy mà buồn cười.

Cuối cùng, vẫn là Giang Cảnh Nghiên làm hai cành hồng mai, để Như Hoa và Như Ngọc mang lên, Như Ngọc nhìn gương cười ngây ngô không đi theo học nữa, còn Như Hoa vậy mà lại đỏ mặt.

Nói đến cùng, hai tỷ muội các nàng cũng chỉ mới ba mươi, vẫn có lúc sẽ nhộn nhạo.

Giang Cảnh Nghiên thận trọng, tuy rằng vẫn luôn tò mò làm sao tỷ muội các nàng lại vào Đông Cung với Lý Kê, theo lý thuyết, dù các nàng không làm thổ phỉ cũng phải sống một cuộc sống không gò bó ở nông thôn mới phải. Nhưng nàng cũng biết, mình và tỷ muội các nàng cũng không tính là thân thiết, còn chưa tới mức được hỏi những lời này.

Bọn Giang Bình đi ra ngoài không đến một canh giờ đã lập tức trở lại, còn cầm hai lượng bạc.

“Trưởng tỷ, đệ làm theo lời của tỷ, không nghĩ tới lão bản của cửa hàng trang sức thật sự dùng hai lượng bạc mua hoa lụa của chúng ta.” Về mặt Giang Bình không thể tưởng tượng.

Giang Cảnh Nghiên cười tiếp nhận bạc, bình thường mấy hoa lụa này chỉ đáng giá mấy văn tiền, nhưng nàng làm không giống với bình thường, không chỉ có vải dệt là nhung tơ quý báu, mà còn là loại kiểu dáng chưa từng xuất hiện ở kinh đô.

“Đúng rồi.” Giang Bình nói: “Chủ tiệm trang sức còn nói, nói là chúng ta còn có hoa lụa như vậy, có bao nhiêu hán muốn bấy nhiêu.”

Hai mươi nhánh hoa lụa sẽ đổi được hai lượng bạc, nếu bọn họ làm trên một ngày, ít nhất cũng có 5-60 đóa, một tháng sau, còn nhiều hơn bổng lộc của phụ thân nữa. Nghĩ đến doanh thu ngày sau, hai mắt Giang Bình không khỏi tỏa ánh sáng.

Giang Cảnh Nghiên nhìn đến dáng vẻ đệ đệ như đang suy tư gì đó, biết hẳn suy nghĩ cái gì, đưa qua hai mươi đóa hoa lụa hôm nay làm, còn có hai cây trăm nàng dùng chỉ bạc làm ra, đưa cho đệ đệ nói: “Bình nhi, đệ phải biết rằng vật hiếm có mới là quý, nếu chúng ta làm ra nhiều hoa lụa, thì nó sẽ không còn đáng giá nữa. Hơn nữa đệ là nam hài, chí hướng không nên đặt trên món tiền nhỏ trước mắt này, mà phải nhìn tới lâu dài hơn, biết không?”

Được nhắc nhở của trưởng tỷ, Giang Bình xấu hổ đến cúi đầu. Thật ra hẳn cũng không thích đọc sách, cũng không muốn làm một người chỉ biết đọc sách và làm quan như phụ thân. Trải qua chuyện hôm nay, hẳn cảm thấy làm thương nhân cũng không có gì không tốt, chỉ cần có thể để người nhà có cuộc sống tốt đẹp, không trộm không đoạt, thì có làm gì cũng được cả.

“Trưởng tỷ.” Giang Bình nhỏ giọng nói, từ khi hẳn bắt đầu biết chuyện đã được trưởng tỷ chăm sóc lớn lên, cho nên rất là kính yêu trưởng tỷ: “Tỷ nói xem, ngày sau đệ cũng phải làm quan giống như phụ thân sao?”

Lời nói của đệ đệ có ẩn ý, trong lòng Giang Cảnh Nghiên rõ ràng, nhưng phụ thân đọc sách cả đời, ông lại càng ngày càng xem trọng việc học của Giang Bình, nếu muốn không đi theo con đường làm quan của phụ thân, sợ là không dễ dàng.

Nàng không nói chuyện bảo thủ: “Có làm quan hay không, trưởng tỷ cũng không để ý, chỉ cần ngày sau Bình nhi của chúng ta có thể trở thành một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, trưởng tỷ đã rất thỏa mãn rồi.”

“Trưởng tỷ đừng sợ, còn có ta đây mà.” Giang Cảnh Nghiên vẫn luôn đang ăn đồ ăn mà Giang Bình mang về đột nhiên nói: “Chí hướng của muội chính là làm một đại quan, một tháng có thể có mấy vạn đảm (đơn vị đo khoảng 50kg) bổng lộc!”

Một vụn đảm, nha đầu đang muốn làm Tể tướng sao, Giang Cảnh Nghiên bị muội muội chọc cười: “Muội lo ăn của muội đi.”

“Hừ, trưởng tử xem thường người.” Giang Cảnh Huyền nghiêng đầu, làm bộ sinh khí.

Giang Cảnh Nghiên ôm nàng đến trong lòng ngực, sủng nịch nói: “Trưởng tử nào dám xem thường Cảnh Huyền của chúng ta chứ, ngày sau trưởng tử còn nghỉ, có thể hưởng được phúc khí của muội đấy.”

“Chỉ là trưởng tử.” Giang Cảnh Huyền thấy Như Hoa và Như Ngọc không ở đây, đột nhiên nhỏ giọng nói: “Tỷ thật sự bằng lòng gả cho Thái tử sao, phụ thân nói, đều do ông ấy không tốt, đây là có ý tứ gì?”

Thấy muội muội khờ dại nhìn mình, nàng than thở ở trong lòng, cười nhét viên đường vào trong miệng nàng, tiếp tục tô lại hoa cho ngày mai.

Một bên Giang Bình nhìn thấy được dáng vẻ thờ dài của trưởng tử, không khỏi nắm chặt tay giấu ở trong áo tay, nếu như tình cảnh ban đầu của nhà bọn họ không phải như vậy, lấy tài học và dung mạo của trưởng tử nhất định có thể gả cho một lang quân như ý.

Giang Cảnh Nghiên một lòng muốn dạy thêm một ít bản lĩnh cho đệ muội, cũng không có chú ý tới chút tâm tư của đệ đệ. Nàng gả cho Thái tử, là phải vào gia phả của hoàng gia, tất cả chi phí giá y, đều sẽ được người trong cung mang tới nhà, cho nên nàng không cần quá nhọc lòng.

Ngược lại không yên lòng nhất, là vị phụ thân mới trực ngày đầu tiên đã cãi nhau với đồng liêu kia.

Ở trong trí nhớ Giang Cảnh Nghiên, lần đầu tiên phụ thân say, chính là lúc mẫu thân mất.

Hôm nay phụ thân còn chưa đi vào trong nhà, xa xa nàng đã ngửi được mùi rượu.

Đẩy cửa phòng khép hờ ra, nàng nhìn đến phụ thân ghé vào trên bàn ngủ, còn có vỏ chai rượu rơi trên mặt đất.

“Ai”

Than nhẹ một tiếng.

Nàng có thể lý giải tâm tình của phụ thân, phụ thân trung niên thất bại, với tính cách của phụ thân, thích hợp với cuộc sống “nhàn vân dã hạc” nhất, chứ không phải là ở quan trường người lừa ta ta lừa người với người khác.

Chẳng qua “khai cung không quay đầu mũi tên”, cả nhà bọn họ đã lên cầu Độc Mộc, không còn đường quay đầu nữa.

“Phụ thân, nữ nhi đỡ ngài lên giường nghỉ ngơi.” Giang Cảnh Nghiên vỗ vỗ lưng Giang Hoài.

Giang Hoài còn buồn ngủ, thấy là nữ nhi, thế nhưng khóc lên: “Cảnh nghiê à, là vì phụ không có bản lĩnh, nếu không phải ta.....”

Lại tới nữa, Giang Cảnh Nghiên tùy ý cho phụ thân nói, dù sao đều là lời say, hy vọng ngày mai phụ thân không nhớ rõ là tốt rồi.

Dàn xếp Giang Hoài xong, lúc Giang Cảnh Nghiên đến cửa phòng, nghe được có tiếng gạch ngói nát vụn trên nóc nhà, nàng bình tĩnh nghe lại, lại không có.

Nghĩ đến là mình quá đa tâm.

Nhưng chờ nàng đi đến trong sân, phía sau đột nhiên xuất hiện hai bóng người, chờ lúc nàng quay đầu lại, thì hai mắt đã tối sầm.

~ Hết chương 16~

18. Chương 17: Phòng Tối

Editor: Melodysoyani

Đầu nặng nề, giống như tượng gỗ bị chặt đứt, sau khi mở mắt, là một mảnh tối đen, đến mức duỗi tay ra cũng không thấy được năm ngón tay.

Tay và chân của Giang Cảnh Nghiên đều bị trói chặt, miệng cũng bị nhét vải.

Bị bắt cóc, nàng từ từ nhận rõ cái hiện thực này, không cần hoảng sợ, nàng tự nói bản thân.

Võ công của Như Hoa và Như Ngọc không tệ, có thể trói nàng đi từ dưới mí mắt của bọn họ, nhất định không phải kẻ đầu đường xó chợ.

Chỉ là, là ai đây?

Là Lý Ung sao.

Người đầu tiên Giang Cảnh Nghiên nghĩ đến đó là Lý Ung, dù sao thì ở kinh đô này, người có thể có thù oán với nàng, cũng chỉ có Lý Ung.

Nhưng trước mắt ở kinh đô, ai không biết nàng là trắc phi của Thái tử được Hoàng Thượng khâm điểm, bắt cóc nàng, không phải là tương đương đắc tội với Thái tử sao. Lý Ung đã bị Thái tử vượt hơn một bậc ở trước mặt Hoàng thượng, nếu như khai chiến với Thái tử lần nữa, chẳng phải là tự tìm phiền phức à, cần thận ngẫm lại, nàng cảm thấy Lý Ung không phải là loại người ngu ngốc như vậy.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa mới truyền đến tiếng nói của người khác.

“Các người đều hầu ở bên ngoài, đừng để người khác vào được.”

“Vâng, đại nhân.”

Đại nhân? Giang Cảnh Nghiên nhanh chóng nhớ lại những đại thần có giao thiệp ở trong đầu, không chờ nàng nghĩ xong một lần, chỉ nghe tiếng vang “Kêu kẹt” mà chỉ có cửa sắt mới có thể phát ra, trước mắt đột nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng, sau khi cảm giác đau nhói ở ánh mắt qua đi, nàng lập tức nhìn thấy một bóng người mập mạp, chờ người nọ thấp sáng đèn dầu trong phòng, Giang Cảnh Nghiên mới thấy rõ mặt đối phương, Tướng Bác Văn?

Bọn họ không oán không thù, ông ta lại đi bắt giam mình làm cái gì?

Giang Cảnh Nghiên có một sở trường đặc biệt, chính là trí nhớ không tồi, người nàng đã từng gặp qua nhất định sẽ không quên. Nàng từng gặp qua gã Tướng Bác Văn này vào cung yến ở kiếp trước, nhớ rõ ông ta là người bên nường gia của Huệ Quý Phi, khi đó nàng vẫn là trắc phi của Lý Ung, nên đã có một lần gặp gỡ Tướng Bác Văn.

Hiện giờ nghĩ lại, nàng cũng không cảm thấy có gì không ổn.

Tướng Bác Văn nhìn đến Giang Cảnh Nghiên bị trói trụ, không hổ là người Thái tử coi trọng, với tư sắc này, còn đẹp hơn hoa khô đầu bảng - Phi Vân ở Ý Hồng Lâu nhiều.

Ông ta bắt lấy mảnh vải trong miệng Giang Cảnh Nghiên, ngón tay béo ú trượt trên cằm non mềm của Giang Cảnh Nghiên, nắm lại: “Giang Cảnh Nghiên, cửu ngưỡng đại danh *(lâu nay kính mến cái đại danh lớn).”

Giang Cảnh Nghiên ra vẻ trấn định: “Tướng đại nhân, người làm gì vậy?”

Tướng Bác Văn giật mình mà há miệng, làm sao nàng lại biết mình: “Người biết ta?”

Giang Cảnh Nghiên lắc đầu: “Vào đại thọ bốn mươi của quận thủ đại nhân ở Tùy Châu, may mắn gặp qua một lần.” Lời này là nói linh tinh, nàng tham gia sanh thần của quận thủ Tùy Châu, nhưng đối với việc Tướng Bác Văn có đi hay không, nàng chỉ dựa vào vận khí đoán.

Nếu bị nhận ra, vậy thì không hay rồi. Vốn dĩ Tướng Bác Văn muốn xử lý Giang Cảnh Nghiên, rồi ném nàng ra đường cái, cứ thần không biết quỷ không hay mà phá hỏng thanh danh của Giang Cảnh Nghiên

như vậy, đồng thời cũng có thể hung hăng tát lên mặt Lý Kê một cái, dù sao ông ta cũng hận không thể lột da sống Lý Kê.

Ấn tham ô ở Tù Châu lần này, Tưởng Bác Văn là một phạm nhân trong đó, chịu tội nói nặng cũng không nặng, nhưng cũng không nhẹ, Huệ Quý Phi tìm được Lý Ung, kết quả Lý Ung từ chối hỗ trợ, Huệ Quý Phi lập tức tìm những người khác, vốn dĩ Tưởng Bác Văn chỉ cần bị giáng cấp là xong.

Chẳng qua, đến khi Thái tử Lý Kê đặt một chân vào, không biết đã phá hỏng chuyện của bao nhiêu người. Mà Tưởng Bác Văn chính là một trong những “Người bị hại”.

Tưởng Bác Văn bị xét nhà, những thứ còn giữ lại được, tương đương với việc bị phá sản.

Làm sao ông ta sẽ cam tâm, gia nghiệp cực khổ tích lũy nửa đời, lại bị Thái tử vào nhà hủy diệt tất cả.

Càng ngày càng nhiều thù hận tích lũy ở trong lòng, Tưởng Bác Văn bỏ trốn trong lúc quan binh tới xét nhà, ở nhà cửa bí mật ngoài ngoài ô, ông cứ trốn nhiều ngày ở đó như vậy, là vì để tìm được thời cơ có thể khiến Thái Tử mất sạch thể diện.

Mà trước mắt chính là một thời cơ tốt.

Chỉ là, nếu bị tra đến đây, ông ta sẽ không để Giang Cảnh Nghiên có cơ hội còn sống đi ra ngoài.

Giang Cảnh Nghiên nhìn đến nụ cười đáng khinh trên mặt Tưởng Bác Văn, trong lòng thầm kêu không ổn, nằng nặc cười nói: “ Có phải Tưởng đại nhân bắt sai phạm nhân rồi hay không, ta chỉ là một nữ tử trong sạch.”

“Không có sai, người ta muốn bắt là người, hơn nữa ta cũng không phải muốn bắt phạm nhân, bởi vì ta chính là phạm nhân.” Tưởng Bác Văn đề tiện nói.

Xong rồi, gặp phải tội phạm chạy trốn rồi.

Lúc tay Tưởng Bác Văn sắp chạm vào tay nàng, dạ dày nàng lại thấy buồn nôn, giãy giụa muốn thoát khỏi, lại là phí công.

Lúc nhìn thấy Tưởng Bác Văn sắp kéo y phục của nàng xuống, nói mau liền mau, có một thanh kiếm bay tới xuyên thấu qua cánh tay của Tưởng Bác Văn, ông ta đau đến hét “oa oa”.

Lúc nhìn thấy Lê Tiến, hốc mắt Giang Cảnh Nghiên ướt át, rốt cuộc cũng được cứu rồi.

Tưởng Bác Văn bị Lê Tiến kéo đi ra ngoài, tuy là thể suy sức yếu, nhưng ông ta chửi ầm lên, Lê Tiến trực tiếp nhét một chiếc giày thối vào miệng ông ta.

Hai tỷ muội Như Hoa và Như Ngọc theo sau cũng tiến vào mở trời cho Giang Cảnh Nghiên, thậm chí Như Hoa còn liên tục nói xin lỗi với Giang Cảnh Nghiên.

Giang Cảnh Nghiên không trách các nàng, người khác có lòng trời nàng, cũng không phải lúc nào cũng đều có thể phòng được.

Đi ra phòng tối, Giang Cảnh Nghiên nhìn đến nơi này là một nông trang rất lụi bại, mà ở tiểu viện cỏ dại mọc thành chùm của nông trang này, Lý Kê đang đứng ở đó, mây kiếm của hắn nhứ chặt, tỏa ra uy nghiêm.

Lý Kê không thèm liếc mắt nhìn Tưởng Bác Văn trên mặt đất một cái, lúc hắn nghe nói Tưởng Bác Văn chạy trốn, hắn chỉ để người toàn lực lùng bắt, không nghĩ tới Tưởng Bác Văn lại to gan lớn mật như thế, ngay cả nữ nhân của hắn cũng dám động tới.

Không tự giác, Lý Kê đã xem Giang Cảnh Nghiên là nữ nhân của hắn.

Chuyện này làm cho hắn thực sự tức giận, mà chuyện Giang Cảnh Nghiên bị trời lại không nên để quan phủ ra mặt điều tra, nên hắn đã triệu tập ám vệ và người canh gác của Đông Cung đi ra ngoài tìm kiếm Giang Cảnh Nghiên.

Cũng may, nàng không bị thương. Bằng không, hắn sẽ.....

Sẽ như thế nào chứ? Lý Kê không nghĩ tới, hắn chỉ biết lúc biết được Giang Cảnh Nghiên bị trời, thì cực kỳ căm phẫn, cùng với lo lắng.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của Giang Cảnh Nghiên, hấn hận không thể lóc từng miếng thịt của Tưởng Bác Văn. Tưởng Bác Văn bị đánh ngất xỉu trên mặt đất, hồn nhiên không biết ông ta đã trở thành dự tính của Tử Thần.

Giang Cảnh Nghiên đã không ăn uống gần một ngày, đứng lâu chân mềm, lúc đầu nàng đang choáng váng, đột nhiên cả người được giữ chặt lại, lúc nhìn đến người ôm nàng là Lý Kê, kinh ngạc không thôi.

“Điện hạ, ta tự đi được.” Nàng không quen với tư thế này, lắc trái lắc phải, làm Lý Kê cảm thấy ngứa ngáy như bị mèo gãi.

Sau khi Lý Kê sống lại, thực sự để ý đến vấn đề sức khỏe của mình, cho nên trừ phối hợp điều dưỡng của ngự y ra, còn đi theo Lê Tiến học chiêu thức cường thân kiện thể.

Cho nên, đừng nhìn hấn gầy, mà nghĩ sức lực của hấn không lớn.

Mọi người thấy một màn như vậy, đều thức thòi mà lướt mắt qua, không nên xem thì đừng nhìn.

Lý Kê bế Giang Cảnh Nghiên lên xe ngựa, để nàng gối đầu lên mình, đầu Giang Cảnh Nghiên vừa động, đã bị hấn đè lại: “Còn động, cô sẽ ném người xuống.”

Thật hung dữ, nàng sợ rồi. Xe ngựa chạy rất chậm, có chút lung lay, nàng rất nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Lý Kê rũ mắt nhìn người đang ngủ, bất đắc dĩ mà thở dài một tiếng, thôi, đời này gặp được nàng, coi như hấn gặp hạn. Dù sao loại cảm giác này, cũng coi như thoải mái.

~ Hết chương 17~

19. Chương 18: Hôn

Editor: Melodysoyani.

Miệng rất khô, một khắc khi tỉnh lại kia nàng có chút hoảng hốt, nàng bị làm sao vậy?

Khi nhìn thấy Lý Kê ngồi trong phòng đang nhìn về phía nàng, nháy mắt nhớ tới chuyện đã xảy ra.

Nhìn quanh bốn phía một vòng, xác thật là nhà của mình, chỉ là, Lý Kê nhìn nàng như vậy, làm trong lòng nàng có chút khó chịu, nhất là khi nhìn thấy ánh mắt Lý Kê như là chuẩn bị tùy thời dạy bảo.

“Điện hạ.” Giọng nói nàng khàn khàn, khi chống người lên tóc đẹp tùy ý rơi xuống vai, lại bị Lý Kê ấn trở về.

Lý Kê thuận tiện bưng một chén nước, hấn nhớ rõ đại phu nói qua người ngủ lâu sẽ thấy khát: “Há mồm.”

Giang Cảnh Nghiên hồ nghi mà ngẩng mắt Lý Kê, phát hiện hấn xác thật là đang nói chuyện với mình, mới nhấp chén trà uống sạch trơn.

“Còn muốn sao?” Lý Kê hỏi.

Giang Cảnh Nghiên lắc đầu, nàng cảm thấy hôm nay Lý Kê có chút không giống như thường, nhưng rất cuộc không giống ở điểm nào, cụ thể thì nàng lại không thể nói tới, chính là cảm giác rất khác biệt.

Nhìn đến sau khi Lý Kê buông chén trà lại ngồi trở lại mép giường lần nữa, nàng vô ý cảm thấy hành động này có chút thân mật quá phận, nên vô ý thức ngồi sát vào trong giường.

Lý Kê nhận thấy được động tác nhỏ của Giang Cảnh Nghiên, không vui mà nhú mày, nắm mặt của nàng.

“Điện hạ.” Nàng giật mình vì Lý Kê đột nhiên nắm mặt của mình, vô ý gọi ra tiếng.

Lý Kê nhìn nàng, đối với con mắt lưu li của nàng, gần từng chữ: “Nhớ kỹ cho cô, mạng này của nàng, là cô cứu trở về, về sau nàng phải nghe cô, hửm?”

Nàng là một người tri ân báo đáp, chỉ là âm cuối của Lý Kê làm nàng cảm thấy lời nói của Lý Kê có ẩn ý, nhưng không đợi nàng hỏi, Lý Kê đã đi rồi.

Lý Kê đi rồi, Giang Hoài mới dẫn theo ấu tử ấu nữ tiến vào trấn an nữ nhi.

Chỉ cần liếc mắt một cái, hốc mắt Giang Hoài đã ướt.

“Phụ thân.” Giang Cảnh Nghiên không nghĩ tới phụ thân sẽ cảm tính như thế, nắm môi cười cười: “Con vẫn ổn, không có việc gì.”

Giang Hoài nhẹ nhàng gạt đầu, quay đầu ra nhà ở. Nữ nhi bị trối khi ông say đến không có hình người, chờ tỉnh lại nhận được tin tức, ông cảm thấy như trời sập. Nhìn nữ nhi bình an trở về, Giang Hoài đột nhiên cảm thấy chuyện không vui ở quan trường của ông, nháy mắt không đáng giá nhắc tới. Người chỉ cần còn sống, thì phải sống cho thật tốt.

Trong phòng, đầu Giang Cảnh Huyền chui vào trong lòng ngực của trưởng tử, nức nở.

Còn Giang Bình thì đứng thẳng tắp, không nói gì.

Giang Cảnh Nghiên vẫy tay với Giang Bình, vuốt đầu tóc mềm mại của đệ đệ muội muội, sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết làm nàng càng quý trọng cơ hội có thể ở cùng với người thân, dịu dàng nói: “Trưởng tử có chút đói bụng, các người ai đó đi lấy điểm tâm giúp tỷ đi.”

“Ta đi.” Hai huynh muội trăm miệng một lời.

Nói xong, bọn họ lập tức cùng nhau chạy ra nhà ở, đại phu có dặn dò qua, khi trưởng tử mới vừa tỉnh cả người tương đối yếu không nên đại bổ, bọn họ đều nhớ rõ, nên đã sớm nấu cháo ở phòng bếp.

~~Ngày hôm sau sau khi Giang Cảnh Nghiên tỉnh lại, Tướng Bác Văn đã bị xử tử hình, là bởi vì tội danh trộm của riêng.

Khi Lý Kê đưa người đến thiên lao, Tướng Bác Văn bị ngược đến đã nói không ra lời, thần trí đã không rõ.

Quan viên chấp hành tử hình, là Lý Ung.

Không biết có phải Quang Tông cố ý mĩa mai Lý Ung hay không, mà để hắn đi giám sát pháp trường. Nhưng lúc ấy quan viên ở đây đều nhìn ra, vẻ mặt Mộc Vương vẫn như thường, cũng không có đáng vẻ khó chịu.

Xác thật, Tướng Bác Văn chết đối với Lý Ung mà nói, cũng không có gì ghê gớm, tổn thất duy nhất của hắn, đó là làm Huệ Quý Phi lại càng thêm chán ghét hắn.

“Bảo hắn đi cho bổn cung, bổn cung không có nhi tử như vậy.” Trong điện truyền tới tiếng Huệ Quý Phi đập bễ đồ vật.

Một lát sau, một cung nữ đi ra từ trong điện, sau khi nàng đứng trước điện hành lễ với Lý Ung, uyển chuyển nói: “Hay là hôm nay điện hạ về trước đi, nương nương nàng, ngài ấy đang nổi nóng.”

Mắt Lý Ung nhìn cửa đang đóng chặt kia thật sâu, ở trong trí nhớ hắn, nữ nhân kia chưa từng có sắc mặt tốt với hắn. Nhưng mỗi khi hắn nhìn đến bà dịu dàng mà kéo tay thất đệ vừa nói vừa cười, trong lòng hắn như là bị rắn độc cắn, ghen ghét giống như muốn nổi điên.

Hắn nói với cung nữ kia: “Đa tạ cô cô truyền lời, đây là gối an thần gần đây bổn vương mới tìm được, phiền cô cô giao cho mẫu phi.”

Cung nữ thở dài một tiếng, há mồm muốn nói cái gì, cuối cùng vẫn nhịn xuống, sau khi nàng lên tiếng nói sẽ giao đồ đến tay Quý phi nương nương, Lý Ung lập tức xoay người rời đi.

Trước khi đi vào đại điện, cung nữ cầm gối an thần giá trị xa xỉ, lại do dự, đưa tới trên tay một tiểu thái giám: “Lặng lẽ ném đi, đừng để nương nương nhìn đến lại trút giận lên chúng ta.”

Từ sau khi rời khỏi chỗ Huệ Quý Phi, Lý Ung chuyển tới chỗ Quang Tông, vừa vặn gặp gỡ Thục Quý Phi mới ra tới.

“Nương nương.” Lý Ung chấp tay thi lễ hành lễ.

Thục Quý Phi hơi hơi gật đầu, nàng cũng không lui tới với Mộc Vương, lúc đi ngang qua hắn thì thản nhiên nói một câu: “Bệ hạ mới vừa nghỉ ngơi, nếu Mộc Vương tới thăm bệ hạ, chỉ sợ phải đợi lát nữa lại qua đây.”

Là ngủ thật rồi sao, mặt Lý Ung không lộ sắc: “Đa tạ nương nương chỉ điểm.”

Bởi vì một ít sai lầm ở án tham ô Tuyền Châu, gần đây Lý Ung đặc biệt khiêm tốn, cho nên ra cung lập tức trực tiếp trở về phủ Mộc Vương.

Ở cửa nhà, hắn nhìn đến một chiếc xe ngựa quen thuộc, may không khỏi nhăn lại, tại sao người của Tưởng gia lại tới đây?

~~Trong lúc Giang Cảnh Nghiên dưỡng bệnh, mỗi ngày đều sẽ nhận được đồ mà Lý Kê đưa tới, lúc này, Lý Kê không phải đưa ngân phiếu vào nửa đêm nữa, mà là ban ngày quang minh chính đại để người đưa ngân phiếu đến Giang gia.

Giang Cảnh Nghiên và Giang Hoài không có đường nào để từ chối.

Nhìn căn phòng càng ngày càng chật, khi Lý Kê tới, Giang Cảnh Nghiên uyển chuyển mà tỏ vẻ nhà nàng nhỏ không chứa được nhiều đồ như vậy.

Kết quả, Thái tử Lý Kê chúng ta lại tưởng bị ghét bỏ, mặt đen thui trừng mắt nhìn Giang Cảnh Nghiên: “Vậy mà nàng lại ghét bỏ đồ vật của cô sao?”

“Không không, không có.” Giang Cảnh Nghiên nào dám nói thật ra: “Thần nữ chỉ là có chút thụ sủng nhược kinh.”

Lý Kê nghe vậy vừa lòng gật gật đầu, lại móc ngân phiếu và khế nhà ra, vung bàn tay to, ném vào trong lòng ngực Giang Cảnh Nghiên.

“Điện hạ.”

“Lại làm sao vậy?”

“Lần trước phụ thân nói.....”

“Nói không cần?” Lý Kê nghĩ đến vị nhạc phụ cố chấp kia liền đau đầu, hắn đưa đồ tốt cho nương tử tương lai của hắn, ông dựa vào đâu mà không cần: “Đồ cho nàng thì nàng nhận đi, về sau còn có toàn bộ Đông Cung cần nàng phải xử lý, đây coi như là luyện tập.”

Xử lý Đông Cung? Đó không phải là việc Thái tử phi phải làm sao, chỉ là bây giờ Lý Kê còn chưa có Thái tử phi, nàng làm trước cũng là bình thường, chỉ là nếu không làm tốt chuyện này, sợ là dễ dàng chọc phiền phức.

Lý Kê thấy Giang Cảnh Nghiên phát ngốc nhìn ngân phiếu, nàng đang chê ít à?

“Khụ khụ, đây chỉ là tiền tiêu vặt của nàng thôi, sinh lễ chân chính, ngày mai cô lại mang đến.”

“Ngày mai điện hạ lại đến sao?”

Tuy rằng dân phong triều đại đã thoáng, nhưng nam nữ sắp phải kết hôn, đều sẽ không được gặp nhau. Giang Cảnh Nghiên biết chuyện này, nhưng Lý Kê không nhất thiết sẽ biết.

Lý Kê cảm thấy hắn lại bị ghét bỏ lần nữa, nhưng nơi này là nhà của nàng dâu hắn, không phải hắn thích tới thì tới sao, nên lập tức gật gật đầu khẳng định, nhân tiện cho Giang Cảnh Nghiên một ánh mắt cảnh cáo, lại ghét bỏ cô, chờ cô cưới nàng qua cửa, coi nàng còn tốt không.

Giang Cảnh Nghiên một lòng tính ngân phiếu trong tay được bao nhiêu, hoàn toàn không chú ý tới chút lòng nhỏ sống động của Lý Kê, khi nàng ngẩng đầu lần nữa, đối mặt với việc Lý Kê đột nhiên để sát vào, đều có thể cảm nhận được hơi thở đối phương, hô hấp nàng đột nhiên dồn dập rất nhiều.

Thấy gương mặt Giang Cảnh Nghiên đỏ, đỏ rực, nhất định là sờ rất thoải mái.

Vừa nghĩ tới, Lý Kê đã vươn tay, Giang Cảnh Nghiên không phản ứng kịp tránh né, bị Lý Kê thành công mà xoa nhẹ một vòng lại một vòng.

Sau khi vui vẻ xoa xong, Lý Kê cảm thấy mỹ mãn mà dặn dò ngày mai Giang Cảnh Nghiên chờ hần, lập tức đi rồi.

Như Hoa Như Ngọc ngoài cửa cảm thấy hôm nay bước chân điện hạ đặc biệt vui sướng, giống tiểu hài tử thực hiện được chuyện xấu.

Thấy Lý Kê đi rồi, Giang Cảnh Nghiên đếm ngân phiếu trong tay, có lẽ khoảng một ngàn lượng, còn có hai gian mặt tiền cửa hiệu ở đoạn đường phồn hoa của kinh đô, nàng không khỏi nuốt nước miếng, thật đúng là nhiều tiền mà.

Người nọ nói là tiền tiêu vặt của mình thôi, aiz, ha ha, làm trác phi của Thái tử, hình như cũng không phải là chuyện xấu gì.

Buổi tối.

Nàng gọi phụ thân vào trong phòng của mình, lấy ngân phiếu và khế nhà mà ban ngày Lý Kê đưa tới ra.

Lúc nhìn đến mấy thứ này, sắc mặt Giang Hoài đỏ lên, so với cảm xúc dâng trào lần trước, lần này ông có vẻ bình tĩnh nhiều.

“Nữ nhi biết chí hướng phụ thân thanh cao, nhưng người ở dưới mái hiên, nào có không cúi đầu.” Giang Cảnh Nghiên vừa nói, vừa trộm đánh giá vẻ mặt phụ thân, phát hiện phụ thân không tức giận, lập tức tiếp tục nói: “Tâm sự của phụ thân nữ nhi đều hiểu, thật ra con vẫn rất tốt, lập tức phải xuất giá. Nhưng phụ thân có nghĩ tới chuyện sau này của đệ đệ và muội muội không, dung mạo của Cảnh Huyền cũng không kém con, nếu ngày sau lại có Vương gia gì đó, phụ thân có từng nghĩ qua, lấy tình hình của nhà chúng ta bây giờ thì có thể bảo vệ được muội ấy sao?”

Đương nhiên là không bảo vệ được.

Nghe được phụ thân thở dài một tiếng, không có phản bác mình, Giang Cảnh Nghiên vỗ vỗ tay, Giang Bình đi đến.

Giang Cảnh Nghiên đưa khế nhà cho đệ đệ: “Nữ nhi biết phụ thân không phải là quân gia, mấy thứ này con đã sắp xếp xong. Ngày mai sẽ dán bằng thuê mặt tiền cửa hiệu, ngày sau nhà mình muốn buôn bán thì thu hồi lại, tiền thì lấy 600 lượng đi mua đất, còn dư lại dùng để mướn người quay vòng trong nhà. Bình nhi, đệ nhớ kỹ chưa?”

Giang Bình nghiêm túc nghe, gật gật đầu, cầm ngân phiếu và khế nhà đi ra ngoài.

“Còn có một việc.” Chuyện này Giang Cảnh Nghiên ghen thật lâu, trước kia nàng còn ở nhà cảm thấy có thể giúp chăm sóc đệ đệ muội muội, nhưng mắt thấy nàng sắp phải xuất giá, trong nhà không nữ nhân làm quân gia sẽ không được, hơn nữa phụ thân mới ba mươi lăm tuổi, tuy nàng tưởng niệm mẫu thân, nhưng làm nữ nhi tất nhiên là hy vọng có người có thể săn sóc phụ thân: “Nữ nhi đi rồi, tuổi Bình nhi còn nhỏ, để đệ ấy làm quân gia có chút không ổn, nếu phụ thân cảm thấy có thể, tìm một quan môi(chắc chỗ mai mối ý @@) tới một chuyến được không?”

Giang Hoài không nghĩ tới nữ nhi sẽ nói chuyện tái giá với mình, mặt ghen đến càng đỏ: “Chuyện này không quan trọng, trước kia trôi qua như thế nào, hiện tại cũng trôi qua như vậy.”

“Chỉ là.....”

“Không có chỉ là gì hết.” Thái độ Giang Hoài kiên quyết: “Cảnh Nghiên con nghỉ ngơi sớm một chút đi, phụ thân về trước.”

Nhìn bóng dáng phụ thân rời đi, trong lòng Giang Cảnh Nghiên đau xót, tuy rằng phụ thân nàng không phải người tốt nhất, nhưng đối với ba người tỷ đệ bọn họ nhất định là tốt nhất.

Nếu thái độ phụ thân kiên quyết như vậy, trước tiên Giang Cảnh Nghiên đành phải không đề cập tới, nếu ngày sau có cơ hội, lại giới thiệu một người tốt cho phụ thân.

Ngày kế.

Cả buổi sáng Lý Kê nâng khoảng tám mươi một sính lễ đồ ở cửa Giang gia.

Giang Cảnh Nghiên nhìn thấy sân sắp đầy, đành phải để Thôi quản gia đi thuê một tòa nhà có thể chứa đồ ở gần đó, chờ khi nàng xuất giá thì mang đi một ít, trong nhà có thể rộng ra một chút.

Thấy đồ sắp lấp kín người Giang gia, Lý Kê cảm thấy tòa nhà của Giang gia thật sự là quá nhỏ, xuất phát từ lòng tốt, hắn đề nghị với Giang Cảnh Nghiên là muốn hắn cho bọn họ tòa nhà tốt hơn hay không.

Nghĩ đến phụ thân, Giang Cảnh Nghiên vẫn uyển chuyển từ chối.

Bởi vì so với nơi trước kia phụ thân ở, nơi này đã tốt hơn rất nhiều rồi, hơn nữa mấy ngày này, cả nhà vừa mới thích ứng với nhà mới, đột nhiên lại đổi, nàng sợ ệ ệ muội muội không quen.

Lý Kê không hiểu Giang Cảnh Nghiên suy nghĩ nhiều như vậy, hắn chỉ biết là thiếu phụ (cô vợ trẻ) tương lai lại từ chối tâm ý của hắn, ngược nghen nghẹn, làm sao bây giờ đây?

Khi bị Lý Kê kéo vào phòng, Giang Cảnh Nghiên xấu hổ đến không biết nên làm cái gì bây giờ, bên ngoài còn có nhiều người như vậy, nàng bị kéo vào như vậy. Xong rồi xong rồi, nàng hoàn toàn không có thanh danh.

Lý Kê phát hiện thiếu phụ đang thất thần, nắm cầm nàng, hung hăng nói: “Nàng nghĩ đến ai vậy?”

“Chàng.” Khi nói ra, Giang Cảnh Nghiên lập tức hối hận: “Không phải, là bên ngoài, ưm ưm.....”

Lời Giang Cảnh Nghiên vừa định nói, đều bị Lý Kê hôn lấp kín.

Nhịn cả đời, thật vất vả hắn tính toán rời xa nàng, kết quả nàng lại tới cầu hắn.

Lý Kê cảm thấy việc làm hiện tại của hắn, đều xuất phát từ bản năng của một người nam nhân, hơn nữa Giang Cảnh Nghiên sớm hay muộn đều là thiếu phụ của hắn, chỉ là dự chi trước, không đáng ngại.

Hắn choáng váng rồi sao? Đây là phản ứng đầu tiên của Giang Cảnh Nghiên. Tuy rằng môi hắn mềm mại, thực thoải mái.

Phi, nàng suy nghĩ gì vậy! Nàng còn chưa gả cho hắn mà.

Giang Cảnh Nghiên cảm thấy bây giờ nàng nên tức giận, chính là nàng lại không thể tức nổi, ngược lại còn có chút chờ mong.

Lý Kê thấy Giang Cảnh Nghiên cúi đầu không nói chuyện chỉ nghĩ nàng đang thẹn thùng, vừa định nói hắn sẽ phụ trách, lập tức nghĩ đến không phải hắn đã phụ trách rồi sao. Chỉ là cảm giác vừa rồi thật tốt, cảm giác tê dại kia tới giờ vẫn chưa hết, hắn nghĩ, còn muốn một lần nữa.

Thái Tử điện hạ hưởng qua mới mẻ, mới một lần, đã có chút khắc chế không được.

Phát hiện ánh mắt sáng quắc của đối phương, dường như Giang Cảnh Nghiên đã thấy được một thứ rất đáng sợ, thoáng cái cũng lập tức chạy ra ngoài.

Như Ngọc phát hiện Giang tiểu thư đỏ mặt còn thở phì phò, làm người từng trải nàng tiến đến bên người Giang Cảnh Nghiên, dùng giọng điệu chỉ có hai người các nàng mới nghe được nói: “Giang tiểu thư, người mặt đỏ kia.”

“Ồ, phải không.”

Giang Cảnh Nghiên sờ sờ mặt của mình, nóng đến lợi hại, khi nàng nhìn đến ánh mắt mờ mịt của Như Ngọc, trong lòng âm thầm mắng Lý Kê ngàn vạn lời.

Tùy tiện tìm một lý do, Giang Cảnh Nghiên trốn đến phòng của muội muội.

Hôm nay, thẳng đến lúc Lý Kê phải đi, hắn cũng chưa từng nhìn thấy Giang Cảnh Nghiên lần nữa.

Nếu vừa rồi không phải nàng chạy trốn mau thì, hừ.

Ở phương diện tình dục này, thật ra Lý Kê cũng không có kinh nghiệm, vốn dĩ hoàng tử mười sáu tuổi đã có cung nữ “khai sáng” cho bọn hắn, nhưng đời trước thân thể Lý Kê quá kém, Quang Tông sợ thân thể Thái tử tổn thương nên không “khai sáng” cho hắn. Mà đời này, là bản thân Lý Kê không muốn.

Cho nên nói, Thái Tử điện hạ vẫn là một người thuần khiết như giấy trắng, trừ cái hôn vừa mới in kia ra.

Nghĩ đến cái hôn kia, Lý Kê tự nở nụ cười, thế cho nên Giang Cảnh Nghiên không có ra đưa hắn về, hắn cũng không phải thực để ý.

Thuận Xương bên cạnh nhìn đến Thái Tử điện hạ đang tự cười ngây ngô, sờ tóc gáy, có phải hắn cũng nên nói một tiếng với trong cung hay không?

Chờ khi hắn lại nhìn về phía điện hạ nhà mình, điện hạ lại bày ra một dáng vẻ đứng đắn, chỉ một cái chớp mắt như vậy, hắn đều cảm thấy mới vừa rồi là ảo giác mình sinh ra.

Đỡ Thái tử lên xe ngựa, Thuận Xương đột nhiên nghĩ đến ý chỉ trong cung truyền tới, nói: “Điện hạ, mới vừa rồi người trong cung tới truyền lời nói, công chúa Đoan Mẫn muốn gặp Giang tiểu thư.”

Nghĩ đến muội muội điêu ngoa tùy hứng kia của mình, Lý Kê lập tức đau đầu: “Muội ấy gặp Cảnh Nghiên làm gì, đó là trách phi của cô, liên quan gì tới muội ấy!”

Một tiếng Cảnh Nghiên, làm cả người Thuận Xương nổi da gà, nguy, nguy rồi, Thái Tử điện hạ nhà hắn phát xuân thật khiến người ta sợ hãi mà.

~ Hết chương 18~

20. Chương 19: Phản Kích

Editor: Melodysoyani

Công chúa Đoan Mẫn muốn gặp nàng? Tìm tòi trong trí nhớ của kiếp trước một lần, nàng mới nhớ lại thì ra công chúa Đoan Mẫn là nữ nhi của Thục Quý Phi, cũng là người mà nàng thân nhất trong các hoàng tử và công chúa.

Người trong cung, đều tôn quý, không có chuyện nàng có thể nói lời từ chối.

Hôm nay, mới tảng sáng, Giang Cảnh Nghiên đã thức dậy rửa mặt chải đầu trang điểm.

Nàng muốn trang phục tiến cung phải trịnh trọng hơn ngày xưa, Thôi ma ma vốn chỉ là một lão quản gia bình thường, nên sẽ không biết cách trang điểm trong cung, cũng may Giang Cảnh Nghiên có kinh nghiệm ở kiếp trước, chỉ điểm cho Thôi ma ma vài điều, đã chải được một mái tóc đẹp.

Cửa cung, sớm có người của Thục Quý Phi chờ dẫn đường cho nàng.

Nàng cười dịu dàng, thủ thi thủ thì vẫn an ma ma dẫn đường, ma ma thấy nàng biết điều như thế, lập tức cười đến cả người run rẩy.

Vào tẩm cung của Thục Quý Phi, ma ma đi bẩm báo trước, chỉ chốc lát sau nàng đã thấy một nữ đồng bị bẩm kéo Thục Quý Phi đi ra.

“Nương nương cát tường, công chúa cát tường.” Giọng điệu không nhanh không chậm, hành lễ đoan trang, mắt nhìn thẳng vào mặt.

Hôm nay nói là công chúa Đoan Mẫn muốn gặp nàng, nhưng trong lòng nàng rõ ràng, Thục Quý Phi này đang thay mặt cửu gia (nhà anh em vợ) của Thái Tử đến xem xét nàng. Hơn nữa Thục Quý Phi là di mẫu (dì ruột) của Thái tử, còn không có nhi tử, ngày sau nhất định sẽ đứng về phe của Thái tử.

Lời nói cử chỉ của nàng có thể xứng đôi với Thái tử hay không, đều phải trải qua cửa ái của Thục Quý Phi.

“Người là tẩu tẩu tương lai của ta sao?” Doan Mẫn nhìn Giang Cảnh Nghiên cup mi rũ mắt, đẹp thì có đẹp, nhưng tính tình lại quá tĩnh lặng, giống y hệt như Thái tử ca ca của nàng, nên nàng không thích.

Giang Cảnh Nghiên nghe được hai chữ tẩu tẩu này lập tức kinh hồn bạt vía, nàng chỉ là một trắc phi, làm sao dám xưng là tẩu tẩu của công chúa, nàng rũ đầu như cũ nói: “Bẩm công chúa, thần nữ Giang Cảnh Nghiên, là trắc phi Thái tử còn chưa cưới qua cửa.”

“Cắt.” Doan Mẫn cảm thấy Giang Cảnh Nghiên quá giả dối, từ đầu tới đuôi đều giả vờ, nên nàng lập tức làm nũng với mẫu phi rồi bỏ đi chơi.

Trước mắt thì, Thục Quý Phi vẫn tương đối vừa lòng với Giang Cảnh Nghiên, tuy là xuất thân từ gia đình bình dân, lại trầm ổn có lẽ, có chút tâm tư, nhưng lại không quá mức. Chỉ là có chút quá xinh đẹp, theo ý nàng thì không đủ lực kinh hãi, cũng may chỉ là một trắc phi, Thái tử vui vẻ thì tốt rồi.

Thục Quý Phi lại hỏi qua vài câu tình huống trong nhà của Giang Cảnh Nghiên, rồi để nàng trở về.

Giang Cảnh Nghiên không nghĩ tới lại có thể thoải mái nhẹ nhàng trở về thế, trong lòng không chút lo lắng, khi trở về cũng nhân tiện thưởng thức cảnh sắc trong hoàng cung.

Khi đi ngang qua Ngự Hoa Viên, bụng ma ma dẫn đường đột nhiên bị đau, Giang Cảnh Nghiên đành phải dừng lại chờ nàng.

Trước mắt là thời điểm ngày xuân trăm hoa đua nở, hoa khoe màu đua sắc trong Ngự Hoa Viên, quyến rũ bắt mắt.

Tuy phong cảnh nơi này đẹp, nhưng Giang Cảnh Nghiên lại chỉ có ý thưởng thức, nghĩ đến nếu ngày sau Thái tử đăng cơ, nàng phải bị nhốt trong thâm cung vĩnh viễn, lập tức buồn bã thở dài.

“Ai da”

Thất thần một chút, nàng đã đụng phải một cung nữ, hơn nữa tơ lụa trong tay của cung nữ còn bị rách xuống mặt đất, bị bụi đất và cỏ dính vào.

“Người là người của cung nào, đi đường không có mắt sao, người biết ta là ai không?”

Cung nữ kia nhìn thấy tơ lụa bị vậy bẩn, chửi ầm lên đối với Giang Cảnh Nghiên.

Giang Cảnh Nghiên thật đúng là không biết cung nữ này là ai, nhưng nàng êm đẹp mà đứng ở chỗ này, rõ ràng là cung nữ không có mắt đụng phải nàng, ngược lại còn mắng chửi người trước.

Cung nữ thấy Giang Cảnh Nghiên không nói lời nào, cho rằng Giang Cảnh Nghiên bị dọa choáng váng, lúc muốn tiếp tục mắng nữa, mắt thấy được chủ tử nhà nàng ta, vội quỳ xuống lau nước mắt cáo trạng nói: “Nương nương, đều do nha đầu này đi đường lỗ mãng, người xem, nàng ta làm dơ hết tơ lụa Quý phi nương nương ban thưởng cho người rồi.”

Hôm nay Hưởng Hoàn tới thỉnh an Huệ Quý Phi, mặc kệ Huệ Quý Phi không thích Mộc Vương như thế nào, nàng ta làm nhi tức (con dâu) thì phải tiến cung thỉnh an. Hôm nay khó có khi Huệ Quý Phi có tâm tình tốt, không chỉ không ném sắc mặt cho nàng ta, mà ngược lại còn ban thưởng hai thướt tơ lụa vừa mới tiến cống cho nàng.

Nhìn thấy tơ lụa bị vậy bẩn, Hưởng Hoàn nhìn đầu sỏ gây tội kia, trong lòng cứng lại, làm sao lại có một nữ nhân xinh đẹp như thế!

Chỉ là ánh mắt của nàng như thế là sao, một cung nữ cũng dám nhìn chằm chằm vào mình như vậy, hợp với lửa giận tơ lụa, Hưởng Hoàn nói với bà tử phía sau: “Vả miệng cho bốn cung.”

“Vâng, nương nương.”

Giang Cảnh Nghiên nhìn thấy hai bà tử đi ra từ phía sau Hưởng Hoàn, mới hồi phục tinh thần lại. Thật là oan gia ngõ hẹp, thì ra kẻ độc ác cáo trạng trước là người của Hưởng Hoàn.

Kiếp trước nàng và Hướng Hoàn cùng nhau tiến vào phủ Mộc Vương, khi đó nàng chỉ là một thiếp thất bình thường bên cạnh Mộc Vương, mà Hướng Hoàn là trắc phi.

Sau đó nàng thành trắc phi, Hướng Hoàn vẫn là trắc phi, nhưng từ đầu đến cuối sủng ái mà Hướng Hoàn có được đều không bằng một phần mười của nàng. Cho nên, nàng vẫn luôn là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của Hướng Hoàn.

Trước kia thân phận của nàng không đủ, còn phải kêu Hướng Hoàn một tiếng tỷ tỷ. Nhưng đời này khác rồi, tuy rằng nàng còn chưa gả cho Lý Kê, nhưng vị trí trắc phi của Thái tử đã là chuyện vãn đã đóng thuyền. Cùng là trắc phi, nhưng trắc phi của Thái tử tự nhiên sẽ tôn quý hơn trắc phi của Mộc Vương nhiều.

Mắt thấy hai bà tử kia vung tay áo lên, Giang Cảnh Nghiên đập một cước vào người gần nhất, nói với Hướng Hoàn: “Rõ ràng là cung nữ của người đụng vào ta, người không phân tốt xấu đã muốn đánh người, ta thấy người cũng không phải là một vị nương nương chính thức trong cung đi.”

Lời nói của Giang Cảnh Nghiên làm lòng Hướng Hoàn đau đớn, phụ thân nàng ta là đại quan nhất phẩm, vốn dĩ Hoàng Thượng muốn cho nàng ta làm Mộc Vương phi, cũng không biết Mộc Vương đã nói gì với Hoàng Thượng, mà nàng ta lại biến thành trắc phi. Lấy xuất thân của nàng ta, dù là làm Thái tử phi cũng có thể.

“Lớn mật, người biết nương nương nhà ta là ai không?” Mày cung nữ quỳ trên mặt đất kia nhú chặt, chỉ vào Giang Cảnh Nghiên nói: “Nàng chính là Mộc Vương phi!”

Giang Cảnh Nghiên cười lạnh với cung nữ kia: “Tiểu nữ tử đúng thật là có mắt không thấy Thái Sơn, nhưng mà ta chưa từng nghe nói qua Mộc Vương cưới chính phi bao giờ cả.”

Cung nữ kia vốn muốn lấy lòng Hướng Hoàn, cố ý tự xóa chữ “sườn”, lại không nghĩ rằng bị Giang Cảnh Nghiên nắm lấy cơ hội châm chọc, nàng ta nhìn đến lúc ánh mắt chủ tử nhà mình bắn đến đây như có thể khoét một đao, trong lòng lập tức run sợ.

Hướng Hoàn dầm tơ lụa, nữ tử trước mắt chỉ trang điểm bình thường, vừa không phải mệnh phụ cũng không phải công chúa, thân phận khẳng định kém hơn mình, nàng ta tự động thử xem nàng còn dám đánh người hay không.

Giang Cảnh Nghiên hiểu biết tính tình Hướng Hoàn, tính toán chi li, nàng ta đã đi tới trước mắt, khẳng định không phải muốn bắt tay với mình, cũng đúng lúc này, nàng nhìn thấy một bóng dáng màu vàng sáng đi ra từ sau bụi cây.

Ha hả, không nên trách tỷ tỷ không phúc hậu nha, tỷ tỷ chỉ giảng đạo lý cho người thôi.

“A”

Kêu thảm thiết sắc nhọn một tiếng, Giang Cảnh Nghiên bùm mặt ngã xuống đất khóc lên.

Hướng Hoàn nhìn người ngã xuống đất mà sợ ngây người, tay nàng ta mới nâng lên, còn chưa kịp đánh mà: “Này, ta nói người.....”

“Đây là có chuyện gì?”

Lý Kê vì lo lắng Giang Cảnh Nghiên tiến cung sẽ gặp nguy hiểm, nên lúc hần đến chỗ Thục Quý Phi nghe nói Giang Cảnh Nghiên đã đi rồi, lập tức vội vàng đi theo ra tới, không nghĩ tới lại thấy một màn trước mắt.

“Tham kiến điện hạ.” Hướng Hoàn quen biết Thái tử, sau khi nàng ta hành lễ vừa định nói mình đang giáo huấn cung nữ vô lễ, đã nhìn thấy nữ nhân vô sỉ kia bắt lấy tay Thái tử, còn bắt đầu giả vờ đáng thương!

“Điện hạ, ta sợ quá.” Ở với Thôi ma ma đã lâu, nên nước mắt của Giang Cảnh Nghiên cũng nói đến liền đến: “Ta vừa mới đứng chờ ma ma ở chỗ này, không biết cung nữ từ đâu tới đây đụng phải ta, kết quả tỷ tỷ này lập tức muốn đánh ta, ta thật sự không biết đã làm sai cái gì, điện hạ, người có thể hỏi nàng một chút giúp ta được không?”

Vừa rồi khi rơi xuống đất, Giang Cảnh Nghiên cố ý néo mặt của mình, cho nên khi Lý Kê nhìn đến, thì một nửa mặt Giang Cảnh Nghiên đã là màu hồng.

Hắn nâng Giang Cảnh Nghiên dậy, trừng mắt nói với Hướng Hoàn: “Người vừa mới đánh nàng?”

“Không phải, ta..... Ta không.....” Trong lòng Hướng Hoàn có rất nhiều lời biện giải, nhưng bị khí thế của Lý Kê làm chần động, nên không nói ra được cái gì.

“Còn có hai bà tử kia, các bà cũng muốn đánh ta.” Giang Cảnh Nghiên tránh ở phía sau Lý Kê, chỉ vào người họ bổ sung nói.

Lúc này, Hướng Hoàn ước gì vọt tới phía sau Thái tử kéo Giang Cảnh Nghiên ra, lột da sống nữ nhân kia, nhưng ngại có Thái tử che ở phía trước, nàng ta không thể động tay động chân, đành phải giải thích nói: “Thái tử hiểu lầm, vừa rồi ta còn chưa có đánh nàng, là nàng tự té ngã.”

Làm sao Lý Kê sẽ tin tưởng lời này, hắn rõ ràng nhìn thấy gương mặt Giang Cảnh Nghiên đã đỏ, nếu không phải hắn tới kịp, không biết hôm nay thiếu phụ của hắn sẽ bị ức hiếp như thế nào nữa.

“Thuận Xương.”

“Có nô tài.”

“Nếu Hướng trắc phi không chịu thừa nhận, bốn Thái tử cũng không muốn so đo với nàng, nhưng hai bà tử kia còn có cung nữ, cô không muốn nhìn thấy các nàng nữa, nên làm thế nào, người đã rõ rồi chứ?”

“Nô tài hiểu rõ.”

Hai bà tử và cung nữ nghe được Thái tử muốn xử trí các nàng, làm gì còn có tâm tư đi trả thù Giang Cảnh Nghiên, vội quỳ xuống đất xin tha.

Nhưng Lý Kê không muốn nghe một câu nào, hắn lôi kéo Giang Cảnh Nghiên, không muốn dừng lại chút nào mà đi ra cung.

Lưu lại Hướng Hoàn lòng lạnh như nước, mặt nàng ta dữ tợn nghiêng răng nghiêng lợi nói với nha hoàn phía sau: “Đi hỏi thăm cho bốn cung, nữ nhân Thái tử vừa mới dẫn đi là ai.”

~ hết chương 19~

21. Chương 20: Rơi Xuống Nước

Editor: Melodysoyani

“Lần sau đừng để ý nàng ta.” Lý Kê lôi kéo tay của Giang Cảnh Nghiên, mãi cho đến lúc lên xe ngựa cũng chưa chịu thả ra.

“Hà?”

Một lát sau Giang Cảnh Nghiên mới phản ứng kịp, “nàng ta” mà Lý Kê nói là chỉ Hướng Hoàn, chẳng qua nàng vẫn giữ dáng vẻ diễn trò, hỏi: “Điện hạ, vị nương nương vừa rồi là ai vậy?”

“Hừ, nàng ta mà là nương nương cái gì.” Lý Kê nói: “Nàng ta là trắc phi của Mộc Vương, cũng là nữ nhi của Lại Bộ đại nhân, chờ nàng.....Thôi, lần sau đừng để ý nàng ta là được rồi.” Lý Kê vốn định nói chờ bọn họ thành hôn, thì Hướng Hoàn phải hành lễ với nàng, nhưng nghĩ đến dù sao nàng cũng là nữ hài nhi, nên vẫn chưa nói ra miệng.

Đưa Giang Cảnh Nghiên tới Giang phủ rồi, Lý Kê lại trở lại Đông Cung.

“Điện hạ, đây là Phi Vân đưa tới.” Lê Tiến móc một tờ giấy ra.

Lý Kê mở ra nhìn, lại đưa cho Lê Tiến xem: “Không phải Tưởng gia và Huệ Quý Phi vẫn luôn muốn ủng hộ cho Thất hoàng đệ sao, làm sao đột nhiên sửa lại quyết định đi theo Lý Ung, đây là ý của Tưởng gia, hay là ý của Huệ Quý Phi?”

“Nghe Phi Vân nói, Tưởng gia đã bàn bạc với Huệ Quý Phi, cũng đã được Huệ Quý Phi cho phép.” Trước đó Lê Tiến tới, Phi Vân đưa tin tức thu thập được tới, rồi nói tất cả với hắn.

Lý Kê mở giấy Tuyên Thành trên bàn ra, nghĩ đến hình ảnh của Giang Cảnh Nghiên vào hôm nay ở Ngự Hoa Viên, tô lại màu vẽ nói: “Huệ Quý Phi này thật sự bất công đến tận xương cốt, không chịu đẩy nhi tử mà mình yêu thương ra, lại lấy một kẻ không ai yêu tới tranh ngôi vị hoàng đế với cô.”

Lê Tiến nghĩ thầm rồi nói: “Mộc Vương đã tâm bình tình yên cần trợ lực, mà mấy năm nay Tưởng gia nhiều lần làm bệ hạ thất vọng, địa vị ở kinh đô xuống dốc không phanh, bọn họ đây cũng là bị buộc phải nóng nảy, mới có thể liên thủ. Chẳng qua làm thần tò mò là, điện hạ cảm thấy Huệ Quý Phi thật sự tiếp nhận Mộc Vương sao?”

“Bằng dầy ba thước, không chỉ vì một ngày lạnh, người cứ chờ xem, lấy tính tình của Huệ Quý Phi, dù ngoài hay trong đều khó làm tốt.” Nghĩ đến tính tình ẩn nhẫn của Lý Ung, Lý Kê lại nói: “Chỉ là bà ta lại có một nhi tử phiền phức, Lê Tiến, người phái người đi xem, vị Thất hoàng đệ kia của cô đang làm gì thế?”

“Thuộc hạ sẽ lập tức đi ngay.”

Lê Tiến đi rồi, Lý Kê buông bút, bức họa trên bàn đã xong, là bức tranh một mỹ nhân cười tươi giữa trăm hoa, hắn không khỏi xem đến ngây người, vỗ về người trong tranh lẩm bẩm nói: “Nàng đó, lúc nào thì nàng mới có thể toàn tâm toàn ý với cô đây?”

~~Không lâu sau khi Giang Cảnh Nghiên trở lại Giang phủ, đã thu được báii thiệp của Hường Hoàn, nói là ngày sau phủ Mộc Vương có hội ngắm hoa, nên muốn mời Giang Cảnh Nghiên đi.

Ồ, Hồng Môn Yến à.

Hôm nay nàng mới đắc tội Hường Hoàn, người ta lập tức đưa báii thiệp cho nàng, nghĩ đến có lẽ là muốn làm cho nàng xấu mặt.

Tuy rằng nàng cũng muốn đi gặp Hường Hoàn, nhưng trước mắt không phải một thời điểm tốt.

“Như Ngọc.” Nha đầu Hà Hương trong nhà quá nhỏ so với Thôi ma ma, nàng đành phải làm ơn Như Ngọc đi trả báii thiệp lại: “Người trả báii thiệp này về phủ Mộc Vương dùm ta, nếu như trắc phi của Mộc Vương hỏi tại sao ta không đi, người hãy nói hôm nay ta ở trong cung, bị hoảng sợ, nên đã ngã bệnh.”

Trước mắt tâm tình của Giang Cảnh Nghiên không tồi, nàng nhàn nhã mà ngồi ở trên ghế bập bênh: “Hường Hoàn à, chúng ta còn có rất nhiều thời gian, có thể ôn chuyện mà.”

Hoa Đỗ Quyên trong đình viện theo gió thổi tới, dán ở trên mặt Giang Cảnh Nghiên, khi nàng giương mắt vừa lúc nhìn đến Giang Bình tránh ở sau cửa đá.

“Bình nhi, trưởng tử nhìn thấy đệ rồi.” Giang Cảnh Nghiên đứng lên, đi đến cửa đá.

Nhìn thấy trên mặt Giang Bình có một vết bầm tím, quần áo trên người cũng bị rách, Giang Cảnh Nghiên trầm giọng hỏi: “Sao lại thành thế này, ngày đầu tiên đệ đi học đã đánh nhau với người khác rồi sao?”

Sau khi dàn xếp ở kinh đô xong, Giang Hoài đã tự tìm trường học cho Giang Bình, chờ Giang Bình nghỉ hai ngày xong, sáng sớm hôm nay ông đã để Thôi quản gia đưa Giang Bình đến học đường đọc sách.

Trước mắt phụ thân đang trực còn chưa trở về, Giang Cảnh Nghiên đến hỏi rõ ràng trước, bằng không đợi lát nữa sau khi phụ thân trở về nhìn thấy dáng vẻ Giang Bình như thế còn không nổi đánh người.

Thấy Giang Bình cúi đầu, quật cường dấu cái miệng nhỏ, chính là không mở miệng.

“Bây giờ đệ không nói, đợi lát nữa phụ thân trở lại, đệ cảm thấy mình chạy trốn thoát sao?”

“Dù sao đệ cũng không sai.”

Rống lên một tiếng, Giang Bình chạy về phòng của mình, “Rầm” một tiếng, quảng ngã cửa đóng lại.

Giang Cảnh Nghiên bắt đắc dĩ, bình thường đệ đệ đều ngoan ngoãn nghe lời, hôm nay xảy ra chuyện khác thường, khẳng định là có việc xảy ra, không biết có phải đã bị học sinh ở học đường xa lánh hay không.

Vào lúc ban đêm, Giang Bình bị đánh, nhưng cái miệng nhỏ của hắn vẫn im gất gao như cũ, không nói chuyện gì cả.

Ngày hôm sau, hắn lại vác bọc sách đi học.

“Tiểu thư, người nói chúng ta như vậy được không?” Như Ngọc vuốt râu giả của mình, kì lạ kì lạ.

Giang Cảnh Nghiên nhìn hai bọn họ giả trang, nàng đã muốn mặc nam trang từ lâu, hôm nay nhờ chuyện của Giang Bình, vì thuận tiện làm việc, đã thay đổi nam trang.

“Vẫn tốt mà.” Giang Cảnh Nghiên nói: “Ai, hướng Bình nhi đi, không phải là hướng đi tới học đường.”

Giang Bình không muốn đến học đường, người bên trong đều nói hắn có thể vào học đường đọc sách, đều là bởi vì tỷ tỷ hắn là hồ ly tinh quyến rũ Thái tử, cho nên hắn cũng là tiểu hồ ly tinh.

“Phi, bọn họ mới là hồ ly tinh, tất cả đều là thế!” Giang Bình ngồi ở bờ sông, hai chân một trước một sau lắc lư.

Hắn không muốn đọc sách một chút nào, tứ thư ngũ kinh gì đó đều là chó má, Giang Bình phiền muộn mà chống cằm ném một cục đá xuống mặt nước, nhảy ba cái “Bạch bạch bạch”.

Chỉ là phụ thân lại gởi gắm kỳ vọng cao với hắn, còn có trưởng tỷ, hắn muốn trở thành một nam tử hán có thể bảo vệ trưởng tỷ và muội muội, nhưng tất cả chuyện này, cũng không phải chỉ có đọc sách mới có thể làm được.

Giang Bình tin tưởng vững chắc hắn có thể thông qua phương pháp khác để tăng vinh vang cho cả nhà, nhưng hắn lại không biết nên nói như thế nào cho tốt.

Giang Bình còn đang phát sầu, hắn một lòng nghĩ việc trốn học có thể bị phát hiện hay không, lại không chú ý tới có bước chân đang dần dần đi tới từ phía sau.

Ở phía sau Giang Bình, có hai tiểu hài tử lớn hơn hắn hai ba tuổi đang rón ra rón rén đi tới, lúc đến sau lưng Giang Bình, hai người mỗi người một chân.

“Tùm ”

Giang Bình rơi xuống nước.

“Ha ha!” Hai tiểu hài tử cười ha ha chỉ vào Giang Bình rơi xuống nước, lại không phát hiện Giang Bình cũng không biết bơi lội.

Chờ đến lúc Giang Cảnh Nghiên tới, nhìn thấy đệ đệ rơi xuống nước, tâm loạn như cháy, Như Ngọc bên người nàng nhún người nhảy vào trong nước.

Cũng đúng lúc này, đối diện sông cũng có một tiếng “tùm”.

Một lát sau, một tráng sĩ trong sông kéo Giang Bình lên bờ, ngay sau đó Như Ngọc cũng lên đây.

Mà hai tiểu hài tử kia, đã sớm sợ tới mức bỏ chạy.

“Bình nhi.” Giang Cảnh Nghiên nhìn Giang Bình hôn mê không biết nên làm cái gì mới tốt.

“Mau tránh ra, MNN khóc cái gì chứ.” Tráng sĩ đè ép ở trên ngực Giang Bình, chờ Giang Bình phun một ngụm nước ra, mới thở gấp nói: “Người xem, không phải đã phục hồi tinh thần lại rồi sao.”

Nhìn thấy đệ đệ sống lại, Giang Cảnh Nghiên ôm Giang Bình khóc lên.

Đồng thời Như Ngọc cũng bị ước, lúc tráng sĩ nhìn về phía nàng, đôi tay khoanh trước ngực, hắn trừng mắt nói: “Nhìn cái gì mà nhìn, MNN chưa từng thấy qua râu dài sao.”

Nữ nhân này thật độc ác, Lương Ba méo miệng nghĩ đến, nữ nhân này còn độc ác hơn lúc hắn gặp ở quan ngoại!

~ Hết chương 20~

22. Chương 21: Tầu Thương (người Đi Buôn Bán)

Editor: Melodysoyani.

Hai người đẩy Giang Bình kia, Giang Cảnh Nghiên mau chóng tìm ra tên của bọn họ, hai người họ đều là “thiên chi kiều tử” của Tưởng gia, là học sinh cùng trường Giang Bình.

Không đợi đến lúc Giang Cảnh Nghiên dẫn người tới cửa tính sổ, hai người kia đã tự mình tới cửa xin lỗi. Chỉ là hai tiểu hài tử đi cùng một nô tài quản gia, chứ không phải dẫn trưởng bối đến xin lỗi.

Xem ra, lần này thật đúng là căng thẳng rồi.

Nhìn hai tiểu hài tử đứng ở trong viện, Giang Cảnh Nghiên chưa từng thấy qua, chuyện do bề trên xúi giục, mà lại chỉ kéo hai tiểu hài tử tới xin lỗi, thế thì nàng cần gì phải đi để ý mà đáp lại chứ.

Một lát sau, nàng để Thôi ma ma đuổi bọn hắn đi.

Nàng không sợ người khác mắng nàng hung hãn, cái gọi là thanh danh này, ở trong mắt nàng nó chẳng đáng một cọng lông.

Sau khi biết được nhi tử rơi xuống nước, Giang Hoài vội vàng chạy trở về.

“Sao rồi?” Ông hỏi trưởng nữ ở bên cạnh.

Giang Cảnh Nghiên kéo phụ thân đến bên ngoài phòng: “Đại phu tới xem qua, nói là bị sặc vài ngụm nước, phải lát nữa mới tỉnh được ạ.”

“Những tên tiểu tử khốn kiếp đó, đều là chó cạy thế chủ.” Giang Hoài tức giận đến dậm chân, hôm nay ông đi thượng triều, bị Hưởng thượng thư một mực chĩa mũi nhọn vào, lúc này nhìn thấy nhi tử bị ức hiếp, một bụng tức giận mắng lên. Nhưng cũng chỉ có thể nói hai câu như vậy, ông không muốn nữ nhi lại phải nhọc lòng vì chuyện của mình nữa.

Giang Cảnh Nghiên nghe ra phụ thân đang phải chịu đựng gì đó, nhưng phụ thân không nói, nàng cũng không muốn ép hỏi, nghĩ đến đệ đệ không muốn đến học đường như thế, trông mắt nàng xoay chuyển: “Phụ thân, tạm thời con cảm thấy, hay là dừng để Bình nhi đến học đường nữa.”

“Vậy sao được!” Nghĩ lại chuyện hai ngày nay, Giang Hoài chỉ có thể thở dài: “Ai, thôi được rồi. Chỉ là cũng không thể bỏ bê việc học, dù ở trong nhà thì vẫn phải đọc sách.”

Được sự cho phép phụ thân, trong lòng Giang Cảnh Nghiên thở phào nhẹ nhõm đệ đệ.

Khi trở về phòng của mình, trước đó Như Ngọc ra ngoài hỏi thăm cũng đã trở về.

Như Ngọc uống một ngụm trà, thở dốc nói: “Nô tỳ đã nghe được, người ban ngày cứu công tử là một tầu thương, chuyên môn làm buôn đi bán lại, tên là Lương Ba, nghe nói còn chưa có thành thân.” Chuyện thành thân này, là nàng cố ý hỏi thăm, hì hì.

Triều đại quốc vận* (tương lai đất nước) hưng thịnh, có rất nhiều thương nhân bắt đầu làm buôn bán với nước ngoài, bán đồ thừa thải ở kinh đô cho các nước Ba Tư Lâu Lan, sau đó lấy hàng của các nước khác về bán, loại người này được gọi là tầu thương.

Lương Ba kia cứu đệ đệ của nàng, nàng nhất định phải nói lời cảm ơn, chỉ là loại tầu thương này, tiền bạc của bọn họ rất nhiều, có thể cho bọn họ vài phương tiện đi lại mới là quan trọng nhất.

“Sau khi người đưa bái thiếp đến, hắn nói như thế nào?” Ngày mai Giang Cảnh Nghiên muốn mời Lương Ba tới nhà làm khách, nhân tiện nói chuyện làm ăn với hắn.

Như Ngọc: “Lương tiên sinh nói nếu tiểu thư muốn nói cảm ơn thì thôi khỏi đi, nhưng nếu muốn nói chuyện làm ăn thì còn có thể.”

“Ha ha, hắn không hồ là một thương nhân.”

Lương Ba xuất thân bần hàn, bởi vậy mười sáu tuổi đã đi sung quân, vừa đi đã là mười mấy năm, sau đó cánh tay bị tật nên không thể lên chiến trường nữa, ở quân doanh cũng không có thành tựu gì, nên hắn đã đi theo người ta làm tẩu thương. Mấy năm nay, hắn cũng coi như kiếm được một ít gia nghiệp, nhưng bởi vì hàng năm không ở nhà, phụ mẫu lại qua đời sớm, đến bây giờ đã sắp bốn mươi nhưng vẫn cô cút một mình.

Sáng sớm hôm sau, Lương Ba mang vài vóc và được liệu ở Tây Vực tới Giang phủ.

Hôm qua thấy tiểu thư Giang gia kia nữ giả nam trang, bên người còn dẫn theo một nữ nhân đánh đá như thể làm tuý tùng, hắn đã cảm thấy là nàng là một người không đơn giản, hai người bọn họ nhất định có ý muốn làm ăn.

“Phiền ngài thông báo một tiếng, nói là có Lương Ba tới thăm.” Tham gia quân ngũ mười mấy năm, tướng quân của Lương Ba thường xuyên dạy cấp bậc lễ nghĩa cho bọn họ, bằng không sẽ không lấy được nàng dâu.

Tuy rằng trong lòng khinh thường lời tướng quân nói, nhưng Lương Ba vẫn làm theo.

Sáng sớm Giang Cảnh Nghiên đã chờ Lương Ba, nghe được hắn tới, lập tức dẫn theo Giang Bình đi dập đầu với ân nhân.

“Bắt đầu mau một chút.” Lương Ba ghét nhất là lễ nghĩa này nọ, chẳng qua là một tiểu hài nhi nhỏ bé, đừng để hôm qua hắn vừa mới cứu về, hôm nay lại bởi vì cảm lạnh mà mất đi nửa cái mạng.

Giang Cảnh Nghiên lập tức dẫn Lương Ba tới đại sảnh rồi.

Nàng cảm thấy mình và Lương Ba, chính là kiểu quan hệ chỉ hận không gặp nhau sớm hơn, thảo luận một lát, hai người đã quyết định sẽ làm buôn bán tơ lụa và đồ sứ, Lương Ba thì chi tiền, còn nàng thì nghĩ cách làm giấy tờ qua cửa quan phủ.

Muốn có giấy tờ, tốt nhất là đi tìm Lý Kê.

Tính theo ngày thì, lễ kết hôn còn mười ngày nữa, nghĩ đến sẽ sống cùng một ổ chăn qua ngày với Lý Kê, nàng bị cảm giác chờ mong của chính mình dọa sợ.

Sau khi tiễn Lương Ba đi, Giang Cảnh Nghiên trở lại trong phòng sắp xếp đồ chuẩn bị cho việc tẩu thương, bởi vì quá mức chuyên chú, nên có người tiến vào cũng không biết.

“Nàng đang viết gì vậy?” Lý Kê đến gần bên lưng Giang Cảnh Nghiên, mũi thoảng mùi hoa nhàn nhạt.

“Sao điện hạ lại tới đây?” Nàng bị dọa vì Lý Kê đột nhiên đến, buông bút muốn hành lễ đã bị Lý Kê kéo tay: “Hôm nay ta gặp tráng sĩ cứu Bình nhi, về sau phát hiện hắn là tẩu thương, nên muốn làm ăn chung.”

Lý Kê cầm lấy giấy Giang Cảnh Nghiên viết, trật tự rõ ràng, chữ viết cũng tinh tế: “Tiền cô cho nàng không đủ sao?”

“Không phải không đủ.” Giang Cảnh Nghiên nói: “Ngày sau ta gả vào Đông Cung, thì sẽ thành người của Đông Cung, mà phụ thân trong nhà không kinh doanh, của cải lại ít, dù sao cũng phải chừa đường ra cho bọn họ, ít nhất cũng phải chờ đệ đệ muội muội của ta có thể làm việc độc lập đã.”

Lời này nàng vừa nói đã khiến lòng Lý Kê ề ảm, nàng tình nguyện hợp tác với một người vừa mới quen biết, cũng không tìm kiếm sự trợ giúp của mình.

Mà hắn là ai chứ, hắn chính là trượng phu tương lai của nàng.

Nếu ngay cả trượng phu cũng không muốn dựa vào, chẳng lẽ nàng đang nghĩ sau khi xuất giá có thể tự lập môn hộ thăng quan phát tài sao.

Giang Cảnh Nghiên một lòng tính toán còn viết thiếu gì hay không, nên không chú ý tới tâm tình không tốt của Lý Kê, nàng do dự mà hỏi chuyện giấy tờ xuất quan, không nghĩ tới Lý Kê đã phát tay áo đi rồi.

Chê cười, người đều còn chưa có gả cho hắn, dựa vào đâu hắn phải làm giấy tờ giúp nàng chứ.

Sau khi ra Giang phủ, Lý Kê để Lê Tiến cười ngửa đi.

Mà Giang Cảnh Nghiên, nàng không rõ tại sao Lý Kê lại tức giận, chỉ là nếu Lý Kê không cho nàng giấy tờ xuất quan, thì nàng phải đi đâu làm giấy tờ đây?

Lo lắng một ngày, nàng không nghĩ tới ngày hôm sau Như Ngọc đã đưa giấy tờ xuất quan của Lý Kê đến, giấy trắng mực đen, còn có con dấu của Thái Tử Đông Cung.

Thời gian Lương Ba chuẩn bị hàng hóa khoảng nửa tháng trời, cũng vừa vào lúc nàng lại mặt, đến lúc đó lại mời hần tới làm khách, đưa giấy tờ cho hần là được rồi.

Từng ngày một qua đi, mắt thấy ngày kết hôn tới gần, Lý Kê cũng không tới, Giang Cảnh Nghiên chỉnh rồi lại sửa giá y, chờ đến lúc cuối cùng cũng vừa người, thì qua ngày hôm sau đó nàng đã phải xuất giá.

Đèn lồng đỏ thắm treo cao, tất cả đồ trong phủ đều được dán chữ hỉ lên, Giang Cảnh Nghiên ngồi ở trước gương đồng, một mái tóc đẹp buông xõa.

“Tỷ tỷ, hôm nay tỷ thật xinh đẹp.” Giang Cảnh Huyền vui rạo rức mà chải đầu cho tỷ tỷ.

Đẹp sao? Nàng còn nhớ rõ ngày mưa kia ở kiếp trước, nguyện vọng mà nàng ưng thuận, kiếp sau không muốn vào nhà cao cửa rộng tường hồng, không nghĩ tới nhanh như vậy, nàng đã nuốt lời.

Rốt cuộc là vận mệnh trên cột người, hay là nói, nàng tránh không khỏi duyên phận với Lý Kê.

~ Hết chương 21~

23. Chương 22: Đại Hôn

Editor: Melodysoyani

Tiếng chiêng trống vang đầy trời ở bên ngoài, đội ngũ đón dâu đã tới rồi.

Bởi vì là trắc phi, nên không thể mặc màu hồng, nhưng dù là váy dài màu đỏ cũng không ngăn được vẻ xinh đẹp của Giang Cảnh Nghiên.

Giang Cảnh Nghiên đội khăn voan trên đầu, chỉ có thể nhìn thấy mu bàn chân của mình, nàng được hỉ bà đỡ vào kiệu.

Trước khi đi, nàng quay đầu lại dừng chân, cho dù nàng không nhìn thấy.

Đây là lần thứ hai Giang Cảnh Nghiên ngồi kiệu hoa, khác với đêm lên lút ở kiếp trước, bây giờ là khua chiêng gõ trống mà vào cửa.

Giang Cảnh Nghiên cảm thấy qua thật lâu, kiệu hoa mới dừng lại, nàng được hỉ bà dắt đi ra kiệu hoa, rồi giao vào tay của một người khác.

Bàn tay người nọ ấm nhuận mang theo một chút mồ hôi mỏng, gắt gao mà nắm lấy nàng.

Lúc đến cánh cửa, Giang Cảnh Nghiên đột nhiên bị bế lên, rồi nghe được Lý Kê nhỏ giọng nói ở bên tai nàng: “Bắt đầu từ hôm nay, nàng là của cô rồi.”

Về mặt Giang Cảnh Nghiên xấu hổ, may mắn khăn voan đỏ che chắn cho mặt của nàng, bằng không bị nhiều người nhìn thấy như vậy, dù là nàng đã từng có kinh nghiệm, nhưng cũng sẽ xấu hổ đến không dám gặp người.

Một đường, Lý Kê đều nắm tay nàng.

Từ lúc bá thiên địa, đến khi vào động / phòng, Giang Cảnh Nghiên có ý muốn thoát khỏi tay của Lý Kê, nhưng vẫn không thể thành công.

“Nàng ở đây chờ cô một lát, cô đi một chút rồi sẽ trở lại.” Lý Kê đưa Giang Cảnh Nghiên tới bên mép giường hỉ.

“Điện hạ.” Nàng đột nhiên bắt lấy tay Lý Kê, cúi xuống nói: “Đừng để say.”

“Được, cô sẽ nghe theo nàng.”

Nghe được tiếng bước chân Lý Kê rời đi, Giang Cảnh Nghiên mới thở hắt ra một hơi thật dài, cuối cùng cũng có thể thả lỏng rồi.

Nhưng không chờ quá lâu, các tiểu thư và phu nhân đã tới đây xem tân nương.

May mắn có hai người mạnh mẽ là Như Hoa và Như Ngọc, ngăn tất cả mọi người ở ngoài cửa.

Thẳng đến khi Giang Cảnh Nghiên mệt mỏi, Lý Kê mới mang theo mùi rượu trở về.

Khoảng khắc khẩn voan bị xóc lên kia, Giang Cảnh Nghiên đã biết đời này của nàng, nhất định sẽ bị trói ở Đông Cung này.

“Nàng không vui à?” Lý Kê thấy được bị thương trong mắt Giang Cảnh Nghiên, nàng không vui, hẳn cũng không vui.

Giang Cảnh Nghiên lắc đầu, nói: “Có thể gả cho một vị Thái tử ngọc thụ lâm phong như người, làm sao thần thiếp có thể không vui.”

Lý Kê nắm hàm dưới cửa nàng: “Nàng đang lừa cô.”

Dưới sự thúc giục của rượu cồn, Lý Kê thuận thế đặt Giang Cảnh Nghiên dưới thân.

“Ưm ưm.” Lời nói của Giang Cảnh Nghiên, toàn bộ đều bị bao phủ dưới nụ hôn cuồng nhiệt của Lý Kê, nàng không nghĩ tới vị Thái tử nhìn có vẻ yếu đuối mong manh này lại có thể hôn một cách bá đạo như thế.

Sau đó quần áo của nàng rơi xuống, hơi thở Lý Kê gấp gáp mang theo hơi nóng từ từ hôn lên da thịt trơn bóng của nàng mãi cho tới khi đến chỗ mẫn cảm.

Một đêm này, Giang Cảnh Nghiên ngây ngốc tỉnh lại rất nhiều lần.

Lúc trời gần sáng, nàng mới dần dần thiếp đi trong lòng Lý Kê.

“Nương nương.” Như Ngọc thấy canh giờ không còn sớm, thấy vẫn là Giang Cảnh Nghiên kêu mãi không tỉnh, lập tức đẩy đẩy.

“Đừng.....” Giang Cảnh Nghiên hờn dỗi mà đẩy ra, sờ đến làn da không giống với Lý Kê, lúc giương mắt nhìn thấy Như Ngọc, lập tức xấu hổ đến cúi đầu, rồi lại nhìn thấy giường giống như bị đánh cướp, nháy mắt lập tức muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Như Ngọc thấy nhưng không thể trách: “Nương nương còn không đứng dậy, thì sẽ chậm trễ việc thỉnh an đó.”

Xong rồi, nàng quên mất hôm nay mình phải vào cung thỉnh an.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của Giang trắc phi, Như Ngọc lại bổ sung một câu: “Thái Tử điện hạ đang chờ ở bên ngoài ạ.”

“Sao các người không kêu ta sớm một chút.” Giang Cảnh Nghiên vừa oán giận, vừa rời giường.

Chờ sau khi nàng rửa mặt chải đầu trang điểm, còn chưa đi ra đại điện, đã nhìn thấy Lý Kê ở trong viện.

Lý Kê mặc hồng bào, tươi đẹp nhưng không tầm thường, khi thấy Giang Cảnh Nghiên ra tới, mỉm cười dịu dàng, vươn tay với nàng.

Trong lúc nhất thời, Giang Cảnh Nghiên lại có chút không dám nhìn thẳng vào đôi mắt Lý Kê, nàng nhấp môi, cúi đầu đưa bàn tay qua, nắm lấy tay Lý Kê.

“Điện hạ, chúng ta đi mau chút.”

“Đừng sợ, phụ hoàng sẽ thông cảm cho chúng ta.”

Khi nói lời này, ngón cái Lý Kê cố ý mà vô tình điểm nhẹ lên lòng bàn tay của Giang Cảnh Nghiên, có chút ngứa, giống như một sợi dây nhảy múa trong ngực nàng.

Xe ngựa ngừng ở cửa cung, tay Giang Cảnh Nghiên vẫn còn bị nắm, hai người vẫn luôn bảo trì tư thế này tiến vào cung.

Gần đây Hoàng Thượng vẫn luôn đau đầu chuyện tìm người để Thái Tử thị tẩm, hiện giờ thấy hai phu thê bọn họ ân ái như vậy, không khỏi lại có thêm một chút ấn tượng tốt đối với Giang Cảnh Nghiên, đồ ban thưởng cũng cho thêm không ít.

Sau khi gặp qua Hoàng Thượng, do trong cung không có Hoàng Hậu, mà Thục Quý Phi lại là di mẫu (dì ruột) của Lý Kê, nên hai người lập tức cũng đi qua thăm hỏi.

Chờ đến lúc Giang Cảnh Nghiên gặp bọn họ, trong cung của Thục Quý Phi, đã là một cảnh tượng náo nhiệt.

Lúc vào cửa, Giang Cảnh Nghiên lập tức ngó nhìn những người trong đại điện, trừ người đứng đầu là Thục Quý Phi tôn quý nhất ra, nàng còn thấy được Huệ Quý Phi, phải biết rằng quan hệ của hai người họ như nước với lửa, có thể nhìn thấy hai người ở trong một cung điện, Giang Cảnh Nghiên không khỏi bắt đầu tự lo lắng cho mình.

Trừ hai vị Quý phi, còn có một vài vị phi tử có phần vị không cao khác, Huệ Quý Phi dẫn theo Hường Hoàn đến, còn Thục Quý Phi thì dẫn theo công chúa Đoan Mẫn.

Khi Giang Cảnh Nghiên tiến vào, Hường Hoàn đã nhận ra nàng là nữ nhân chống đối mình ở Ngự Hoa Viên ngày đó, không nghĩ tới mới mấy ngày không gặp, vậy mà nàng đã thành trắc phi của Thái tử. Hường Hoàn không cam lòng xoắn khăn tay, thẳng đến khi Huệ Quý Phi gọi nàng ta, nàng ta vẫn còn thất thần.

“Hường Hoàn?” Huệ Quý Phi không vui mà nhíu mày, hôm nay bà bằng lòng dẫn Hường Hoàn theo, là vì gia tộc đã quyết định duy trì địa vị cho Mộc Vương, trong lòng bà vốn dĩ đã không muốn, lại thấy Hường Hoàn không phải là một kẻ chuyên chú, trong lòng càng khó chịu.

“Dạ?” Khi Hường Hoàn chú ý tới Huệ Quý Phi đang gọi nàng ta thì đã muộn, Huệ Quý Phi đã không thèm nhìn nàng ta.

Giang Cảnh Nghiên vẫn luôn yên lặng chú ý động tĩnh của Hường Hoàn ở bên này, nàng nhìn thấy mạch nước ngầm ngầm giữa Hường Hoàn và Huệ Quý Phi bắt đầu khởi động, trong lòng không khỏi có chút thoải mái, phải biết rằng kiếp trước Huệ Quý Phi cực kỳ hài lòng với đứa nhi tử (con dâu) giỏi nịnh hót này, lại cực kỳ chán ghét mình.

“Thần thiếp chúc tốt Thục Quý Phi nương nương, Huệ Quý Phi nương nương.” Giang Cảnh Nghiên có kinh nghiệm kiếp trước, khi hành lễ rất có phong cách quý phái, khiến cho mọi người liên tục khen, càng ngày càng bỏ qua Hường Hoàn vốn không có tiếng tăm gì kia.

~~Trên đường trở về, Giang Cảnh Nghiên vẫn luôn không dám nhìn Lý Kê bên cạnh, bởi vì ánh mắt Lý Kê thật sự là quá nóng bỏng.

Sau khi đến Đông Cung, Giang Cảnh Nghiên không ngờ mình sẽ thấy người nhà tới vào hôm nay, vốn là phải đến ngày thứ ba khi lại mặt thì bọn họ mới gặp nhau được, làm sao mới ngày đầu tiên đã tới rồi?

Giang Cảnh Nghiên đưa Thôi quán gia tới Ngô Đồng Uyển, sau khi tinh tế hỏi qua, mới biết được thì ra Giang Bình trộm công văn thông quan mà nàng chuẩn bị đưa cho Lương Ba, hai người bọn họ đã cùng nhau đi tẩu thương, còn là vào ngay đêm đại hôn vào hôm qua của nàng.

Giang Bình còn để lại một bức thư cho bọn họ, mà nội dung trong đó là lần này hẳn đi không biết khi nào mới có thể về, bảo người trong nhà chờ có nhớ mong.

Giang Cảnh Nghiên xem xong thư của Giang Bình, không biết là nên phách người đuổi theo, hay là buông tay. Nàng hy vọng đệ đệ có thể vui vẻ làm điều hân muốn làm, nhưng lại lo lắng cho an toàn của đệ đệ, còn có phụ thân.

Ai, nghĩ đến phụ thân, Giang Cảnh Nghiên hỏi Thôi quán gia.

Thôi quán gia: “Hôm nay sau khi lão gia phát hiện thiếu gia rời nhà trốn đi, thì không thèm nói câu nào, tiểu thư, người nói xem rốt cuộc nên làm gì bây giờ?”

Nàng không biết, dựa theo quy củ nữ nhi xuất giá, hôm nay nàng không thể về nhà, chỉ là đệ đệ trốn đi đối phụ thân mà nói là đã kích trí mạng, làm sao nàng có thể ngồi yên được.

~ Hết chương 22~

24. Chương 23: Quân Gia

Editor: Melodysoyani

Giang Cảnh Nghiên không ngờ tới Lý Kê lại chủ động đưa nàng về Giang gia, nàng cẩn thận hỏi một câu có phải sẽ gây phiền phức cho Lý Kê hay không, Lý Kê lại trả lời khí phách:

“Cô là Thái tử, ai dám phàn nàn với cô!”

Nghe vậy, Giang Cảnh Nghiên âm áp.

Khi nhìn thấy phụ thân, trong lúc nhất thời Giang Cảnh Nghiên kinh ngạc mà ngừng ở cửa, mới một ngày không thấy, đuôi tóc phụ thân đã bạc đi mấy phần.

“Phụ thân.” Giang Cảnh Nghiên đi đến bên người phụ thân, cầm lược, dịu dàng chải tóc cho ông.

“Cảnh Nghiên, con nói xem, rốt cuộc vì phụ đã làm gì sai?” Khi Giang Hoài nhìn thấy trưởng nữ, rốt cuộc không nhịn được rơi nước mắt, nước mắt nói.

Giang Cảnh Nghiên không đáp, ai cũng không sai, phụ thân hy vọng đệ đệ dựa vào đọc sách để sáng rọi cửa nhà, đây là hi vọng và tâm nguyện của phụ thân; đệ đệ chán ghét đọc sách thích kinh doanh, ở trong mắt người khác là đại nghịch bất đạo, nhưng ở trong mắt Giang Cảnh Nghiên chuyện đó cũng không sai. Là do cuộc sống của bọn họ quá thấp kém, không có quyền được lựa chọn.

Nghe phụ thân nói một lát, sau khi trấn an ông nghỉ ngơi, Giang Cảnh Nghiên đi vào phòng đệ đệ, khi nhìn thấy Giang Cảnh Huyền, ngoài ý muốn nói: “Cảnh Huyền, sao muội lại ở trong phòng Bình nhi?” Còn cầm thư trong tay, làm gì vậy?

Giang Cảnh Huyền buông thư, dẩu khóe miệng: “Không phải ca ca không thích đọc sách sao, muội tới đây đọc là được rồi, về sau muội thi hội khảo thượng nữ quan (hội thi nữ quan toàn quốc), mang về vàng về cho trưởng tỷ và phụ thân!” Nàng nói ra lời thề son sắt.

Lòng Giang Cảnh Nghiên không khỏi thắt chặt.

Nàng đi đến trước bàn học, ôm muội muội vào trong ngực: “Nha đầu ngọc, tỷ tỷ muốn bảo vệ lúc nào chứ.”

“Sao lại không cần, hôm kia muội còn nhìn thấy trưởng tỷ khóc.” Tính tình Giang Cảnh Nghiên thẳng thắn, tùy tiện mà có chuyện đều nói: “Nếu nhà ta tranh đua, sao tỷ tỷ có thể đi làm trắc phi của thái tử gì đó chứ!”

“Giang Cảnh Huyền, sao muội lại dám nói như thế.” Không phải Giang Cảnh Nghiên vì bị muội muội thấy mình khóc mà cảm thấy thẹn, mà là lo lắng tính tình cái gì cũng dám nói này của muội muội, về sau không biết sẽ đắc tội bao nhiêu người.

Giang Cảnh Huyền bị trưởng tỷ răn dạy cúi đầu, vùi đầu dưới sách, chỉ chốc lát sau, Giang Cảnh Nghiên đã nghe được tiếng nước mắt.

Dù sao cũng là đứa nhỏ được nuông chiều, Giang Cảnh Nghiên cũng cảm thấy giọng điệu vừa rồi của mình quá mức nghiêm khắc, xoa muội muội an ủi một phen.

Sau khi nhẩn nha một phen, Giang Cảnh Nghiên dẫn theo Như Ngọc trở về Đông Cung.

Như Ngọc khó hiểu hỏi: “Không phải điện hạ nói hôm nay không cần trở về à, làm sao nương nương còn trở về?”

Giang Cảnh Nghiên không tiếng động mà cười cười, đều nói gần vua như gần cọt, từ sau khi nàng sống lại đã cảm giác Lý Kê ở thế giới này thực xa lạ, bất kể là từ tính tình hay là cách xử sự, nàng không thể không làm việc cẩn thận.

Như Ngọc thấy Giang Cảnh Nghiên không nói lời nào, cũng không dám hỏi nhiều.

Khi Giang Cảnh Nghiên trở lại Ngô Đồng Uyển, vừa lúc nhìn thấy cung nữ đang trải giường chiếu.

Lúc cung nữ nhìn thấy Giang Cảnh Nghiên, giải thích nói: “Đây là điện hạ sai nô tỳ trải, nói buổi tối ngài ấy sẽ đến đây qua đêm.”

Hắn biết mình sẽ trở về?

Chắc là không phải, lúc Giang Cảnh Nghiên đi Lý Kê cố ý dặn dò hôm nay có thể qua đêm ở Giang gia, ngay lúc đó ánh mắt nhìn không giả.

Đầu loạn như ma, Giang Cảnh Nghiên không nghĩ nữa, nếu ban đêm Lý Kê muốn đến đây, nàng đành phải chờ.

Lý Kê vội xử lý công sự xong, lập tức đi đến Ngô Đồng Uyển, hắn nghĩ hôm nay ngủ một mình nhất định sẽ không ngủ được, nên nghĩ đến việc tới Ngô Đồng Uyển, ít nhất nơi này có hương vị của nàng.

Lúc đi vào Ngô Đồng Uyển, Lý Kê nhìn thấy đèn bên trong sáng, tim đập nhanh một nhịp, bước đi tiến vào Ngô Đồng Uyển.

Khi nhìn thấy Giang Cảnh Nghiên chống tay ngủ, Lý Kê đau lòng mà bế nàng lên, dịch góc chăn giúp nàng, không cho người tới quấy rầy, mình thì dịch chân đi vào trong, chậm rãi ôm Giang Cảnh Nghiên đang ngủ vào trong lòng ngực.

Ngày kế

Lúc Giang Cảnh Nghiên tỉnh phát hiện mình không nhúc nhích được, trợn mắt nhìn thấy da thịt trắng như gôm sứ của Lý Kê, không khỏi đến gần, muốn nhìn thật rõ ràng.

“Ái phi cảm thấy cô đẹp sao?”

Bỗng nhiên Lý Kê lên tiếng làm nàng bị dọa, Giang Cảnh Nghiên vội cúi đầu, lại đụng phải lồng ngực thoải mái của Lý Kê, nghe được hắn đang cười ấp úng, không nhìn được cắn một ngậm lên lồng ngực cực nóng kia.

“A.”

Lý Kê than nhẹ.

Bây giờ, là nàng quyến rũ mình trước.

Bên ngoài Thuận Xương và Như Ngọc chờ đến nôn nóng, nhưng nghe loáng thoáng tiếng vang truyền đến bên trong, không một người dám đi gõ cửa.

Sau nửa canh giờ, bọn họ mới nghe được bên trong muốn có nước.

Thuận Xương và Như Ngọc thở phào nhẹ nhõm, Như Ngọc vội để bọn cung nữ bưng nước rửa mặt vào trong hầu hạ.

Hôm nay Giang Cảnh Nghiên không cần tiến cung thỉnh an, Lý Kê để nàng ngủ nhiều thêm một lát, nhưng buổi sáng nàng lẫn lộn với Lý Kê một phen, buồn ngủ hoàn toàn mất. Chờ sau khi Lý Kê dậy, nàng cũng dậy theo.

Dùng cơm sáng xong, đã có mấy chục người đứng ở Ngô Đồng Uyển

“Đây là?” Giang Cảnh Nghiên nhìn về phía Như Ngọc.

Như Ngọc: “Điện hạ dặn dò, sau này Đông Cung này sẽ do nương nương quản, đây đều là quân sự ở các viện và các bộ phận.”

Cừ thật, chỉ là quân sự mà đã có hai ba mươi người, có thể tưởng tượng Đông Cung có bao nhiêu lớn.

Giang Cảnh Nghiên đều nhìn qua các quản sự, khi nhìn được một nửa, đột nhiên có một người chạy vào từ ngoài sân, tuy là chạy vội lại không thấy thở dốc, trên mặt còn cười ha hả.

Giang Cảnh Nghiên vốn tưởng rằng là chủ tử nơi nào đó tới, sau khi hỏi qua Như Ngọc, mới biết được là người bên cạnh Hoàng Hậu đã mất.

Nghe được hai chữ Hoàng Hậu này, Giang Cảnh Nghiên hơi nhướng mày, quan mới nhậm chức phải nắm ba ngọn lửa, chỉ là thân phận của ba đóm lửa này có chút đặc biệt.

Ai cũng biết tình cảm của Hoàng Thượng, tiên hoàng hậu và Thái tử sâu nặng, nếu ngày đầu tiên Giang Cảnh Nghiên làm quản gia đã động đến người mà tiên hoàng hậu để lại, để Thái tử và Hoàng Thượng biết, còn không xa lánh nàng sao. Nhưng nếu mặc kệ, mặt khác sẽ cảm thấy nàng không uy tín, về sau muốn đứng lên, đó là chuyện không thể nào.

“Xin lỗi nương nương, sáng nay lão nô bị trật eo, nên tới muộn chút.” Bà tử Lý hơi phất tay xuống với Giang Cảnh Nghiên, nói xong lập tức quay đầu nói chuyện với một quản sự ở phía sau.

Về mặt Giang Cảnh Nghiên co rút, nhìn dáng vẻ nói cười thành hoa của bà, thấy thế nào đều không giống người vừa mới bị trật eo.

Thấp giọng dặn dò chuyển ghế đến cho bà tử Lý, nói là nếu eo của bà tử Lý bị trật thì ngồi nghỉ ngơi ở một bên đi

Bà tử Lý thấy Giang Cảnh Nghiên nịnh hót mình như vậy, trong lòng nghĩ nữ nhi của gia đình bình dân là kẻ vô dụng, ngày sau bà nhất định có thể ăn chết vị chủ tử phế vật này.

Sau khi dọn ghế cho bà tử Lý, Giang Cảnh Nghiên lập tức xử lý từng chuyện của các quản sự, trong lúc đó người nào nịnh bợ bà tử Lý, người nào chán ghét bà tử Lý, còn có loại ai cũng không để vào mắt, Giang Cảnh Nghiên đều ghi tạc trong lòng.

Chờ xử lý mọi việc xong, Giang Cảnh Nghiên mới để người khiêng bà tử Lý đi, bà tử Lý không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhảy từ trên ghế xuống, muốn kéo cổ tay áo Giang Cảnh Nghiên nhưng bị né tránh.

“Nương nương ngài đây là?”

Giang Cảnh Nghiên lại cười nói: “Bổn cung thấy bà tử Lý đã lớn tuổi, nên để người khiêng bà trở về, không tốt sao?”

Bà tử Lý còn chưa đắc ý vênh váo tới mức không phân biệt chủ tớ: “Không cần, gia nô tự trở về là được rồi.”

“Đừng, eo bà tử đã không tốt, ta sợ bà tử lại bị trật eo trên đường trở về, ngày mai làm trễ nãi chuyện của điện hạ sẽ không tốt.” Nói xong, Giang Cảnh Nghiên cũng không quay đầu lại mà vào phòng.

Đến đây, bà tử Lý mới biết được vừa rồi Giang Cảnh Nghiên cố ý nịnh hót bà, bà bị khiêng trở về sân của mình, mộng giống như bị kim châm.

25. Chương 24: Nguy Cơ

Editor: Melodysoyani

Chuyện lớn ở Đông Cung, truyền ra bên ngoài, qua lời của vài người, dù cho nguyên chủ không có ý kiến gì, nhưng người ngoài nghe được cũng có những cảm giác khác nhau.

Hôm nay khó có khi công chúa Đoan Mẫn không âm ỉ bên người, lúc Thục Quý Phi đang cắt hoa, nghe được chuyện tân trắc phi của Thái tử xử lý lão nhân bên cạnh tỷ tỷ, dừng tay một chút, nói với tâm phúc thân cận của mình là Cẩm Vận: “Người chọn vài nữ hài trẻ tuổi ngoan ngoãn, đưa đến Đông Cung đi.”

Cẩm Vận thấy chủ tử nhà mình càng thêm trầm ỉn, có chút đau lòng: “Nô tỳ đã biết.”

Chờ sau khi Cẩm Vân lui ra, Thục Quý Phi nhìn bình hoa rồi cắm hoa, không tiếng động thở dài, cho người lui ra, nhìn bốn phương của bầu trời, như đang suy tư gì đó.

Khi Giang Cảnh Nghiên nhận được ban thưởng của Thục Quý Phi, còn có chút ngoài ý muốn, nàng vốn tưởng rằng Thục Quý Phi biết sẽ khó chịu, không nghĩ tới lại phải tâm phúc tới trấn an mình.

Chẳng qua nghĩ đến cũng là, Thục Quý Phi không con, mẫu thân Thái tử và nàng cùng huyết thống. Nếu như ngày sau Thái tử đăng cơ, tất nhiên cuộc sống phú quý của nàng sẽ không ít đi, cho nên Thục Quý Phi mượn sức mình - vị phi tần duy nhất trước mắt của Thái tử, thật cũng không phải không có lý lẽ.

Ban đêm, khi Lý Kê tới, Giang Cảnh Nghiên kể lại chuyện ban ngày.

“Việc này đã giao cho nàng, ta rất yên tâm, nên nàng cũng yên tâm mà làm đi.” Lý Kê nắm tay kiều thê, kéo màn gấm xuống: “Thời gian ta và nàng ở chung vốn ngắn, nên đừng lãng phí vì chuyện con con này nữa.”

Nghe hiểu ý tứ của Lý Kê, mặt Giang Cảnh Nghiên nóng lên, lắc lắc người chui vào ổ chăn.

Nàng nhớ rõ, kiếp trước Lý Kê là người giống như băng sơn (núi băng), đến trước mắt, sao lại biến thành đáng vẻ như thế.

Dựa vào tất cả khó hiểu của nàng, chạy không khỏi cuối cùng lại trốn không thoát.

Sau một đêm xuân, khi Giang Cảnh Nghiên tỉnh lại, Lý Kê đã đi chầu triều.

Lúc rửa mặt chải đầu, nàng tò mò hỏi Như Ngọc: “Mọi khi diện hạ đầu vào triều sớm như vậy, gần đây có chuyện gì khuấy nhiễu đến diện hạ sao?”

Như Ngọc thở dài, không thích nói nhiều, chọn điểm quan trọng nói: “Gần đây long thể của bệ hạ bất an, phủ Mộc Vương lại có động tĩnh, cho nên diện hạ chúng ta mới đặc biệt bận bịu.”

Trong lòng Giang Cảnh Nghiên có loại dự cảm không tốt, thân thể Quang Tông càng ngày càng xấu, mà Lý Ung là loại người nào nàng là người rõ nhất, tuyệt không phải là một kẻ bình tĩnh.

Tính thời gian, nếu ở kiếp trước, lúc này nàng cũng đã bị Lý Ung đưa vào Đông Cung gần một tháng, nói cách khác, không cần bao lâu, Lý Ung sẽ có động tác lớn.

Bất kể là nói theo điểm nào, Giang Cảnh Nghiên đều không hy vọng người cuối cùng bước lên ngôi vị hoàng đế là Lý Ung, ai cũng có thể, nhưng không thể là hắn.

Bên này lúc Giang Cảnh Nghiên còn đang buồn rầu, lại nghe quản gia tới báo, nói là Mộc Vương phi tới chơi.

Giang Cảnh Nghiên nhăn mày lại, Mộc Vương phi này không phải ai khác, chính là Hướng Hoàn. Trước đó vài ngày Hướng Hoàn có thai, dưới áp lực của Hướng gia và Huệ Quý Phi, Lý Ung không thể không đỡ nàng lên chánh.

Chỉ là không biết, vào thời khắc nơi đầu ngọn sóng gió này, Hướng Hoàn tới bái phỏng (viếng thăm) nàng với mục đích gì.

Như Ngọc thấy chủ tử không muốn gặp, hỏi: “Nương nương, nếu không nô tỳ đuổi nàng ta đi nhé?”

Giang Cảnh Nghiên cười khúc khích ra tiếng: “Người ta là chính phi, ta chỉ là một trắc phi, người lấy cái gì mà đuổi?” Chỉ là, nàng là nữ nhân của Thái tử, là danh bài(hàng hiệu) của hoàng gia, dựa vào hai điểm này, Hướng Hoàn đã không sánh bằng nàng.

Như Ngọc gờ nắm tay lên nói: “Cái này.”

“Mau thu lại đi.” Giang Cảnh Nghiên nói.

Giang Cảnh Nghiên thay đổi phục sức đứng đắn đi tiếp đãi, khi nàng đến trước sảnh Hướng Hoàn đã tới rồi.

“Mộc Vương phi, mời ngồi.” Đã là đương gia, phải bày ra đáng vẻ đại gia.

Hướng Hoàn cười cười, thu về mặt lại, lấy một ngọc bội giao cho Như Ngọc, “Nương nương nhìn thứ này đi, người biết nó không?”

“Mộc Vương phi khách khí.” Từ xa, Giang Cảnh Nghiên đã thấy Hướng Hoàn lấy ra một ngọc bội quen thuộc, chờ tới lúc thấy rõ ràng thiếu chút nữa ngất xỉu, “Vương phi, sao người lại có được ngọc bội này?” Ngọc bội mà Hướng Hoàn đưa, rõ ràng là ngọc đệ đệ Giang Bình của nàng mang bên người, ngọc bội này ba tỷ đệ nàng mỗi người một cái, mỗi cái đều có khắc chữ nhỏ bọn họ, là mẫu thân bọn họ cố ý để lại.

Nhìn về mặt hoảng loạn của Giang Cảnh Nghiên, Hướng Hoàn biết đã đạt được mục đích, nàng ta thở dài nói: “Bổn cung có người thân ở Tân Châu, trước đó vài ngày nơi đó có mã phi, nghe nói cướp bóc không ít của đội thương buôn qua lại, cũng may cuối cùng Vương gia nhà ta xuất binh diệt mã phi. Ngọc bội này là tìm được trong ổ mã phi, Vương gia nói thấy quen mắt, hình như Giang nương nương cũng cái y như thế, cố ý để ta tới đây hỏi, ngài biết nó sao?”

Biết chứ! Làm sao có thể không biết!

Tròng mắt Giang Cảnh Nghiên co rút, trong lòng có muôn ngàn tâm tư xoay chuyển, nói: “Cảm tạ Vương phi quan tâm, ban đầu ta cũng tưởng là biết, bởi vì tỷ muội nhà ta đều có cái y như thế. Nhưng ta vừa mới nhìn, trên đó khắc chữ “Ngôn”, mà tỷ muội nhà ta lại không có ai tên Ngôn.”

Ngôn là chữ nhỏ của Giang Bình, Giang Cảnh Nghiên chỉ có thể ra vẻ trấn định. Trước mắt nàng cũng không biết có phải đệ đệ đang ở trong tay Lý Ung hay không, nếu không phải, nếu nàng nói đó là đệ đệ sẽ càng nguy hiểm. Nếu vậy, nàng cũng chỉ có thể đánh chết cũng không nhận.

Sau khi cảm ơn Hướng Hoàn, tiễn nàng ta đi, nếu không phải Như Ngọc ở phía sau nâng Giang Cảnh Nghiên, sợ là nàng đi không quay về.

“Như Ngọc, hôm nay điện hạ có nói khi nào trở về không?”

Như Ngọc lắc đầu: “Đã nhiều ngày điện hạ đều là đi sớm về trễ, nếu nương nương sốt ruột, có muốn phái người vào cung truyền lời cho điện hạ không?”

“Không được.” Giang Cảnh Nghiên không hề nghĩ ngợi lập tức từ chối, nếu Lý Ung đã phái Hướng Hoàn tới, vậy nhất định ở gần Đông Cung có không ít người của phủ Mộc Vương: “Lê Tiến đâu, hắn cũng đi tiễn cung theo rồi sao?”

Như Ngọc gật gật đầu: “Lê tướng quân và điện hạ gần như là một tác cũng không rời.”

Vậy làm sao bây giờ, nàng còn có thể đi tìm ai?

Một lát sau, Như Ngọc đột nhiên nghĩ đến một người, bà thay đổi quần áo, để Như Hoa trông coi Ngô Đồng Uyển vội vàng đi ra ngoài tìm người.

Lúc tìm được Phi Vân, Phi Vân đang uống rượu, hôm qua nàng lại bị Lê Tiến từ chối, nàng vẫn cảm thấy Lê Tiến đối xử rất khác biệt với Giang trắc phi.

“Nữ nhân đáng ghét, không phải vẫn xấu hơn lão nương một chút sao!” Nói xong, Phi Vân quăng ngã bầu rượu, vừa vịn nện vào bên chân Như Ngọc.

“Ban ngày ban mặt đã uống nhiều như vậy, coi chừng Lê tướng quân của người trở lại, lại nói người.” Như Ngọc và Phi Vân quen biết đã lâu, nói chuyện cũng tùy tiện chút: “Thu dọn nhanh lên, nương nương muốn nhờ vả người đó!”

“Là Giang trắc phi à?”

“Còn không thì, Đông Cung này còn có nương nương thứ hai sao?”

Nghe là Giang Cảnh Nghiên muốn nhờ vả, Phi Vân bĩu môi nói: “Không đi, ta không thuộc quyền quản lý của nàng.”

Như Ngọc bắt đắc dĩ lắc đầu, bắt chấp kéo người từ trên giường lên.

Khi Giang Cảnh Nghiên nhìn thấy Phi Vân say đến ngã trái ngã phải, chần chờ nói: “Nàng như vậy, có thể không?”

Như Ngọc vẫn thực tin tưởng năng lực của Phi Vân, bảo đảm nói: “Nương nương cứ yên tâm đi, chờ nàng ra khỏi cửa lớn Đông Cung thì sẽ không thể nữa.”

Vậy thì sẽ thế nào, Giang Cảnh Nghiên rất hiếu kì, một người say đến độ đứng không vững, còn có thể thay mình đi ra ngoài sao?

Thực mau, ý tưởng của Giang Cảnh Nghiên đã bị vả mặt, Phi Vân phi người nhảy qua tường vây Đông Cung, qua xong nàng lại trở về, nói với Giang Cảnh Nghiên: “Hôm nay ta giúp ngươi, sau này ngươi phải cách xa Lê Tiến một chút!”

Không chờ Giang Cảnh Nghiên trả lời, Phi Vân bay nhanh mà đi rồi.

~ Hết chương 24~

26. Chương 25: Bị Âm Sát

Editor: Melodysoyani.

Thời gian chờ đợi luôn đặc biệt dài lâu.

Ngày mới có chút màu đen, điện Tuyên Đức cách Ngô Đồng Uyển không xa đang có một đám người lớn tiếng âm ỉ.

“Đây là có chuyện gì vậy?” Giang Cảnh Nghiên vội vàng vội tới rồi chỉ nhìn thấy Lê Tiến công Lý Kê, vội vội vàng vàng mà vào điện Tuyên Đức, một bãi máu ảm ướm ở phía sau lưng Lý Kê.

Thuận Xương thở phì phò, mũ và quần áo đều xiêu vẹo: “Bẩm nương nương, lúc điện hạ hồi phủ bị đâm.”

“Ai lớn mật như vậy, dưới chân thiên tử, dám hành thích Thái tử!” Giang Cảnh Nghiên mở to hai mắt nhìn.

Thuận Xương lắc đầu: “Nô tài cũng không biết, sau khi thích khách kia ra tay xong, đã lập tức uống thuốc độc chết.”

Đương kim thánh thượng có bảy đứa con, Thái tử là con thứ tư, trừ bỏ lão nhị là Mộc Vương đã tâm bình bực ra, những Vương gia khác không phải tuổi quá nhỏ, cũng là không đủ mưu trí.

Dựa vào manh mối ám sát vào hôm nay, Giang Cảnh Nghiên từng nghĩ tới có phải Lý Ung làm hay không, nhưng dựa vào lòng dạ và tâm cơ của Lý Ung mà nói, hẳn sẽ không lỗ mãng như vậy, không thể nào tự đưa mình vào nghịch cảnh.

Nghĩ tới nghĩ lui, Giang Cảnh Nghiên đều không có manh mối

Nàng muốn vào điện Tuyên Đức xem thương thế của Lý Kê, cũng bị cản lại, thái y đang chặn trị cho Thái tử ở bên trong.

Nghĩ đến khả năng Lý Kê sẽ chết, lòng Giang Cảnh Nghiên căng thẳng rối loạn, hiện tại nàng, không hy vọng hắn chết.

Giang Cảnh Nghiên chờ ở ngoài điện Tuyên Đức một đêm, lúc mới tảng sáng ngày hôm sau, thái y mới đi ra từ bên trong, sắc mặt cả đám ngưng trọng.

“Tham kiến trắc phi nương nương.” Các thái y hành lễ với Giang Cảnh Nghiên.

“Miễn. Điện hạ sao rồi?” Giang Cảnh Nghiên tương đối quan tâm chính là thân thể Lý Kê.

Một thái y đứng dậy, thở dài nói: “Điện hạ bị kiếm đâm quá sâu, trước mắt còn đang hôn mê, nếu tỉnh lại được sẽ không sao.”

Ý ngoài lời của Thái y là, nếu Lý Kê không tỉnh lại nữa, người nọ sẽ không cứu được.

Chân Giang Cảnh Nghiên mềm nhũn, cũng may có Như Ngọc chống đỡ phía sau.

“Bổn cung đã biết.” Giang Cảnh Nghiên nói: “Như Ngọc người dẫn theo vài vị thái y đi bốc thuốc đi.”

“Vậy nương nương?” Như Ngọc cũng lo lắng thân thể của Thái tử, nhưng bà thấy Giang trắc phi cả đêm không ngủ, sắc mặt tái nhợt đáng vẽ cũng không tốt lắm.

Giang Cảnh Nghiên xua tay nói: “Bổn cung không có việc gì, bổn cung đi xem điện hạ, các người canh giữ ở ngoài điện đi.”

Trước màn, có một người đang quỳ ở đó.

Giang Cảnh Nghiên đi đến mép giường, nhìn đến Lý Kê đang hôn mê, nói với Lê Tiến: “Người là một người tấn trách, điện hạ biết rõ. Trước mắt điện hạ bị hành thích, sợ là người kinh đô đều đã biết, người lại quỳ như vậy, nếu lại có kẻ xấu tới, ai che chở chúng ta, hửm?”

Nam nhân không dễ dàng rơi lệ, nhưng trước mắt, Giang Cảnh Nghiên nhìn đến Lê Tiến co rúm bả vai, không biết là nên an ủi mình hay là đi khuyên Lê Tiến.

Một buồng lặng im, thật lâu sau, chờ khi Lê Tiến ngẩng đầu, Giang Cảnh Nghiên đã ngủ bên mép giường khắc hoa rồi.

Ra điện Tuyên Đức, Lê Tiến để Như Ngọc đi vào hầu hạ, hần lập tức trở lại chỗ ở của mình định đổi xiêm y, lúc đi ngang qua Ngô Đồng Uyển lại nhìn đến Phi Vân ở bên trong.

“Phi Vân.” Lê Tiến gọi đến.

Phi Vân miệt mài cả đêm mới có được một ít tin tức có liên quan đến đệ đệ của Giang trắc phi, vội vàng vội chạy trở về lại nghe Giang trắc phi không có ở đây, khi Phi Vân đang nổi nóng với Như Hoa, lại nghe thấy Lê Tiến gọi mình, lập tức tươi cười như hoa: “Tướng quân, chàng tới tìm thiếp sao?”

“Ai.” Lê Tiến lắc đầu, còn chưa đi ba bước tay đã bị nắm lại: “Người tới Ngô Đồng Uyển là làm cái gì?”

“Giang trắc phi hoài nghi đệ đệ nàng bị người Mộc Vương bắt, nên nhờ ta tra giúp.”

“Cái gì!” Còn có chuyện này, sao hần không biết: “Vậy kết quả thế nào?”

Phi Vân không muốn thấy Lê Tiến để bụng chuyện của Giang Cảnh Nghiên như vậy, nhưng vẫn trả lời đúng sự thật: “Gần như là vậy đi, tuy không phải người của phủ Mộc Vương ra tay, nhưng người Hướng gia không có mệnh lệnh của Mộc Vương sợ là không dám tùy ý ra tay.”

Ỗ Hồng Lâu người đến người đi, Phi Vân tùy tiện dùng chút thủ đoạn, chút tin tức này vẫn là tra ra được.

Lê Tiến nghe xong, cau mày, Mộc Vương đã dám bắt đầu xuống tay với người bên cạnh điện hạ, trước mắt điện hạ kia, Lê Tiến trầm tư, xiêm y đơn giản cũng không đổi, hần đến Vương gia một chuyến.

Vương gia ở kinh đô, là thế gia vọng tộc từ thời sáng lập Đông Tấn tới nay, cũng là mẫu gia (nhà mẹ đẻ) của Thục Quý Phi và tiên Hoàng Hậu, trước mắt gia chủ Vương gia là ca ca ruột thịt của Thục Quý Phi, cữu cữu Vương Trạch của Lý Kê.

Thái tử bị ám sát, đây là tin tức khiến toàn bộ kinh đô kinh sợ, hiện nay sợ là chỉ có vị đứng đầu trong cung kia còn chưa biết. Mà Vương gia kia sớm hoảng loạn như ma, sau khi gia chủ Vương Trạch biết được tin này, lập tức cưỡi ngựa đuổi tới Đông Cung.

“Vương đại nhân.” Lê Tiến vừa đến cửa Đông Cung, lập tức nhìn thấy Vương Trạch xuống ngựa

Vương Trạch lo cho Thái tử, chào hỏi qua lập tức lôi kéo Lê Tiến trực tiếp đến điện Tuyên Đức.

Trên đường, Lê Tiến kể lại chuyện Thái tử bị ám sát còn có việc Mộc Vương ra tay với Vương Trạch.

Đời này, khi lần đầu tiên Giang Cảnh Nghiên thấy Vương Trạch, sau khi bọn họ gặp mặt nhau qua, Giang Cảnh Nghiên lập tức rời khỏi điện Tuyên Đức, nàng nhìn ra được, Vương Trạch không phải thực tín nhiệm nàng.

Trở lại Ngô Đồng Uyển, nghe Như Hoa nói Phi Vân đã tới, lúc Giang Cảnh Nghiên tìm được Phi Vân, thiếu chút nữa bị mùi rượu xông chết.

“Khụ khụ, Như Ngọc người đi mở cửa sổ ra đi.” Giang Cảnh Nghiên đoạt được bình rượu trên tay Phi Vân, thấy vẻ mặt nàng tỉnh táo, không giống một kẻ say: “Ban ngày ban mặt, sao người lại uống nhiều rượu như vậy.”

Phi Vân cười lạnh lùng, chính là vì ban ngày mới uống, ban đêm nàng là đầu bảng Ý Hồng Lâu, có rất nhiều nam nhân bằng lòng vung tiền thay nàng, ngược lại là ban ngày, cung điện to như vậy, nàng chỉ muốn có thể ở chung với người nọ lâu một chút, thế nhưng đều là xa xỉ.

Phi Vân lấy một miếng giấy giao cho Giang Cảnh Nghiên, phía trên viết nơi giam giữ người của Hường gia: “Đồ vật này cho người, có thể đi rồi.”

“Phi Vân người.” Như Ngọc sợ Giang Cảnh Nghiên bị Phi Vân chọc giận, bà lên tiếng nói.

Giang Cảnh Nghiên lại đoán được tâm sự của Phi Vân, trước khi đi, chỉ điểm cho nàng: “Đối với nam nhân mà nói, không chiếm được, mới là nhớ rõ lâu nhất. Có một số việc hiện tại Lê tướng quân thấy không rõ, người phải chờ hẩn yên tĩnh lại.”

Phi Vân giúp nàng, nên Giang Cảnh Nghiên vẫn muốn nói, nhưng nàng thấy Phi Vân si tình Lê Tiến như thế, sợ là khó.

Thôi, cảm tình của người khác nàng chen miệng không lọt, vẫn là cứu đệ đệ quan trọng.

Hiện giờ Hường Hoàn được nâng thành chính phi, Hường gia sẽ càng khăng khăng một mực với Lý Ung, dòng dõi Hường gia ở kinh đô cũng coi như cao, nếu Giang Cảnh Nghiên muốn cứu người từ trong tay Hường gia, chỉ dựa vào Giang gia nàng là không có khả năng, vốn đang có thể đi tìm Thái tử, nhưng trước mắt Thái tử còn đang hôn mê, có thể làm Giang Cảnh Nghiên nghĩ đến, cũng chỉ có Lê Tiến và tỷ muội Như Hoa, Như Ngọc.

Nơi giam giữ người của Hường gia rất kín, là dòng bên (cùng họ nhưng khác chi) của Hường gia ở nông thôn, chỉ là xuất phát từ kinh đô, phải tiêu tốn hai canh giờ mới có thể đến. Sau khi thương lượng với bọn Như Hoa và Như ngọc, Lê Tiến không thể rời khỏi Thái tử, cho nên để Như Ngọc tiếp tục đi theo Giang Cảnh Nghiên, Như Hoa dẫn theo bọn Lãnh Nguyệt đi cứu người.

Sau khi sắp xếp mọi việc ổn thỏa, Như Hoa dẫn theo người xuất phát suốt đêm.

Mà Giang Cảnh Nghiên là phi tần duy nhất ở Đông Cung, nên đã ở lại gác đêm tại điện Tuyên Đức, nàng mang một cái giường nệm đến bên giường Lý Kê, Như Ngọc và Lê Tiến trông coi ở bên ngoài.

Một đêm này, Giang Cảnh Nghiên ngủ đến cực không an ổn, giường nệm quá hẹp, chăn đều rút xuống mặt đất, ngày hôm sau khi tỉnh lại, cũng may không có nóng lên.

~ Hết chương 25~

27. Chương 26: Đút Tay

Editor: Melodysoyani.

Nhìn đoàn người đầu đen mặt dính đất trong phòng, Giang Cảnh Nghiên lại cảm nhận được tuyệt vọng lần nữa.

Như Ngọc cúi thấp đầu, chẳng dám thở mạnh, hôm qua khi các nàng đến trang viên cứu người, nơi đó đã có một đám cháy, chờ lửa được dập rồi, trừ ngôi nhà đã lụi tàn ra, còn có mấy thi thể bị đốt trụi, không thể nhận ra là ai.

Vẫn luôn không nghe được giọng của chủ tử, Như Ngọc trộm ngẩng đầu nhìn, gương mặt sáng như bạch ngọc đã phủ đầy hai dòng nước mắt, dù bà là một nữ nhân, nhưng nhìn đều đau lòng.

Cho mọi người lui ra, Giang Cảnh Nghiên vẫn dạo bước tới điện Tuyên Đức.

Người trong điện còn đang ngủ say, nàng nhìn từ xa xa, lúc thất thần đụng phải một người, còn chưa kịp thấy rõ người tới, đã nghe được giọng nói tối tăm của hắn: “Nén bi thương.”

Lời nói nghe chói tai, làm sao hắn biết được đệ đệ nàng đã chết, làm sao dám nói tiếng nén bi thương với nàng!

Giang Cảnh Nghiên giận tím mặt, phất tay áo mà đi, để lại Lê Tiến đang mờ mịt.

Lê Tiến không am hiểu nghiên ngẫm tâm tư của nữ nhân, lắc lắc đầu tiến vào trong điện trở tay đóng cửa lại.

“Điện hạ.” Lê Tiến quỳ xuống, do dự, nói: “Mới vừa rồi thuộc hạ, thấy dường như trắc phi nương nương rất khổ sở.”

Người trên giường chậm rãi trợn mắt, hắn đều nghe được, Như Ngọc đã tới bắt chuyện của Giang Bình, hắn sợ nàng sẽ chịu không nổi, chuyện xảy ra vừa rồi ở cửa hắn đều nghe hết.

Lý Kê cũng rất muốn ôm Giang Cảnh Nghiên vào trong lòng ngực, chỉ là hắn không thể.

Hắn bị ám sát là giả, đây chẳng qua một tường kịch diễn cho Mộc Vương xem. Nếu có chút không nghiêm túc, sao có thể làm Mộc Vương buông đề phòng toàn lực ra quân.

“Chờ chuyện này qua, hết thấy đều sẽ ổn.” Lý Kê lẩm bẩm một mình, như là đang trấn an Lê Tiến, cũng như an ủi chính hắn.

Không khí trong phủ Mộc Vương trầm trọng, không tốt hơn Đông Cung bao nhiêu.

“Chạy thoát?” Lý Ung chỉ vào một đám người đang quỳ mǎng: “Tay chân đều trói, ngoài phòng còn có một đám thị vệ, vậy mà cũng để người chạy? Ha ha, bốn vương còn cần các người làm gì nữa?”

“Xin Vương gia bớt giận, bây giờ rất tồi tệ.” Lý Đạt chưa từng gặp qua Mộc Vương tức giận như thế, mọi ngày Mộc Vương đều là vui buồn không hiện ra mặt.

Để Giang Bình chạy, Lý Ung nhận, cũng may hắn bắt được một người khác còn có thể dùng được: “Đi dẫn Phi Vân kia đến đây, bốn vương muốn đích thân thẩm vấn nàng ta.”

Giữa phòng tối, Phi Vân cho rằng mình phải chết, cả người nàng đều đau, nàng muốn gặp lại Lê Tiến một lần, một lần thôi.

“Ào”

Một chậu nước lạnh lạnh thấu tim.

Đầu Phi Vân lập tức có chút thanh tỉnh, nàng giương mắt, cười ha ha: “Ồ, đây không phải là vương gia vô năng, Mộc Vương điện hạ sao!”

Lý Ung cầm một cây lửa cháy, một chút ấn vào trong thân thể Phi Vân một chút: “Nói một chút đi, hiện tại thái tử như thế nào?”

Sau khi ý thức được đã mất liên lạc với Phi Vân, Lê Tiến có loại cảm giác bất an, tuy rằng trước kia Phi Vân cũng sẽ biến mất mấy ngày, nhưng lần này hắn luôn có dự cảm không tốt.

Hắn tìm khắp Đông Cung, cuối cùng đi vào nơi này của Giang Cảnh Nghiên, cũng không có tin tức của Phi Vân.

“Người dừng vội, ngẫm lại Phi Vân thường lui tới nơi nào đi?” Giang Cảnh Nghiên nói.

Phi Vân sẽ đến nơi nào? Lê Tiến khổ sở nhớ lại một lát, dù sao cũng không nghĩ ra được, trước đây Phi Vân đều chạy quanh hắn, hắn thấy Phi Vân phiền phức.

Nhưng trước mắt, Phi Vân đột nhiên mất tích, muốn hắn nghĩ Phi Vân sẽ đi nào, Lê Tiến thật đúng là không biết.

“Nương nương.” Như Ngọc cầm một hộp gấm đi vào, nhìn đến Lê Tiến vội bỏ hộp gấm xuống.

“Làm sao vậy?” Giang Cảnh Nghiên thấy vẻ mặt Như Ngọc hoảng loạn, đặc biệt là hộp gấm trong tay bà, còn đang rỉ máu ra trên thắm.

Như Ngọc nhìn mắt sắc mặt của Lê Tiến, hít sâu rồi nói: “Vừa rồi có người ném hộp gấm này vào trong viện, nô tỳ nhìn qua, hình như là tay của Phi Vân.”

Nghe vậy, Lê Tiến chạy về phía Như Ngọc đoạt lấy hộp gấm, trên tay Phi Vân có một vết seo do bỏng rát, là do trước đây Phi Vân bức hôn Lê Tiến đã tự thiêu mình.

“Lạch cạch”

Hộp gấm rơi trên mặt đất, Lê Tiến như là mất hồn, cánh tay bị đứt kia Lê Tiến biết được, giống với Phi Vân như đúc.

~ Hết chương 26~

28. Chương 27: Chạy Nạn

Editor: Melodysoyani.

Ngọn lửa hừng hực cắn nuốt một mái ngói một vách tường của Đông Cung, đi vào trước ám đạo, Giang Cảnh Nghiên quay đầu lại nhìn rồi liếc mắt một cái, nghiêng đầu nhìn về phía Như Ngọc hộ tống mình: “Điện hạ đâu?”

Như Ngọc há mồm, vẻ mặt tối tăm: “Lửa tới rất nhanh, nô tỳ còn chưa kịp liên lạc với điện hạ, nương nương nên đi mau chút, đợi lát nữa lửa lớn, sẽ không đi được.”

“Được rồi.” Giang Cảnh Nghiên đi theo Như Ngọc tiến vào ám đạo, không đi bao lâu, đỉnh đầu vang lên tiếng vó người, một đám bụi rơi xuống đầu nàng.

Khi hít vào được không khí mới mẻ lần nữa, là ở ngoại ô.

Giang Cảnh Nghiên thay quần áo Như Ngọc tìm tới, cởi trâm cài, lại lau bùn trên mặt, chui vào trong đám người đang có ý chạy nạn.

Giang Cảnh Nghiên đi cả buổi nên cũng đã làm rõ ngọn nguồn bên trong này, Lý Ung bức vua thoái vị, mà Thái tử không rõ tung tích, hiện tại kinh đô đã là thiên hạ của Lý Ung.

Đồng thời, Lý Ung còn tuyên bố treo giải thưởng muốn bắt hai người, Giang Cảnh Nghiên nhìn từ xa xa, một người là Lý Kê, một người khác là nàng.

“Phu nhân, đừng nhìn nữa, ta lên đường đi.” Như Ngọc nói.

Giang Cảnh Nghiên gật gật đầu, trong lòng vì nghĩ đến gì đó mà xúc động.

Như Ngọc tìm một nông gia nghỉ chân, nông phụ thực nhiệt tình khách khí, nhưng luôn nhỏ giọng nói nhỏ nhẹ với Giang Cảnh Nghiên, làm người ta thấy thực lạ.

Ban đêm dạ dày Giang Cảnh Nghiên khó chịu muốn nôn, Như Ngọc cảm thấy có thể do nàng không ăn quen cơm nông gia, lúc đang muốn đi ra ngoài tìm đại phu, bị Giang Cảnh Nghiên kéo lại.

“Không cần.” Loại cảm giác này Giang Cảnh Nghiên rất quen thuộc, gần đây bởi vì chuyện của Lý Kê và đệ đệ, nàng chưa từng chú ý tới chuyện nguyệt sự tới muộn, vẫn là hôm nay, nàng mới phản ứng lại.

“Vậy sao được đâu, phu nhân kim chi ngọc điệp, nếu có gì không hay, sao nô tỳ có thể giải thích với Thái tử được.” Như Ngọc đề nặng tiếng nói, lại tự lo lắng.

Giang Cảnh Nghiên thở dài một tiếng, khẽ nói bên tai Như Ngọc: “Có lẽ ta đã có.”

Kiếp trước Giang Cảnh Nghiên cũng từng mang thai, cho nên nàng có tám phần nắm chắc là có.

“Có gì?” Tuy tuổi Như Ngọc lớn, nhưng lại chưa từng có loại kinh nghiệm này.

“Có hài tử.” Giang Cảnh Nghiên vuốt bụng nói.

Nghe vậy, Như Ngọc kinh sửng sốt, vậy mà chủ tử có thai! Điện hạ dặn dò bà phải đưa chủ tử tới nơi an toàn, nhưng tình huống trước mắt, bà nên làm cái gì bây giờ?

Giang Cảnh Nghiên nhìn vẻ mặt rối rắm của Như Ngọc, khi nàng đang muốn nói ra suy nghĩ trong lòng, một tiếng ngựa phi xuyên qua màn đêm.

Nháy mắt, nông trang Giang Cảnh Nghiên đang ở đèn đuốc sáng trưng.

“Nương nương, người mau đi từ cửa sau, nô tỳ tới yểm hộ!” Dưới tình thế cấp bách Như Ngọc không quản xưng hô, đẩy Giang Cảnh Nghiên đi ra cửa.

“Vô dụng.” Giang Cảnh Nghiên giữ chặt Như Ngọc: “Người nghe ta nói trước, tình huống trước mắt chúng ta không đi được, người nói với điện hạ, đời này ta đều chỉ là người của hắn, nếu như.....”

“ Xin nương nương dời bước.” Ngoài cửa đột nhiên có người cao giọng nói.

Giang Cảnh Nghiên nhanh chóng nói: “Nếu ta có gì, mong rằng điện hạ quan tâm lão phụ và muội muội!”

Nói xong, Giang Cảnh Nghiên đẩy Như Ngọc vào trong gian, hít sâu một hơi, kéo cửa ra.

Nàng không ngốc, từ khi Lý Kê bị ám sát, đến đủ loại chuyện về sau, trong lòng nàng có loại dự cảm đây là Lý Kê muốn gây ông đập lưng ông, thẳng đến hôm nay tới nông trang này nàng mới xác nhận được ý nghĩ này. Trên đường Như Ngọc dẫn nàng đi đều rất thuận lợi, nông phụ hôm nay sợ là cũng không phải người thường.

Chờ Giang Cảnh Nghiên đi ra khỏi phòng, nhìn đến phu thê nông phụ nằm trên vũng máu, trong lòng nàng áy náy, mặc niệm một câu a di đà Phật, lập tức ngửa đầu nhìn về phía người cầm đầu nọ.

Nàng thật đúng là may mắn, thế nhưng có thể khiến Lý Ung tự mình tới bắt.

~ hết chương 27~

29. Chương 28: Hoàng Hậu

Editor: Melodysoyani.

Sau khi vòng đi vòng lại, Giang Cảnh Nghiên không nghĩ tới mình lại về hoang viên.

Nơi này là lãnh cung, là ngục tù giam giữ nàng hơn mười năm ở kiếp trước.

Một gạch một ngói trước mắt, nàng đều tinh tường nhớ rõ, thậm chí là tuổi của cây ngô đồng kia nàng cũng nhớ rõ.

Đột nhiên có tiếng bước chân truyền đến từ phía sau, không cần quay đầu lại, nàng đã có thể biết được người nọ là ai.

“Điện hạ chưa đăng cơ đã mặc hoàng bào, không khỏi có chút quá nóng vội đi?” Giang Cảnh Nghiên thản nhiên nói.

Lý Ung cười, ánh mắt xâm lược như là đã chiếm Giang Cảnh Nghiên cho riêng mình: “Bổn vương..... Không, là trẫm. Trẫm đăng cơ, chỉ là chuyện sớm muộn gì. Chẳng qua người có thể đi từ lãnh cung ra ngoài hay không, còn phải xem ý nghĩ của người.”

Giang Cảnh Nghiên bất đắc dĩ mà cười cười, đây là hắn muốn ép hỏi nơi ở của Lý Kê, nhưng nàng là thật sự không biết, vì ý nghĩ này mà không khỏi lắc lắc đầu.

“Trẫm cho người thời gian một ngày, nghĩ kỹ tùy thời đều có thể nói cho thủ vệ thị vệ, còn có.....”

“Không cần.” Giang Cảnh Nghiên đột nhiên nói: “Bây giờ ta đã có thể nói cho bệ hạ rồi!”

Nàng gọi là bệ hạ, mà không phải Vương gia, một khuôn mặt xinh xắn nhìn Lý Ung, cười dịu dàng, quyến rũ động lòng người.

Yết hầu Lý Ung ngửa ngáy, ma xui quỷ khiến mà tới sát trước Giang Cảnh Nghiên.

“Thái tử đang ở.....” Nàng đã tuyệt vọng, lúc này cứ tính là làm vì bản thân đi: “Đi tìm chết đi Lý Ung!”

Một cây trâm cài cắm vào cổ Lý Ung, trên đó có tấm hạc đỉnh hồng, dính máu chắc chắn phải chết!

Lý Ung giận dữ, một chưởng đánh Giang Cảnh Nghiên ngã xuống đất, hấn lập tức móc bội kiếm ra, từ trời cao đâm xuống Giang Cảnh Nghiên.

Hai mắt Giang Cảnh Nghiên khép lại, một đời này, cuối cùng nàng cũng xem như là không có.

Sao lại thế này?

Giang Cảnh Nghiên không chờ được kiếm của Lý Ung, ngược lại nghe được tiếng Lý Ung ngã xuống

Trợn mắt nhìn lên, Lý Ung đã ngã vào vũng máu, một mũi tên cắm trước ngực hấn.

Mà cửa vào hoang viên, có một vị thanh niên hồng bào đang đứng, người nọ mày kiếm mắt sáng, chạy tới trước nàng.

Giang Cảnh Nghiên mỉm cười, cuối cùng hấn cũng tới.

“Cảnh Nghiên!” Một tiếng thét dài của Lý Kê là kết thúc của trận chiến đoạt vị.

Lúc tỉnh lại lần nữa, Giang Cảnh Nghiên nghe được cung nữ đang kêu nàng là Hoàng Hậu.

Nàng ngậy ngốc.

“Như Ngọc.” Nàng kêu một tiếng, ba người ngoài điện đi vào, lại không phải Như Ngọc.

“Trường tỷ!” Giang Cảnh Huyền và Giang Bình gục trong lòng ngực Giang Cảnh Nghiên, mà phụ thân bọn họ đứng ở một bên sớm đã khóc thành người đầy lệ

Nhìn đến Giang Bình bình an không có việc gì, Giang Cảnh Nghiên có chút hoảng hốt, sau đó làm rõ ràng là một người gọi là Phi Vân tỷ tỷ đã cứu hấn, Giang Cảnh Nghiên nhớ tới cánh tay của Phi Vân, lòng sít chặt đến đau nhói.

Không bao lâu, có được tin tức Lý Kê cũng tới rồi.

“Điện... Bệ hạ.” Giang Cảnh Nghiên rũ mi nói.

“Cảnh Nghiên, nàng tỉnh rồi sao!” Lý Kê ôm người vào trong lòng ngực: “May mắn, coi như ông trời không hà khắc với ta, để nàng và con đều bình an không có việc gì.”

Đúng vậy, nàng có hài tử.

Một tay Giang Cảnh Nghiên vuốt bụng, một tay xoa lưng Lý Kê, hấn gầy rồi.

Hơn tám tháng sau:

Lý Kê nôn nóng mà chờ ở ngoài tẩm cung Hoàng Hậu, rốt cuộc khi nghe được trẻ con khóc nỉ non, hấn gấp không chờ nổi mà vọt vào phòng sinh.

Đầu tiên là nhìn Giang Cảnh Nghiên, sau khi dò hỏi một phen, mới nhìn về phía hài tử trong lòng ngực ma ma, nhiều nếp nhăn, không đẹp bằng hai phụ thê bọn họ.

Tiếp nhận hài tử từ trong tay ma ma, tay Lý Kê có chút run, từ đây hấn đã là người làm phụ hoàng, hấn có Thái tử.

“Hoàng nhi, kêu phụ hoàng đi.” Lý Kê thân mật nói.

Giang Cảnh Nghiên trên giường cười, dịu dàng nói: “Hoàng Thượng cũng đừng đùa nữa, sao hài tử mới sinh ra có thể nói chuyện được.”

Lý Kê thấy Giang Cảnh Nghiên cười, hắn cũng cười, ngay cả không khí đều tràn ngập ngọt ngào nhẹ nhẹ.

Một đoạn ngoại truyện ngắn:

Lúc nghe được tiếng tông cửa, Phi Vân còn tưởng rằng là nàng xuất hiện ảo giác.

Mà khi người nọ ôm mình vào lồng ngực quen thuộc, một giọt lệ nóng đánh thức nàng.

“Khóc cái gì, không phải ta chết rồi chàng sẽ được yên tĩnh sao?”

Lê Tiến không nói chuyện, hốc mắt màu đỏ tươi, hắn nhìn chăm chăm người trong lồng ngực, thật lâu mới nói: “Nàng mà chết, chẳng phải ta sẽ làm người góa bụa (người không có vợ) cả đời sao.” Dừng một chút, âm cuối hơi nhỏ: “Nàng bỏ được?”

“Ha ha.”

Phi Vân không đáp, chỉ là chôn ở trong lồng ngực Lê Tiến vui vẻ cười một tiếng.

__Toàn văn hoàn__

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dich-nu-nha-ngheo>